

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇINLAYAN SEDİR 2

Rusya'nın Çınlayan Sedirleri Vladimir Megre

Rusya'nın Çınlayan Sedirleri

Vladimir Mege

ÇINLAYAN SEDİR DİZİSİ
İKİNCİ KİTAP

Türkçesi: Koray Karasulu

KURALDIŞI

© KURALDIŞI YA YINCILIK

Vladimir Megre
Rusya'nın Çınlayan Sedirleri
The Ringing Cedars of Russia
Türkçesi: Koray Karasulu

Yayın Yönetmeni: Nil Gün

ISBN 978-975-275-114-9
1. Baskı, Ekim 2008, İstanbul

Rusça'da ilk basım: 1997

© 1997. Vladimir Megre
© 2008, Vladimir Megre, Çeviri

Yazarın hakları kanunlarca korunmaktadır, bütün hakları mahfuzdur. Eserde yer alan her tür yazı ve resim, yalnızca hak sahiplerinin yazılı izni alınarak kullanılabilir.

Vladimir Megre
VladimirMegre.com

Yayın Koordinatörü: Gülşen Ülker
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Ebru Öner

Kitap Matbaası 'nda basılmıştır

Kuraldışı Yayıncılık
Fener Kalamış Cad. No: 93/7 34726 Kadıköy-İstanbul
Tel: 0216 449 98 05 pbx Faks: 0216 348 00 69
yayin@kuraldisi.com www.kuraldisi.com

Dağıtım
Alemdar Mah. Çatal Çeşme Sok.
No:30 Kat:2 Fırat Han Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212 513 81 57 Faks: 0212 511 62 52
İnternet Satış: www.kuraldisi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Anastasya'ya göre metne, insanın üzerinde yararlı etkileri olan kelime ve harf kombinasyonları yerleştirilmiştir.

Okuma esnasında, kulağınız yapay nesne ve aygıtların sesleriyle rahatsız edilmezken, bu etkiyi hissetmek mümkün olur.

Kuş cıvıltıları, yağmur, ağaçlardaki yaprakların hışırtıları gibi doğal sesler, olumlu etkinin artmasına yardımcı olur.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden on binlerce okur, mektuplarında Anastasya'nın yukarıda söylediklerini doğrulamıştır.

Rusya'nın Çınlayan Sedirleri kitabı, Çınlayan Sedir Dizisi'nin ikinci kitabıdır.

İnsan kurallara sığmaz!

İçindekiler

1. Uzaylı mı, İnsan mı?	7
2. Para Basma Makinesi	21
3. Cehennem İçin Şifa Verme	26
4. Gizli Konuşma	29
5. Neredesin Koruyucu Meleğim?	33
6. Vişne Ağacı	38
7. Kim Suçlu	44
8. Cevap	50
9. Daçnik Günü, Dünya Bayramı!	63
10. Bardın Çınlayan Kılıcı	70
11. Kesin Dönüş	76
12. Rotayı Kim Tayin Ediyor?	80
13. Sıfırdan Para Kazanmak	82
14. Yıkıcı Güç	86
15. İşadamları-Herbalife	93
16. Bedava Hawaii Tatilleri	97
17. Perestroika'nın Başlangıcı	99

18. Rus Girişimciler Birliği	102
19. İntihara Doğru	105
20. Rusya'nın çınlayan Sedirleri	109
21. Kitap	125
22. Gizemi özmek	127
23. Peder Fyodorit	130
24. Sevgi Evreni	144
25. Anastasya'nın Dedesi	150
26. Aykırılıklar	160
27. Hayali İnsanlar	170
28. Neden Kimse Tanrı'yı Göremiyor?	173
29. Rusya'da Gündoğumu	180
30. şıfalı Sedir Yağı Nasıl Üretilir?	186
31. Başlık!	191
32. Ah O Kutsal Yerlerin, Rusya!	198

Uzaylı mı, İnsan mı?

Anastasya'yla ilgili olayları aktarmaya devam etmeden önce, tüm dini liderlere, bilim insanlarına, gazetecilere, ayrıca ilk kitapta nakledilenlerle ilgili yazdıkları mektuplarda görüşlerini, yorumlarını yollayan okurlara da teşekkür etmek istiyorum. Anastasya için pek çok tanım yapıldı. Basında ona, "Tayganın ev sahibesi", "Sibirya Büyücüsü", "Kâhin", "Tanrı'nın tezahürü", "Uzaylı" gibi isimler takıldı. Bu yüzden, Moskovalı bir gazetecinin, "Anastasya'yı şimdi de seviyor musun?" sorusunu, "Duygularımı tarif edemiyorum" diye cevapladım. Hemen ardından da, manevi yetersizliğim yüzünden orada olup bitenleri anlayacak kapasitem olmadığına dair söylentiler yayıldı.

Ama kimi seveceğini bilmeden nasıl sevebilirsin ki? Ne de olsa şimdiye kadar Anastasya'nın kim olduğuna dair tek bir kesin tanımlama yapan olmadı. Ben de, Anastasya'nın "Ben bir insa-

nım” açıklamasının temelinde, onun olağanüstü yeteneklerini açıklayacak bir şeyler bulmaya çalıştım, kendimi buna inandırdım. Başta her şey yerine oturuyordu.

Kimdir Anastasya?

Sibiryaya taygasının derinliklerinde doğmuş, orada bir münzevi gibi yaşayan, anne babasının ölümünden sonra yine münzevi hayatı süren dedesi ve büyük dedesi tarafından yetiştirilmiş, genç bir kadın.

Vahşi hayvanların ona sadakati olağanüstü bir şey sayılabilir mi?

Aslında bunun hiç de olağanüstü bir tarafı yok. Çiftliklerde çeşit çeşit hayvan birbiriyle gayet iyi geçinir ve efendilerine de sadıktır.

Asıl zor olan, uzaktan görme yeteneğinin işleyişini, kimi binlerce yıl önce gerçekleşmiş olayları ayrıntılarıyla bilmesini ve bugünkü yaşamımızı gayet rahat tahlil edebilmesini açıklamak. Anastasya’nın ışığı, nasıl oluyor da insanları uzaktan iyileştiriyor, geçmişin derinliklerine sızıp geleceği görebiliyor?

Felsefe profesörü, uluslar arası felsefe kurumu MAI’nin (Mejdunarodnaya Akademiya İnformatizatsii) önde gelen üyesi K. İ. Şilin. Anastasya’nın söz ve davranışlarını inceleyen bazı çalışmalarından birinde şöyle yazıyor:

“Anastasya’nın yaratıcılık potansiyeli Tanrı ve Doğa tarafından, yalnızca ona verilmiş değil, evrensel bir armağandır. Hem bir bütün hem de ayrı ayrı olarak, hepimiz Kozmos’la ilişki içindeyiz.

“Gelecekteki olası felaketten kurtulmanın tek makul yolu, kültürel ilkelerimizle uyumlu bir sentez oluşturmak gibi görünüyor. Bu türden çocuk saflığında, uyumlu bir kültürün geli-

şimi de ‘dişi’ bir kültür tipi meydana getirir. Bu kültür tipi, en tam ve açık ifadesini Budizm’de bulur; bizim Anastasyamız’da da aynı şey söz konusu. Bu sebeple aşağıdaki özdeşliği kurmak mümkün:

“Anastasya=Tara=Buda=Maitreya.

“Anastasya, Tanrı’nın insandaki tezahürünün en tam ifadesidir.”

Öyle midir değil midir, yargıda bulunmak bana düşmez. Yalnız madem öyle, Tanrı’nın tezahürü olan diğer aydınlanmışlar gibi bir öğreti kaleme almak yerine, yirmi bilinçli yılını daçniklere harcaması pek anlaşılır değil.

Bununla beraber, bilim insanlarının söylediklerini okurken, Anastasya’nın deli falan olmadığı sonucuna varabildim. Zira anlattıklarının, hiç değilse birer hipotez olarak bilimsel karşılığı var ve bazıları üzerine deneyler dahi yapılıyor.

Mesela, “Anastasya, binlerce yıl önceki farklı olayları, hatta geçmişin büyük düşünürlerinin fikirlerini nasıl görüp kavrayabiliyorsun?” sorusuna şöyle cevap vermişti:

“İlk düşünce, ilk söz Yaratan’ındı. Düşünceleri bugün de var, görünmeden etrafımızı sarıp, evreni doldurarak, yarattığı canlılarda, o canlıların en üstünü olan insanda yansıyor! İnsan, Yaratan’ın çocuğudur. Ve her ebeveyn gibi O da, kendisi için istediğinden daha azını çocuğu için isteyemez. Çocuğuna her şeyi verdi zaten. En önemlisi, seçme özgürlüğünü verdi! İnsan, yaratma kabiliyetine sahiptir ve düşüncelerinin gücüyle dünyayı mükemmelleştirebilir. İnsanın ürettiği hiçbir düşünce kaybolup gitmez. Aydınlık bir düşünceyse, aydınlığı doldurur ve Aydınlık Güçler’in tarafında büyür; karanlıksa, diğer tarafta yer alır. Bugün her insan, herhangi bir zamanda, yine insan ya da Yaratan tarafından üretilmiş her düşünceyi kullanabilir.”

“Öyleyse neden herkes kullanmıyor?”

“Bütün insanlar kullanıyor ama farklı ölçülerde. Hem kullanmak için, önce düşünmek gerekli ki günlük yaşamın keşmekeşinde herkes bunu başaramıyor.”

“Yani tek gereken düşünmek, sonra her şey kavranacak, öyle mi? Hatta Tanrı’nın düşünceleri bile mi?”

“Tanrı’nın düşüncelerini kavramak için onun düşüncelerinin saflığına ve hızına ulaşmak gerek. Aydınlanmış insanların düşüncelerini kavramak için onların düşünce saflığı ve hızına ulaşmak gerektiği gibi. Eğer bir insanın düşünceleri, aydınlık güçlerin ölçüsüyle, yani aydınlık düşüncelerin var olabileceği ölçüyle, ilişki kuracak kadar saf değilse, onları karanlık taraftan çıkarması gerekecektir ki sonuçta hem kendisi acı çekecek hem de başkalarına çektirecektir.”

Rusya-Doğal Bilimler Akademisi’nin Uluslararası Teorik ve Uygulamalı Fizik Enstitüsü Başkanı A. Ye. Akimov’un, *Çudes a i Prikljuçeniya (Mucizeler ve Maceralar)* dergisindeki, “Fizik, Yüce Akıl’ı Tanır” makalesinde, bütün bunlara doğrudan ya da dolaylı bir açıklama getirip getirmediğini bilmiyorum. Akimov şöyle yazıyor:

“Geçmişte de günümüzde de Doğa’yı algılamada iki düşünüş biçimi okulu, iki farklı yaklaşım mevcuttu. İlki, Batı biliminin yaklaşımı, yani Batı’daki hâkim eğilim gereği metodolojik temele dayanarak, kanıtlar, deneyler vb. sonucu elde edilen bilgilerdir. Diğeriyse, Doğu yaklaşımı, yani dışarıdan, ezoterik yöntemler ve meditasyonla alınan bilgilerdir. Gerçi ezoterik bilgiler sonradan edinilmez, insana armağan olarak verilir.

“Bu ezoterik yaklaşım, bir noktada yitirildi ve son derece yavaş ilerlenen, aynı zamanda karmaşık bir yola saptı. Son bin yıldır bu yolu takip ederek. Doğu’da üç bin yıldır bilinenlere yaklaştık. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Alan düzeylerinde” tüm Evreni dolduran maddenin karşılıklı ilişki içinde bir tür yapı olduğunu söyleyenlerin haklı olduğuna dair sezgisel bir inancım var. Stanislav Lem, *Sınıma Teknoloji (Teknolojinin Özeti)* kitabının “Bir Süper Bilgisayar Olarak Evren” başlıklı bölümünde bilgisayar benzeri devasa bir evrensel-beyinden söz ediyordu. Bilinen evrenin büyüklüğünde (yarıçapı on beş milyar kilometreden fazla olur), 10^{-33} cm³ hacminde elementlerle dolu bir bilgisayar düşünün.

“İşte böyle, tüm evrenle dolu bir beyin, elbette bize hiçbir zaman verilmemiş, aklımıza dahi gelmeyen, hatta hayalimizde bile canlandıramayacağımız yeteneklerle doludur. Fakat bu beynin, gerçekte bir bilgisayarın çalışma ilkelerine göre değil de bükülme alanlarınıninkine” göre işleyeceğini hesaba katarsanız, o zaman her şey açıklanmaya başlar: Schelling’in ileri sürdüğü Mutlak ya da kadim Vedik literatüründeki Sunyata, bu bilgisayarın esasını oluşturur. Dünyada ondan başka hiçbir şey yoktur. Geri kalan her şey, öyle ya da böyle Mutlak olanın bir formudur.”

Rusya Tıp Bilimleri Akademisi üyesi olan akademisyen Vlail Kaznaçev, 3 Mayıs 1996 tarihli *Çudes a i Priključeniya (Muc-*

* Evreni, elle tutulur, gözle görülür bir şekilde değil ama elektromanyetik ve ya yer çekimi alanları olarak dolduran belirli sayıda alanın düzeyi.

** İlk olarak 1913'te Fransız matematikçi Elie Cartan (1869-1951) tarafından kullanılan bükülme alanları terimi belirli bir merkez etrafında dönen bir cismin meydana getirdiği hipotetik bir alanı ifade ediyordu. Daha sonra Evrenin her noktasına yayılan 'orijinal' alanı belirtmek için kullanılır oldu. Dönmekte olan bu alanın fiziksel bir boşluk yarattığı ve tüm maddenin oluşumunu sağladığı düşünülüyordu. Eğer madde “donmuş enerji” olarak düşünülecek olursa o zaman “donmuş bükülme alanları” da donmuş enerji olarak görülebilir. Modern fizik hala bükülme alanlarını bulmak için yeterli bir teknoloji geliştirebilmiş değil ancak Evrendeki her şeyin dönen bir boşluktan meydana geldiği düşüncesi çok eskidir ve pek çok geleneksel kültürde de bu durumu ifade eden semboller vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

zeler ve Maceralar) dergisindeki, “Canlı Işıklar ve Canlı Bir Alan” başlıklı makalesinde, Işık hakkında şunları yazmış:

“Vernadskiy şu soruyu ortaya atmakta muhtemelen haklı: Dünya gezegenini yeni evrimsel safhasına en ideal ve akılcı biçimde nasıl geçirebiliriz? Sadece araştırmalar, deneyler, teknolojik çalışmalar yoluyla türünden ilkel açıklamaların manası yok.

“Gerçek olaylar, insanın, pek çok elektronik aygıtın ölçümlerini uzaktan etkileyebileceğini kanıtlıyor. Ölçüm aygıtlarının göstergeleri düşürülebiliyor, hem de uzaktan. Şu sıralarda bizim Novosibirsk’te, Norilsk, Dikson, Simferopol ve Tyumen deltasıyla Florida’daki bir Amerikan merkeziyle telepatik bağlantı kurma çalışmaları yürütülüyor; bu bağlantılar, insanla, insan ve ölçüm aletiyle, doğru ve tam kayıt yapan operatör arasında kuruluyor. Bilinmeyen bir olguyla karşılaşıyoruz: Çok uzaklardan, canlı maddeyle etkileşim.”

Maalesef, pek çok anlaşılmaz terim ve diğer bilim insanlarının çalışmalarına referanslar var. Hepsini okumak, bir de anlamak epey güç bir iş.

Fakat benim anladığım, bilimin, insanın uzaktan iletişim kurma yeteneğinden haberdar olduğu. Anastasya’nın yararlandığı ve Aydınlık güçlerin boyutları ya da insan tarafından üretilmiş tüm canlı düşüncelerin yaşadığı boyut olarak adlandırdığı evrensel bilgi bankasından da haberdar bilim. Çağdaş bilim de onu süperbilgisayar olarak adlandırıyor.

Bir de, edebiyatla hiç ilgilenmediğim, buna dair hiçbir eğitim almadığım halde insanları heyecanlandıran bir kitap yazmayı nasıl becerdiğimi de çözmem, anlamam gerek.

Taygadayken Anastasya bana şöyle demişti: “Seni yazar yapacağım. Bir kitap yazacaksın, pek çok kişi okuyacak ve çok yararlanacaklar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kitap yazıldı. Bunda Anastasya'nın etkisi olduğu varsayılabilir. Fakat o zaman da, Anastasya'nın başkalarının yaratıcılığını nasıl etkileyebildiğini açıklamak gerekir. Bunu da şimdilik hiç kimse açıklayamaz.

Soruyu kolaylaştırmak için, bir parça da olsa yeteneğim olduğu, Anastasya'dan ilginç bilgiler alıp geliştirdiğim varsayılabilir elbette. İşte o zaman tüm taşlar yerine oturur. Her şey açıklanmış olur. Daha fazla bilimsel ve dini literatürü kurcalamak, uzmanlara danışmakla vakit kaybetmeye de gerek kalmaz. Ama bu kez de, Anastasya karşıma, şimdilik ne benim ne de herhangi birinin açıklanmasına yardımcı olamayacağı başka bir fenomen koyuyor.

Hatırlarsanız, ilk kitapta bana daha iki yıl önce söylediklerini de yazmıştım: "Ressamlar portrelerimi yapacak, şairler şiirler yazacak ve benimle ilgili bir film çekilecek. Sen de bunları göreceksin ve tüm bunlarla beni anacaksın..."

Anastasya'nın dedesi, "Yani geleceği görebiliyor mu?" soruma şöyle cevap vermişti: "Vladimir, Anastasya geleceği görmez, onu tasarlama ve gerçeğe dönüştürme becerisi vardır sadece."

Sözler, sadece sözler. Bazen ağzımızdan çıkanı dahi kulağımız duymuyor. O zaman da bu sözlere pek aldırmamış, bir tür mecaz saymıştım. Zira Anastasya'nın söylediklerinin bu kadar kesin bir doğrulukla gerçekleşeceğine ihtimal dahi vermezdim. Ama inanılmaz şeyler oldu!

Anastasya'nın söyledikleri gerçekleşmeye başladı.

İlkin, her yandan şiirler yağmaya başladı. Bir kısmını ilk kitabın sonunda yayımladım. Ardından, çeşitli şehirlerde insanlar "Anastasya Evleri" açmaya başladılar. İlki Gelencik şehrindekiydi; burada Moskovalı sanatçı Aleksandra Vasilyevna Saenko'nun Anastasya'ya ve doğaya ithaf ettiği resimlerinden oluşan bir sergi de düzenlendi.

Burayı ben de ziyaret ettim, duvarlarda asılı kocaman tabloları baktım... Ceyremdeki boşluk biçim değiştiriyordu sanki.

Tabloların çoğundan, Anastasya'nın iyilik dolu gözleri bana bakıyordu. Sonra mizansenler... Bazılarında henüz yayımlanmamış ikinci kitaptan sahneler resmedilmişti. Ve bazen Anastasya'nın yanında görünen o ışıklı küre. Sonradan ressamın, bu resimleri fırça ile değil parmak uçlarıyla yaptığını öğrendim. Tabloların çoğu çoktan satılmıştı ama ardı arkası kesilmeyen ziyaretçilerin izleyebilmesi için sergi boyunca orada kalacaklardı. Ressam, tablolardan birini bana hediye etti. Anastasya'nın anne babasının resmedildiği tabloyu. Annesinin yüzünden bakışlarımı alamadım.

Çeşitli film stüdyolarından, Anastasya'yla ilgili bir film çekmek için teklifler geldi. Bunları da olağan karşılıyorum zaten.

Tablolara, şiir sayfalarına dokunduğumda, şarkıları dinlediğimde ve çekilmiş filmin tanıtımlarına baktığımda, neler olup bittiğine bir anlam vermeye çabalıyorum.

Moskova Araştırma Merkezi, Anastasya'yı konu ettiği bir araştırmada şu sonuçlara varmış:

“İnsanlığın tanıdığı büyük ruhani önderlerin dini ve felsefi öğretilerinin, bilimsel araştırmalarının insanın gizilgücünü etkileme hızı ile Anastasya'nınki karşılaştırılmaz. Onların öğretileri, ortaya çıktıkları ilk andan yüz, hatta bin yıl sonra gerçek yaşama uygulanabilmiştir.

“Anastasya'ysa sadece günler, aylar içerisinde hem de herhangi bir dini öğreti ve yazılı doktrin olmaksızın, doğrudan duyguları etkileyebilmiş, zihnen kendisiyle ilişki kurabilen pek çok insanın sanatsal yaratıcılığında ifadesini bulan duygu patlamalarını tetiklemiştir. Bunları, sanat eserlerinin iyilik ve ışıktan ilham almasında görebiliyoruz.”

Peki nasıl oluyor da Sibiryaya taygasının içlerinde bir başına yaşayan bu münzevi, aynı zamanda gerçek yaşamlarımızın alanı üzerinde kelimenin tam anlamıyla süzülebiliyor?

Nasıl oluyor da başka insanların elinden sanat eserleri vücuda getirebiliyor? Üstelik hepsi de ışıık, iyilik, Rusya, doğa ve sevgi üzerine.

“Sevgisinin büyük şiiriyle dünyayı örtecek. Şiirler ve şarkılar, bahar yağmurları gibi dünyamızın üzerindeki kırı yıkayacak” demişti Anastasya’nın dedesi.

“İyi ama nasıl yapacak bunu?” diye sormuştum ben de.

Cevap şöyleydi:

“Amaçlarının itki enerjisiyle ilham ve aydınlanma vererek, düşlerinin gücüyle.”

“Düşlerinde ne gibi bir güç gizli ki?”

“Yaratıcı-İnsan’ın gücü.”

“Ama yarattığı eserin karşılığında insan onur, para, unvan gibi bir ödöl almalıdır. Oysa Anastasya karşılıksız veriyor. Neden?”

“Anastasya kendine yeter. Onun için en büyük ödöl, kendi tatmini ve en azından bir insanın içten sevgisidir” diye cevap verdi Anastasya’nın dedesi.

Ama bu cevaplar da henüz tam bir karşılık sayılmazdı. Anastasya’nın kim olduğunu ve onunla olan ilişkimi tanımlayabilmek amacıyla hakkındaki farklı görüşlere kulak vermeye, dini literatürü okumaya devam ettim. Ya bunun sonucu ne oldu? Kendi açımdan tartışma götürmeyecek bir sonuca vardım: Tarihi ve manevi açıdan güvenilir, samimi sayılan bazı “bilge” kitaplar, kuyruklu yalanlarla dolu. Bu sonucu da Grigoriy Rasputin’le ilgili olaylardan çıkardım.

Anastasya’nın birinci kitabında, tarihçi V. Pikul’un tarihi romanı *Son Sınırdan*’dan (U Posledney Çerti) alıntı yapmıştım.

Romanda, Sibirya’nın içlerinde, sedir ağaçlarının yetiştiği bir bölgede büyümüş, yarı cahil bir mujik olan Grigoriy Rasputin’in 1907 yılında Rusya İmparatorluğu’nun başkentine gelişini anlatılıyordu. Rasputin, kehanetleriyle imparatorluk ailesini etkiler, kendini kabul ettirir, dönemin pek çok seçkin kadınıyla ilişkisi olur.

Yemekte bardağına siyanür koyarak onu öldürmeye kalkışanları da, içtiği onca zehirden sonra masadan kalkmayı başarıp sarayın en üst katına giderek şaşkına çevirir. Sonradan Prens Yusupov, çok yakın mesafeden Rasputin'i vurur. Fakat kurşunlarla kalbu-
ra çevrilmiş Rasputin yine ölmez. Yaralı bedenini köprüden ne-
re atarlar. Sonra çıkarıp yakarlar.

Fiziksel gücüyle herkesi şaşkına çeviren gizemli ve şaşırtıcı Grigoriy Rasputin, sedir ağaçları arasında büyümüştü.

Dönemin gazetecileri Rasputin'in dayanıklılığı hakkında şunla-
rı yazıyor: "Elli yaşındayken, sefahat âlemine ögle üzeri başlar, sa-
bah dörde dek devam ederdi; zamparalık ve içki âleminin ardından
doğruca, saat sekize dek dua ettiği sabah ayinine gider sonra hiçbir
şey olmamış gibi evinde çayını içen Grişka, saat ikiye kadar ziyaret-
çileri kabul eder ve nihayet yanına bir grup kadın alarak hamama,
oradan da şehir dışındaki bir lokantaya yollanır ve bir önceki gece-
yi tekrarlardı ki normal bir insan, böyle bir hayatı kaldıramaz."

Bunları okuduktan sonra Rasputin, pek çok insan gibi benim
gözümde de bir ahlaksız olarak canlanıyor. Ama kader, başka bir
açıdan düşünmeye neden olacak bir bilgi çıkardı karşıma.

Papa Jean Paul II, Rasputin için şunları yazmış: "Bugün, kut-
sal bir keşişin yara almamış bedeni nehirden geliyor. Ve onun giz-
li çocukları dualarla giriyor büyük gemiye."

Bu da ne demek oluyor? Bir yanda Rasputin için ahlaksız, di-
ğer yanda kutsal keşiş deniyor. Gerçek hangisi? Hangisi yalan?

Dahası, şans eseri Grigoriy Rasputin'in kutsal topraklarday-
ken yazdığı bazı notlar (SSCB'den Paris'e iltica eden Lobaçevs-
kiy sayesinde) elime geçti. İşte metin:

"Hiç çaba harcamadan teselli ediyor deniz. Sabah kalkıyor ve
bir bakıyorsun dalgalar 'konuşmaya', çarpmaya, neşe saçma-
ya başlamış. Güneş denizin üzerinde parlıyor, sessizce yükse-
liyor, işte o anda insanın ruhu tüm dünyeyi seyletiyor ve

güneş ışıklarına bakakalıyorsun; bir mutluluk alevi yanıyor insanın içinde; ruhun, hayatın kitabını ve bilgeliğini hissediyor, tarifi imkânsız bir güzellik! Deniz, dünyevi kibrin düşlerinden uyandırıyor insanı ve pek çok düşünce, hiç çaba harcamadan, kendiliğinden doğuyor insanın içinde.

“Deniz, uçsuz bucaksız ama akıl, ondan da geniş. İnsan bilgeliğinin sınırı yok, hiçbir felsefe kapsayamaz onu. Güneş denizin ardında batarken, parıldayan ışıklarıyla muhteşem bir manzara daha yaratıyor.

“Kim değer biçebilir gün batımının ışıklarına? Isıtıp okşuyor, şifalı bir teselli veriyor ruha. Güneş giderek alçalıyor dağların ardına, insanın ruhu bir parça dertleniyor bu muhteşem ışıklara...

“Sonra kararıyor ortalık.

Ah, nasıl bir sessizlik bu... Kuş sesi dahi yok. İnsan, düşünceler içinde güvertede dolaşp, gayriihtiyari çocukluğunu ve tüm o günlük koşuşturmayı hatırlıyor, sonra çevresindeki sessizlikle, yaşamın karmaşasını kıyaslamaya başlıyor ve kendi kendiyile sohbet ederken, düşmanlarının verdiği sıkıntıyı defedecek bir yoldaş arıyor...”

Kimdin sen Sibiry Rus’u isimli Grigoriy Rasputin, kimdin? Hakkında yazılanların hangisi doğru, hangisi yalan? Nasıl çözeceğiz bunu? Birinin varlığını, kaderini anlamak için neye itimat edilir? Hangi büyük çalışmanın yardımıyla gerçeği, yalandan ayırt edebiliriz? Maneviyat ve içtenlik nerede, nerede saf bilgi? Kendi yüreğinin derinlerine mi bakmalı acaba? Ben şiir yazmam ancak ilk şiirimi sana ithaf etmek istiyorum Grigoriy Rasputin.

İnsanlar, *Anastasya*’yı okuyunca samimi şiirler yazdılar. Ben de bir tane denedim. İşte senin için yazdığım bu. Kafiyei kaçırdığım yerler olmuştur bağışla.

Demek yarı cahilsin? Yarı cahil.
Sedir ormanlarından öyle mi?
Yalınayak ha, ta Sibirya'dan Rusya'ya,
Eh, elbet yetmezdi bir çift çizme sana.

Çar'a gidiyorum. Yardım et babacığım,
Az daha kalayım orada.
Rusya'ya gidiyorum, Rusya-Ana'ya,
Ona bir sedir kozalağı sunmaya!

Ne? Hassa subayları mı çapkın,
Kavgada aslan yürekli?
Öyleyse bakın, iyice bakın,
Nasıl olurmuş çapkınlık! Ah sizi ukalâlar!

Peter'in şehri giyinmiş Paris gibi,
Aman korsesi sıkmasın yüreğini!
Sibiryalıyı görünce fır döner,
Hanımların gözleri.

Ama o gider sabah duasına,
Yakarır günahları için,
Duyar fısıltısını O'nun,
Oradan gitmesidir tek dileği

Git buradan.
Yutuyor canavarın zamanı,
Afyonlanmış, homurdanan bedenleri.
Senin kızgın ruhun, koruyordu her şeyi,
Ama yapamayacak artık. Git.

Canavarlığı tutamazsın daha fazla,
Bir anda kurtul buradan.
Rusya'yım ben! Acımaz mısın bana?
Artık bitiremezsin şarkını asla.

Sedirlerine dönsen ne sevinirim!
O zaman dile benden ne dile...

Eh! Hamama gitmem lazım şimdi!
Hem de seninle!
Orada kayın dalları bir de kozalaklarla
Keselerdim seni, haylaz Rusya,
Kalıyorum seninle!

Karanlık deliliğin çağı uluyordu,
Grişka'nın göğsüyle kurşunla dolu.
Gıcırdadı karanlık ona:
"Sürün Sibiryalı! Sürün."

Yarım saniye tutarsın ancak beni,
Ondan sonra çekeceksin,
Öyle bir ceza ki,
Dünyada kimse çekmedi öylesini!

Bir kahramansın ama utanmaz diye anılacaksın,
Zehir şişelerinde görülecek yüzün.
Ve kurtardığın ardılların,
Tükürecekler ruhuna, pis mujik.

Sürün. Artık benim güçlü olan,
Benim her şeyin hâkimi!
İstersen göklere uç!
Ama bir an kaldı. Anlamadın mı daha?
Ver bakalım o anımı da geri!

Eh be! Ver Madeira'yı da gidelim hamama!
O zaman gösteririm sana.
Sibiryalı diyorsun ya mujiğim ben.
Hem ne böğürüyorsun öyle, hödük!

Ve kurşunlanıp suya atılmış bedeni,
Yakıldı sarayın arkasındaki “molozlarda.”
Şimdiyse, bahar rüzgârlarıyla,
Dağılıyor külleri tüm Rusya'ya.

“Ey, mujik” dedi karanlık gıcırdayarak,
“Nerede bakalım mezarın? Nerede gözlerin?
Dönmez gayrı yaşadığın günler geri.
Ardıllarınsa ancak bir hayale bakacak.

Göster bakalım! Güç veriyorum sana!
Göster ödenmemiş hesapları onlara,
Ağlamayı mı yeğlersin yoksa?”

Bir kurşun tükürdü Grişka:
“Ah aptal iblis, bana ne hesaptan ağlamadan.
Ey mujikler, nasıl hamam, zamanı değil mi
Göbek taşına su dökmenin?!”

Sedir ormanlarından, devrim öncesi Rusya'ya gelen Grigoriy Rasputin, devrim fırtınasının başına geçmek istedi ve öldü.

Anastasya da sedir ormanlarında yaşıyor ve o da insanlar için yararlı şeyler yapmak, bir şeylerin başına geçmek istiyor. Peki, toplumumuz onun için ne hazırlıyor?

Para Basma Makinesi

Anastasya'yla tanışmamın ilk günlerinde ona, kendine özgü bir dünyagörüşü olan bir münzevi gibi davranmıştım. Şimdiyse, yani hakkında duyup okuduklarımdan ve yaşamımıza sızmasından sonra bir tür anomali haline dönüştü. Kafam karışmaya başlamıştı. Bilgi ve malûmat selinde boğulmaktan güçlkle kurtulup, ilk izleniminin sadeliğine dönmeye çabalıyorum. Sıkça sorulan şu soruyu cevaplayacağım: “Neden Anastasya'yı taygadan çıkarmadın?” Aslında Anastasya'yı taygadan çıkarmayı çok istedim. Ama bunun zorla yapılamayacağını da anladım. Aramızda yaşamının ne kadar faydalı ve yerinde olacağını ona kanıtlamayı denemeliydim. Anastasya'nın yeteneklerinin ona, insanlara ve elbette şirketime ne kadar faydalı olacağını düşündüm. Ve birden şunu kavrayıverdim: Karşımda duran Anastasya, gerçek bir para basma makinesiydi. Bir defa, her tür hastalığı iyileştirebiliyordu. Üs-

telik herhangi bir tanı koymaya gerek kalmadan, bedeni tüm yaralardan kurtarıyordu. Hatta insanın bedenine elini bile sürmeden. Bunu kendimden biliyordum. Tek yaptığı konsantre olmaktı. Otatlı, gri mavi gözlerini kırpmadan bakıyordu sadece. Sonra insanın bedeni bakışıyla ısınır gibi oluyor, hatta ayaklar terlemeye başlıyordu. Ter aracılığıyla da tüm toksinler atılıyordu.

İnsanlar ilaçlara, ameliyatlara büyük paralar ödüyorlar. Bir doktorun yardımını dokunmazsa diğerine, o da işe yaramazsa medyumlara, biyoenerji terapistlerine gidiyorlar; bir hastalıktan kurtulmak için bazen haftalar, aylar, yıllar harcıyorlar; oysa Anastasya'nın tedavisi sadece birkaç dakika sürüyor. Hesabını da yaptım; bir hastaya on beş dakika harcasa ve karşılığında iki yüz elli bin ruble alsa (ki pek çok şifacı çok daha fazlasını alıyor) bir saatte bir milyon ruble eder. Hem bu bile, otuz milyon rubleye varan ameliyatların maliyetinden çok daha düşük...

Kafamda gayet iyi bir iş planı oluşuyordu. Bazı detayları belirlemeye karar verip Anastasya'ya şunu sordum:

“Tüm hastalıkları insan vücudundan kovabilirsin, öyle mi?”

“Evet” diye cevapladı. “Sanırım hepsini.”

“Bir hastaya ne kadar vakit ayırman gerekir peki?”

“Bazen epey gerekir.”

“Epey derken, ne kadar misal?”

“Bir defasında on dakikadan fazla sürmüştü.”

“On dakika bir şey değil, insanlar iyileşmek için yıllarını harıyorlar.”

“Bu süre içerisinde konsantre olmam ve bilinç düzeyimi düşürmem gerektiğini hesaba katarsak on dakika çok uzun...”

“Hiç de uzun değil, bilinç düzeyi bekleyiversin. Öyle çok bilgin var ki Anastasya. Bak ben ne düşündüm.”

“Ne düşündün?”

“Seni de yanımda götüreyim. Büyük şehirde sana bir ofis tutarız, reklamını yaparım, sen de insanları iyileştirirsin. Hem insanlara büyük faydan olur, hem de iyi para kazanırız.”

“Ama insanları şimdi de iyileştiriyorum. Çevrelerindeki bitki dünyasını anlayabilmeleri için daçniklerle birlikte farklı durumları tasarlarırken, ışığım onların hastalıklarını da iyileştiriyor zaten, sadece *tümünü* iyi etmemeye çalışıyorum...”

“İyi de bunu senin yaptığını bilmiyorlar ki, kimsenin sana para ödemediği, hatta teşekkür ettiği bile yok! Bu işin karşılığında hiç bir şey almıyorsun.”

“Alıyorum.”

“Ne alıyorsun?”

“Mutlu oluyorum işte.”

“Tamam işte. Varsın yine mutlu, neşeli ol ama bir şirketin ve üstüne de gelirin olsun.”

“Peki, ya birisinin tedaviye verecek parası yoksa?”

“Neden hemen böyle ufak ayrıntılara takılıyorsun? Bunu düşünmek senin işin değil. Sekreterlerin, müdürlerin falan olacak. Sen sadece tedaviye odaklanacak, seminerlere katılacak, tecrübelerini diğerleriyle paylaşacaksın. Bu yönteminin, yani ışığının nasıl, hangi ilkelere göre çalıştığını biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Sizin dünyanızda bilinen bir yöntem zaten. Doktorlar, bilim insanları, bundan haberdar. Hastanelerde, hastalarının morallerini düzeltmek için onlarla neşeli konuşmaya çalışırlar hep. Doktorlar, depresyondaki bir insanı tedavi etmenin çok güç olduğunu, ilaçların işe yaramadığını, insana sevgiyle yaklaşılsa, hastalığın çabucak iyileştiğini uzun zaman önce fark etti zaten.”

“Peki, neden hiç kimse bu yöntemi öğrenip geliştirmeyi, senin gibi kullanmayı denemiyor?”

“Pek çok bilim insanı öğrenmeyi deniyor aslında. Hem şifacı dediğiniz pek çok insan da bu yöntemi kullanarak bazen başarılı da

oluyor. İsa Mesih de, azizler de insanı iyileştirmek için bu yöntemi kullanırdı. İncil'de sevgiden epeyce bahsedilir. Zira bu duygunun insan üzerinde yararlı bir etkisi vardır. Hatta en güçlü duygudur.”

“Öyleyse neden doktorlarla şifacılar senin kadar başarılı değil?”

“Çünkü sizin dünyanızda yaşıyorlar ve orada yaşayan herkes gibi, içlerine zararlı duygular giriyor.”

“Ne tür zararlı duygularmış bunlar, hem konuyla ne ilgisi var?”

“Bu zararlı duygular öfke, nefret, hiddet, kıskançlık, haset ve benzerleridir, Vladimir. Bunlar ve benzerleri insanı zayıflatır.”

“Sen nadiren de olsa öfkelenmez misin Anastasya?”

“Hiç öfkelenmedim.”

“Pekâlâ Anastasya. Etkinin nereden geldiği önemli değil, son tahlilde önemli olan, bundan nasıl bir fayda çıkarılacağıdır. Söyle bakalım, benimle gelmeyi ve insanları iyileştirmeyi kabul ediyor musun?”

“Vladimir, benim yuvam, memleketim burası. Yalnızca buradayken görevimi tamamlayabilirim. Hiçbir şey insana memleketinden, ailesinin yarattığı Sevgi Evreni'nden daha fazla güç veremez. İnsanları ışığının yardımıyla uzaktan da iyileştirebilir, hastalıklarından kurtarabilirim...”

“Pekâlâ. Gelmek istemiyorsan uzaktan iyileştir. Tedavi olmak isteyenlerin geleceği bir yer ayarlayalım o zaman beraberce. Ödemeyi yaparlar, sen de onları belirlediğimiz bir zamanda iyileştirirsin. Bir çizelge hazırlayalım. Buna razı olur musun?”

“Vladimir, çok paran olmasını istediğini biliyorum. Olacak da, sana yardım edeceğim. Yalnız, bu yolla değil. Sizin dünyanızda insanlar tedaviye para öderler çünkü o dünyada bunun başka bir yolu yok. Ama ben bunu parasız yapmayı yeğlerim. Ayrıca, herkesi rastgele tedavi edemem zira tedavinin hangi durumlarda yararlı hangisinde zararlı olduğunu her zaman kestiremiyorum. Ama bunu kavramaya, anlamaya uğraşıyorum. Kısa zamanda da anlarım...”

“Bu ne saçmalık böyle? Tedavinin, şifanın insana zarar vermesi mümkün mü? Yoksa sana vereceği zarardan mı söz ediyorsun?”

“Tedavi, tedavi gören kişiye zarar da verir çoğu zaman.”

“Anastasya, bilgin yüzünden iyi ve kötü kavramlarına dair fikirlerin tepetaklak oluyor galiba. Doktorlar, hizmetlerini bedava ya sunmasalar bile her zaman toplumdan saygı görürler. Hep alıntı yaptığın İncil’de bile bunu yasaklayan bir şey yok. Yani şüphelerini çıkar aklından. Bir insanı iyileştirmek daima iyidir!”

“Bak Vladimir, ben buna şahit oldum... Dedem bana, iyice düşünülmemiş; hastanın bilgi ve onayının olmadığı tedavilerin ne kadar zararlı olabileceği bir örnek gösterdi.”

“Ne kadar kendine özgü bir felsefeniz var sizin. Ben sana iş ortaklığı öneriyorum, dedenin örneğinin falan ne ilgisi var bununla?”

Cehennem İçin Şifa Verme

“Bir defasında ışıqla bakarken, tek başına bahçesiyle uğraşan, yaşlı bir kadın gördüm. Hareketli, zayıf, neşe dolu bir kadındı. Hemen ilgimi çekti. Bahçesi ufacıktı ve bir sürü bitki dikilmişti ama hepsi de gayet sağlıklı büyümüşü, çünkü hepsine sevgiyle yaklaşıyordu. Sonradan yetiştirdiği her şeyi bir sepete doldurarak kalabalık yerlerde sattığını öğrendim. Bahçesinin ilk ürünlerini yememeye çalışıyor, büyüüp daha çok para ettiklerinde satıyordu. Oğluna yardım etmesi için para gerekiyordu. Epey geç yaşta doğum yapmış, ardından da kocasız kalmıştı. Akrabalarıyla hiç görüşmüyordu. Oğlu çocukken resim yapıyormuş, o da oğlunun ressam olmasını umuyordu. Birkaç kez eğitim almak için yerlere girmeye çalışmıştı çocuk. Sonunda da başarmıştı. Bir iki yıl yaşlı annesini ziyarete geldi. Bu ziyaretler, yaşlı kadın için büyük mutluluk kaynağıydı; hep para biriktiriyor, oğluna yiyecekler ha-

zirliyordu. Oğlunun ziyaret zamanı yaklaşıırken bahçesinde yetiştirdiği sebzeleri cam kavanozlara koyup sıkıca kapatıyor ve hepsini ona veriyordu.

“Oğlunu çok seviyor, iyi bir sanatçı olacağını hayal ediyordu. Bu hayalle yaşıyordu. İyi yürekli, neşeli bir ihtiyardı. Sonra bir süre onu izlemedim. Tekrar döndüğümde, ihtiyar kadın çok hastaydı. Bitkilerine bakmak için güçlkle eğiliyor, her eğilişinde vücuduna keskin bir ağrı saplanıyordu. Ama çok becerikli olduğunu kanıtlamıştı. Bitki yataklarını uzunlamasına ve dar yaptı. Sonra ayakları kopmuş eski bir tabure alıp yatakların arasına koydu ve üzerine oturdu; böylece ayrık otlarını ayıklayabiliyor, her yana dönebiliyordu. Sepetini de bağladığı bir iple çekiştiriyordu. Mutluluk içinde iyi bir hasat bekliyordu.

“Hakikaten bol ürün verdi bahçesi; bitkiler durumunu hissetmiş, ona göre karşılık vermişti. İhtiyar, kısa süre sonra öleceğini anlamıştı; ölümüyle oğlunu fazla meşgul etmemek için kendine bir tabutla çelenk satın aldı ve tüm cenaze işlerini ayarladı. Yalnız ölümünden önce son bir kez hasat yapıp oğluna kışlık erzak hazırlamak istiyordu. O zamanlar, bitkilerle yakın ilişkisi olan birinin o kadar hasta olmasına anlam verememiştim. Sonunda bunu, kendi bahçesinin ürünlerini yememesine yordum. Onları satıyor, kazandığı parayla da ucuz şeyler almaya çalışıyordu.

“Ona yardım etmeye karar verdim ve uyumaya yattığı bir gece, ışığımla onu ısıtmaya, ağrılarını vücudundan kovmaya çalıştım. Bir şeylerin ışığımlı engellediğini fark ettim ama yine de devam ettim. Onu iyileştirmem on dakikadan fazla sürmüştü sanırım.

“Sonra dedem geldiğinde, ona ihtiyar kadından söz ettim. Neden bir şeylerin ışığıma karşı koyduğunu sordum. Biraz düşündükten sonra iyi yapmadığımı söyledi. Epey üzülmüştüm buna. Neden öyle dediğini açıklamasını istedim dedemden. Önce karşılık vermedi. Sonra ‘Sen vücudu iyileştirmişsin’ dedi.”

“İyi de kadının ruhuna nasıl bir zarar vermişsin ki?”

Anastasya iç geçirip devam etti:

“Kadıncağzın ağırları dindi ve yaşamına devam etti. Oğlu, olağandan daha erken geldi bu kez. Sadece iki gün kaldı ve eğitimini bıraktığını, ressam olmak istemediğini, daha çok para getirecek başka bir işle uğraştığını söyledi. Evlenmiş de. Artık parası varmış. Artık kavanozlarda yiyecek hazırlamasını da istemiyormuş çünkü götürmesi çok masraflı oluyormuş.

‘İyisi mi kendin ye, Anne’ dedi.

“Sonra da hiçbir şey almadan gitti. Kadıncağz o sabah verandada oturmuş bahçesine bakıyordu; gözlerinde büyük bir boşluk, sıkıntı görünüyordu, yaşama isteği kaybolmuştu. Bir düşün, içinde artık yaşam kalmamış sağlıklı bir beden. Ruhundaki korkunç boşluk ve çaresizliği görüp hissetmiştim.

“Onu iyileştirmeseydim, kadıncağz güzel hayalleri, umutlarıyla, zamanında ve huzur içinde ölecekti. Artık yaşıyordu ama büyük bir boşluğa düşmüştü ki bu da fiziksel ölümden çok daha korkunçtur.

“İki hafta sonra da öldü.”

Gizli Konuşma

“Fiziksel acının, ruhsal acının yanında bir hiç olduğunu anlamıştım ama o zamanlar ruhu iyileştiremiyordum. Bunu nasıl yapabileceğimi, mümkün olup olmadığını öğrenmeyi çok istemiştim. Ama artık biliyorum: mümkünmüş!

“İnsanın fiziksel hastalıklarının sadece doğadan uzaklaşmaktan, karanlık duyguların içine işlemesine izin vermekten kaynaklanmadığını da biliyorum artık. Bazen hastalıklar bir uyarı hatta daha büyük acılardan kurtarıcı da olabiliyor. Hastalıklar, Yüce Akıl’la -Tanrı’yla- insan arasında bir iletişim kurma mekanizması ya da yöntem. İnsanın acısı, O’nun acısıdır. Ama başka türlü de olamaz zaten. Mesela sana şunu başka türlü nasıl söyleyebiliriz: ‘Zararlı şeyleri midene tıkıp durma.’ Bu makul sözleri anlamazlıktan gelirsin. O zaman mesajı ağrıyla vermek gerekir. Hoş, ağrı kesicileri yutup inatla tıkmaya devam edersin ya.”

“Yani, sana göre insanları tedavi etmeye gerek yok mu? Hastalıktan kurtulmalarına yardım etmemeli mi?”

“Yardım etmeli elbette ama her şeyden evvel, hastalığın sebeplerini kavramak gerek. Yüce Akıl'ın yani Tanrı'nın ona ne demek istediğini anlaması için insana yardım etmeli. Fakat bunu yapmak kolay değil. Hatalar olabilir. Ağrı, birbirini tanıyan iki kişi arasındaki gizli konuşmadır. Üçüncü bir kişinin karışması, yardımcı olmak yerine zarar verir genelde.”

“Madem öyle, benim hastalıklarımı niye iyileştirdin? Bana zarar mı verdin yani?”

“Yaşam tarzını, çevrendekilere karşı tavrını değiştirmezsen tüm hastalıkların sana geri dönecek. Bir de bazı alışkanlıklarını değiştirmezsen. Çünkü hastalıklarının esas sebepleri bunlardı. Ruhunaysa hiçbir zararım dokunmadı.”

Artık anlamıştım. Bazı noktaları tamamen kavramadan Anastasya'yı iyileştirme yeteneğiyle para kazanmaya ikna etmek olanaksızdı. İş planım yerle bir olmuştu. Anastasya, benim sıkıntımı fark etmiş olacak ki şöyle dedi:

“Hemen bozulma öyle Vladimir, elimden geldiğince çabuk kavramaya çalışacağım; sadece para kazanmayı değil, kendine ve insanlara gerçekten yardımcı olmayı da istiyorsan, şimdilik bir insanın zararlı yanı etkiler olmaksızın pek çok hastalıktan kendi kendine kurtulmasının, kaderine dışarıdan müdahaleleri engellemesinin yollarını anlatayım sana. Tabii dinlemek istersen...”

“Seçme şansım mı var? Nasılsa fikrini değiştirmeyeceksin. Anlat bakalım.”

“Fiziksel hastalıkların başlıca sebepleri şunlardır: Zararlı duygular, yapay rejimler, yanlış beslenme, kısa ya da uzun vadeli hedef eksikliği ve kendi özünü, misyonunu yanlış anlama. Olumlu duygular, çeşitli bitkiler, özünü ve misyonunu yeniden değerlendirmek, bedenin hastalıklara karşı koymasına yardımcı olurken, fiziksel durumu olduğu kadar ruhsal durumu da değiştirir...”

“İnsanın, sizin dünyanızın şartlarında yitirdiği, bitkilerle bağını olabildiğince geri getirmek gerek, bunu daha önce de söylemiştim. Bu bitkilerle kişisel ve doğrudan ilişki kurmakla, geri kalan her şey kolaylıkla anlamlandırılır.

“Sevgi ışığı da yakınlarının hastalıklarının çoğunu iyileştirebilir, hatta onların etrafında bir Sevgi Evreni yaratarak ömürlerini de uzatabilir.

“Kendi içinde olumlu duygular uyandırabilen insan, onların yardımıyla ağrısını dindirip, bedenini iyileştirebilir, hatta zehre bile karşı koyabilir.”

“Olumlu duygular da ne demek; karnı ya da dişi ağrıyan birisi nasıl olumlu düşünür ki?”

“Yaşamın saf, temiz anları, olumlu duygular, ağrı ve hastalıkları yenen koruyucu melekler gibidir.”

“Peki, bir insanda, bu şifa veren olumlu duyguları oluşturacak kadar saf ve temiz an yoksa ne olacak?”

“Derhal onları ortaya çıkaracak bir şeyler yaratmalı. Çevrendeki insanlar sana içten bir sevgi gösterdiklerinde ortaya çıkarlar. İşte çevrendekilere karşı davranışlarınla böyle bir durum yaratmalısın, yoksa koruyucu meleklerin sana yardım edemez...”

“Böyle meleklerle sahip olduğumu bilmek ilginç, peki ne kadar güçlüler? Nasıl çağıracağım onları?”

“Anıların yardımıyla yapabilirsin. Örneğin. geçmişinden tatlı, hoş bir anıyı çağıralım. Bu anının yardımıyla, daha önce hissettiğin o huzuru hissedeceksin. Şimdi denemek ister misin? Ben yardım ederim. Gel deneyelim.”

“Haydi deneyelim bakalım.”

“Otlara uzan lütfen ve gevşe. Yaşamının şu anından başlayarak, geriye doğru gitmeye başlayabilirsin. Çocukluğundan başlayıp bugüne de gelebilirsin tabii. Ya da doğruca en tatlı anına ve sana verdiği duyguya dönmeyi deneyebilirsin.”

Otlara uzandım. Anastasya da yanıma uzanıp parmaklarını benimkilere bastırdı. Onun varlığının, anılarıma odaklanmamı engelleyeceğini düşünerek, “Yalnız olsam daha iyi” dedim.

“Hiç ses çıkarmayacağım. Hatırlamaya başlayınca beni unutacaksın zaten. Dokunuşumu da hissetmez olacaksın. Hem her şeyi daha hızlı ve canlı hatırlamana yardım edeceğim.”

Neredesin Koruyucu Meleğim?

Yaşam hikâyemi düşünmeye başlayınca çocukluğuma gittim. Anılarım, kumlarda köylü çocuklarıyla oynamamla devam etti ama sonra kesildi. Ruhumda anlaşılmaz bir endişe peyda olmuştu. Geçmiş yaşamımdaki tek bir olay dahi Anastasya'yla geçirdiğim gecenin sabahında hissettiğim o olumlu duygulara benzer bir duygu uyandıramamıştı içimde. Ya da etrafımızdaki doğanın benim kalp atışlarımın ritmine uyduğunu gösterdiği zamanki duyguya benzer (bunu birinci kitapta "*Cennete Dokunmak*" bölümünde anlatmıştım). Ama içimdeki o harika duyguları Anastasya'nın yarattığını, bana ait olmadıklarını düşünüyordum. Yapaydı, Anastasya'nın bana hediyesiydi. Elimde olmadan bu duyguları, geçmişimdekilerle karşılaştırdım ama bir benzerlerini bulamadım. Tıpkı bir filmi ileri geri sarar gibi, anılarımı tekrar tekrar gözden geçirdim. Gözümün önüne gelen her şey, bir şey yakalama ça-

bamla bağılantılıydı. Dilediğimi birbiri ardına gözden geçiriyordum ama hiçbirinde tatmin duygusunu yakalayamadım. Bunun yerine bambaşka, yeni bir duygu hâsıl oldu içimde... Son yıllarda, benim için her şeyin ne kadar sağlıklı geliştiğini düşündürecek her şey, aslında daha da büyük bir karmaşa yaratıyordu. Satın aldığım arabalar, kadınlar, ziyafetler, hediyeler ve kutlamalar şimdi boş ve gereksiz görünüyordu.

Çabucak ayağa kalkıp kâh Anastasya'ya kâh kendi kendime hitap eder gibi:

“İnsanın yaşamında o iyileştirici duygulardan yok!” dedim, “Hiç değilse benimkinde. Hem pek çoklarının yaşamında da bulunmaz.”

Anastasya da ayağa kalkıp sakın bir tavırla cevap verdi:

“Öyleyse bir an evvel yaratman gerek.”

“Neymiş o yaratmam gereken? Ne?”

“İlkin, senin için en değerli, en anlamlı şeyin ne olduğunu belirlemelisin. Az önce yaşamına bir göz attın. Ama yaşamına dışarıdan bakıp inceleme fırsatın varken bile önemli olanı bulmayı başaramadın. Hep alışkanlıklarını izleyip, bildik şeylere sarıldın. Söyle bakalım, hangi durumlarda mutluluk duygusuna çok yaklaştığını hissettin?”

“İki durumda, ama bir şeyler ikisinde de tam bir mutluluk duymamı engelledi.”

“Neymiş o durumlar?”

“Perestroyka'nın ilk günlerinde, uzun süreliğine bir tekne kiralamayı başarmıştım. Batı Sibiry'a nehir taşımacılığındaki en iyi yolcu gemilerinden biriydi. Adı da *Mihail Kalinin*'di.

“Kira sözleşmesini hazırladık. Sonra limana indim: Güzelim orada duruyordu; ilk kez kendi teknemin güvertesine ayak basıyordum.”

“Peki, güverteye çıkınca mutluluk duygun artmadı mı?”

“Bak Anastasya, bizim yaşamımızda onlarca sorun vardır. Tekneye bindiğimde beni kaptan karşıladı. Beraberce kamarasına gittik. Sonra bir şişe şampanya içtik. Sohbet ettik. Kaptan bana, teknenin su borularının acilen temizlenmesi gerektiğini, aksi takdirde sağlık müdürlüğünün sefere izin vermeyeceğini söyledi. Sonra bir de...”

“Sonra teknenin işleriyle ilgili sorunlara, aksaklıklara daldın, Vladimir.”

“Evet, öyle. Çok fazla sorun vardı.”

“Yapay maddeler, çeşitli makineler, mutluluktan çok sorun getirir Vladimir. İnsana yararlı oldukları sadece bir yanılsamadır.”

“Buna katılmıyorum. Makinelerin kendi sorunları olabilir, sürekli bakım onarım isteyebilirler. Yine de insana çok yararlılar.”

“Örnek verebilir misin?”

“Aşkta bile işe yararlar.”

“Gerçek aşka yapay nesnelerle ulaşamaz Vladimir. Dünyanın tüm makineleri senin olsa bile, onların yardımıyla tek bir kadının sevgisini kazanamazsın.”

“Bizim kadınlar hakkında hiçbir bilgin yok. Sadece hükümler veriyorsun. Hem bal gibi kazandım da.”

“Neyi kazandın?”

“Aşk, hem de kolayca. Delice âşık olduğum bir kadın vardı. Hem de uzun yıllardır. Ama benimle yalnız kalmaktan kaçıyordu hep. Tekneyi kiraladıktan sonra onu tekneye davet ettim, o da kabul etti. Ne muhteşem, düşünebiliyor musun! Teknenin barında baş başa oturduk. Şampanya, güzel bir şarap, mum ışığı, müzik, ne ararsan vardı. Teknemin barında yalnızdık. Sadece ben ve o. Onunla yalnız kalabilmek için teknenin hiç yolcu almadan hareket etmesini emrettim. Tekne nehre açıldı. Barda müzik çalıyordu. Dansa davet ettim. Vücudu, özellikle de göğüsleri muhteşemdi. Ona sıkıca sarıldım, kalbim mutlulukla çarpıyordu, sonra dudaklarından öpü-

verdim! Benden kaçmadı, hatta o da sanıldı. Gördün mü? Benimle birlikteydi, ona dokunup öpebiliyordum. Tüm bunlar da tekne sayesinde oldu, oysa sen sadece sorun çıkarır diyorsun.”

“Peki sonra Vladimir, sonra ne oldu?”

“Önemli bir şey olmadı.”

“Her şeyi hatırlamaya çalış, lütfen.”

“Önemli bir şey yok diyorum. Bıraksana.”

“Teknede o genç kadınla aranda sonra neler olduğunu ben anlatabilir miyim?”

“ Dene bakalım.”

“Çok içtin. Zaten olabildiğince çok içmeye çalışıyordun. Sonra lüks kamaranın anahtarlarını çıkarıp kadının önüne koydun, kendin de ambara indin. Ufak bir tayfa kamarasında neredeyse yirmi dört saat uyudun. Neden biliyor musun?”

“Nedenmiş?”

“O malum an geldiğinde, âşık olduğun genç kadının yüzünde garip bir ifade ve dalgın bir gülümseme gördün. O anda sevdiğin kadının aklından, ‘Şu teknenin barında, karşımda oturan Megre değil de sevgilim olsa ne mutlu olurdu’ diye geçirdiğini anlasan da hissettin. Âşık olduğun kadın, bir başkasını, hoşlandığı birini hayal ediyordu. Teknenin sahibinin sen değil o olduğunu hayal ediyordu. Etkisiz bir madde gibiydin. ona karşı olan canlı duygularını, arzularını da boğmak zorunda kaldın.”

“Dur artık Anastasya. Bunlar hiç hoş anılar değil. Hem sonuçta, tekne görevini yaptı. Seninle tekne sayesinde karşılaştık.”

“Bugünün olayları, geçmişteki duygularınla ruhsal dürtülerin sonuçlarıdır; yalnızca onlar geleceği etkileyebilir. Yalnızca onların ivmesi, yalnızca onların kanat çırpışları yansır göksel aynadan. Ve dünyevi olaylarda yansıyan da yalnızca onların dürtü ve arzularıdır.”

“Ne demek bu?”

“Karşılaşmamız, senin ve benim ruhumdaki pek çok arzunun birikmesiyle gerçekleşebilirdi ancak; hatta belki, yakın ve uzak akrabalarımızın arzularıyla da. Belki de tek nedeni, yazlığının bahçesinde büyüyen vişnenin bir dürtüsüdür. Ama tekne falan değil.”

“Bahçemdeki vişnenin ne alakası var?”

“O kadar geçmişine baktın ama o vişne ağacıyla ilgili duyguların hiç dikkatini çekmedi, oysa son yıllarda yaşadığın olaylarda başlıca rolü oynayan oydu. Evren, senin teknene tepki vermedi. Bir düşün, ilkel, gürültülü, düşünme ve kendisini yenileme yeteneği olmayan bir makinenin evren için ne gibi bir anlamı olabilir?”

“Ama vişne... Anılarında kendisine yer bulamayan ufak tefek bir Sibiry vişnesi, kozmik derinlikleri heyecanlandırıp, yalnız seninle değil, benimle ilgili olayların da gidişatını değiştirebilir. Çünkü o canlıdır ve tüm canlılar gibi, evrenle kopmaz bir bağı vardır.”

Vişne Ağacı

“Hatırla Vladimir, içindeki her şey bu küçük ağaçla bağlantılı. Onunla temas kurduğun ilk anı hatırla.”

“Madem önemli olduğunu düşünüyorsun hatırlamaya çalışırım.”

“Evet, önemli.”

“Arabadaydım. Nereye gittiğimi hatırlamıyorum. Merkez marketin yakınında durduk. Şoförümünden gidip bana biraz meyve almasını istedim. Arabada oturmuş insanların çeşit çeşit fidanlarla marketten çıkışını izliyordum.”

“Onlara bakarken şaşırıydın. Neden?”

“Yüzlerinde bir mutluluk, bir tatmin ifadesi vardı. Hava soğuk ve yağışlı olmasına rağmen, kökleri çaputlarla sarılmış birtakım fidanları çeke çeke götürüyorlardı; fidanlar epey ağır olmalıydı ama insanların yüzleri mutluluk doluydu, bense sıcak arabamda

mutluz oturuyordum. Şoför döndüğünde dışarı çıkıp markete kendim gittim. Reyonların arasında sağı solu dolandım sonunda üç vişne fidanı satın aldım. Fidanları bagaja koyarken şoför birinin kökleri çok kısa kesildiğinden yaşamayacağını, atsam daha iyi olacağını söyledi ama ben atmadım. Üçünün içinde en düzgün olanı oydu. Sonra gidip, onları yazlık evimin bahçesine diktim. Kısa köklü için daha derin bir çukur kazıp, dibine de daha fazla torflu toprak attım, etrafına da karayosunla biraz gübre serptim.”

“Ona yardım etmeye çalışırken gübre serpererek iki küçük kökü daha yaktın.”

“Ama yaşadı! Baharda ağaçlar tomurcuklanmaya başladığında onun da dalları canlandı. Küçük yapraklar belirdi. Sonra sefere çıktım.”

“Ama ondan önce, iki aydan fazla her gün yazlığına gidip, ilk iş küçük ağacının nasıl olduğuna bakardın. Arada bir dallarını okşardın. Yaprakları gördükçe sevindin, ağacı sulamaya devam ettin. Rüzgârda kırılmasın diye toprağa bir kazık dikip, gövdesini iple kazığa bağladın. Ne dersin Vladimir, bitkiler insanların davranışlarına göre mi karşılık verirler? İyi ve kötü düşünceleri hissedirler mi?”

“Ev bitkilerinin, çiçeklerin bu şekilde karşılık verdiğini bir yerde ya gördüm ya da okudum. Bakıcıları bir yere gittiğinde kuruyanları bile varmış. Bir de bilimsel araştırma duymuştum: Çeşitli bitkilere sensörler takmışlar, bitkilere öfkeyle yaklaşırsan yapraklarını bir tarafa, tatlılıkla yaklaşırsan diğer tarafa çeviriyormuş.”

“Demek ki, bitkilerin insanların hislerine karşılık verdiklerini biliyorsun Vladimir. Yüce Yaratıcının verdiği özellikler ve güçle insanın yaşamsal ihtiyaçlarını karşılarlar. Meyveler verir, güzel çiçekleriyle insanda olumlu duygular uyandırırılar, hepsinden önemlisi nefes alabilmemiz için havadaki oksijeni dengelerler.

“Fakat bitkilerin diğerlerinden daha az önemli olmayan bir özelliği daha vardır. Kendileriyle doğrudan ilişki kuran belli bir

insana, bir Gerçek Sevgi Evreni yaratmaları. Onsuz insan hayatının devam edemeyeceği türden bir sevgidir bu da.

“Birçok dağlık bir an önce bahçesine gitmek için acele eder çünkü orada onlar için yaratılmış bir Evren vardır. İşte dikip ilgilendiğin o küçük Sibiryа vişnesi de diğer bitkiler gibi görevini yerine getirmeye çalıştı. Eğer bitkilerin pek çoğu bir araya gelirse, insanlığa benzersiz bir Sevgi Evreni yaratır. Farklı çeşitler bir aradaysa ve insan onlarla iletişim kurup, sevgiyle yaklaşırsa tabii. Hepsi birlikte insana paha biçilmez, ruhu yücelten ve bedeni iyileştiren bir Sevgi Evreni yaratır. Anladın değil mi Vladimir; hepsi birlikteyken, birçok çeşit bir araya gelmişken. Ama sen sadece bir fidanla ilgilendin. İşte o zaman, küçük Sibiryа vişnesi, birkaç çeşit bitkinin bir araya geldiğinde yapabileceğini, tek başına yapmak istedi.

“Onda bu isteği uyandıransa, senin alışılmadık ilgindi. Etrafını saran onca şey arasında sadece bu küçük ağaç senden hiçbir şey istemiyor, riyakâr davranmıyor, hep kendinden vermeyi arzuluyordu çünkü geçirdiğin fırtınalı günlerin ardından yorgun argın onun yanına gidip okşuyor, karşısında durup ona bakıyordun, o da sana karşılık verdi işte.

“Gündoğumundan hemen önce, güneşin gökyüzünü aydınlatmaya başlayan ilk ışıklarının yansımasını yakalamaya çalıştı yaprakçıklarıyla. Güneş battıktan sonraysa parlak bir yıldızın ışıklarını kullanmaya çalıştı. Ve bunu bir parça başardı da.

“Kökleri, dönerek sıcak gübrenin içinde ilerledi ve topraktan kendisine gerekeni aldı. Ve toprağın özsuyu, vişnenin damarlarında olağandan biraz daha hızlı ilerledi. Bir gün geldiğinde, ince dallarında ufak çiçekler gördün. Diğer fidanlar çiçeklenmemişti henüz ama o çiçeklerini açmıştı işte. Çok sevindin. Keyfin yerine geldi ve işte o zaman... Çiçekleri görünce ne yaptığını hatırlasana Vladimir.”

“Gerçekten çok sevinmiştim. Nedendir bilmem moralim düzelmişti. Sonra dallarını oksadım.”

“Dallarını usulca okşadın ve ‘İşte güzelim, artık iyileştin!’ dedin. Ağaçlar meyve verir Vladimir. Ama bir de Sevgi Evreni yaratır. Vişnecik de senin bu evrene sahip olmanı çok istedi. Fakat vişnecik, insandan aldığını geri vermek için başka nereden güç bulabilirdi? Zaten gücünün tamamını harcamıştı ama alışılmadık bir şefkat de almıştı senden. O zaman daha fazlasını yapmak istedi işte! Hem de tek başına!

“Uzun bir sefere çıkmıştın. Geri döndüğünde ilk işin bahçene koşup küçük vişne ağacına bakmak olmuştu. Yol boyunca pazardan aldığın vişneleri yiyordun. Ona yaklaşıncı, üzerindeki üç kırmızı meyvesini fark ettin. Yorgun bir tavırla karşısında durmuş, satın aldığın vişneleri yiyip, çekirdeklerini tükürüyordun. Sonra ağacının meyvelerinden birini koparıp tattın. Pazardan aldığın vişnelerden daha ekşiydi; diğer ikisine dokunmadın.”

“Pazardan aldıklarım ile doymuştum zaten. Hem gerçekten bu küçük de daha ekşiydi.”

“Ah, keşke o küçük meyveciklerin senin için ne kadar yararlı olduğunu bilseydin Vladimir. Ne kadar enerji ve sevgiyle dolu olduklarını. O ağaç, yerkürenin derinliklerinden, evrenin enginliğinden senin için yararlı olan her şeyi toplamış, küçük meyvelerine sığdırmıştı. Hatta bir dalını o üç meyvecik olgunlaşsın diye kurumaya terk etmişti. Birini tattın, diğer ikisiniyse ağaçta bırakıp bir daha dokunmadın.”

“Nerden bilebilirdim ki? Ama hâlâ meyve verebileceği için mutluydum.”

“Evet, mutluydun. Peki ya sonra? Sonra ne yaptığını hatırlıyor musun?”

“Ben mi? Şey, ağacın dallarını biraz daha okşadım.”

“Okşamakla kalmadın. Hafifçe eğilip, avucuna aldığın yaprakları da öptün.”

“Evet, öptüm. Çünkü çok keyiflenmiştim.”

“Ve vişnecik şaşkına döndü. O kadar sevgiyle büyüttüğü meyvelerini de almıyorsan, senin için başka ne yapabilirdi ki? Ne? İnsandan aldığı öpücükle ürpermişti, sonra insana özgü ama küçük bir Sibiry vişnesi tarafından üretilmiş düşünce ve duygular, evrenin aydınlık kısmına uçtu; sırf insandan aldığını geri verebilmesi için.

“İnsana, kendi sevgi öpücüğünü vermek; onu, sevgisinin aydınlığıyla ısıtmak istiyordu. Bu düşünceler, tüm kanunları çiğneyerek, evren boyunca ilerledi ama bir türlü cisimlenecek bir yer bulamadı. Cisimlenememenin anlamı ölümdür.

“Aydınlık Güçler, vişneciğin ürettiği düşünceleri, kendi içinde söndürmesi, böylelikle mahvolmaması için tekrar ona döndürdüler. Ama almadı! Küçük Sibiry vişnesinin taşkın arzusu sarsılmaz, olağanüstü saf ve ürperticiydi.

“Aydınlık Güçler ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Yüce Yaratıcı, ahengin kurulu yasalarını değiştiremezdi. Ama vişne mahvolmadı. Düşünceleri, arzusu, duyguları son derece saf olduğu için mahvolmadı zira evrenin kanunlarına göre saf sevgi asla yok olamazdı. Cisimlenme arzusuyla, senin üzerinde dönüp duruyordu. Ve tek başına, evrende senin için bir Sevgi Evreni yaratmaya çalışıyordu. İşte teknene vişnenin bu arzusunu yerine getirmesine yardım etmeye geldim. Kime yöneldiğini henüz bilmiyordum.”

“Benimle ilişki kurmanın sebebi, vişneye yardım etmek istemen miydi yani?”

“Seninle ilişkim, sadece bana aittir Vladimir. Vişne mi bana yardım etti, yoksa ben mi ona, bunu söylemek güç. Evrendeki her şey birbirine bağlıdır. Gerçeği anlamak için insanın sadece kendi içine bakması yeterlidir. Ama şimdi, izninle, vişnenin isteğinin cisimlenmesine yardım edeyim. Onun adına seni öpebilir miyim?”

“Elbette öpebilirsin. Madem öyle gerekiyor. Eve döndüğümde de de tüm meyvelerini yiyeceğim.”

Anastasya gözlerini kapadı. Ellerini göğsüne bastırıp, yavaşça fısıldadı:

“Hisset bunu vişnecik. Hissedebileceğini biliyorum. Şimdi istediğin şeyi yapacağım. Bu senin öpücüğün vişnecik.”

Sonra Anastasya, ellerini çabucak omuzlarına koydu, gözlerini açmadan biraz daha yaklaştırdı yüzünü ve dudaklarını yanağıma bastırıp öylece kaldı.

Garip bir öpücüktü, sadece dudakları dokunuyordu yanağıma. Ama evvelce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. O ana dek hiç bilmediğim, olağanüstü bir duygu doldu içime. Ne dudakların, ne dilin, ne de bedeninin hareketlerinin bununla ilgisi vardı sanırım. İnsanın derinliklerinde gizli bir şeyler, bu öpücükle ortaya çıkıyordu sanki.

İyi ama bu tayga münzevisinin içinde gizli olan neydi? Onca bilgiyi, sıra dışı yeteneği ve duyguyu nereden edinmişti? Ya da sözünü ettiği her şey, sadece hayal gücünün ürünü müydü? Eğer öyleyse içime dolan bu olağanüstü huzur, bu büyüleyici, sıcak duygular nereden geliyordu? Onunla birlikte uğraşırsak, tanık olduğum sonraki olayların da yardımıyla, bu sırrı çözebiliriz belki.

Kim Suçlu?

Bir defasında Anastasya bana, yaşam tarzını ve inancını açıklamaya çalışmış ama uygun, anlaşılır sözcükler bulamamıştı, oysa bulmayı da çok istiyordu muhtemelen; şöyle oldu:

Anastasya hızla çınlayan sedire döndü, avuçlarını gövdesine bastırdı, sonra anlaşılmaz bir şeyler oldu. Başını yukarı kaldırıp kâh sedire kâh daha yukarıda birine hitap eder gibi bazen sözlerle bazen de neredeyse kendini kaybedecek kadar heyecanla, garip sesler çıkararak konuşmaya başladı.

Bir şeyleri göstermek, açıklamak ister gibiydi; bir şeyler için yalvarıyordu sanki. Monologu gittikçe ısrarlı, talepçi bir ton almaya başladı. Sedirin çınlaması da artmıştı. Işığysa daha parlak, daha yoğundu şimdi. O zaman Anastasya sert bir sesle şöyle dedi:

“Cevap ver bana. Cevap ver! Açıkla! Ver şunu, ver artık!”

Bu esnada başını sallıyor, hatta çıplak ayağını yere vuruyordu.

Sedirin tepesinde önce solgun bir ışıltı belirdi, sonra giderek güçlendi ve birden havayı yırtarcasına yukarıya yükseliverdi. Fakat o anda, yukarıdan sedire doğru gelen başka bir ışık belirdi. Mavimsi sisten ya da bulutlardan gelir gibiydi.

Sedirin, aşağı yönelmiş iğne yapraklarının uçlarında, güçlüklerle seçilen, bulutumsu ışıklar belirmişti. Bu ışıklar Anastasya'ya yöneldi ama ona dokunmadan havada yok oldular. Anastasya tekrar inatla ayağını yere vurmaya, hatta çınlayan sedirin kocaman gövdesine ufak şaplaklar atmaya başlayınca, parlayan yaprakların ışığı, bulutlardan gelen ışığa karıştı. Yine Anastasya'ya yönelen bu ışık da ona dokunmadan önce bir metre, sonra yarım metre ötesinde havada tam anlamıyla çözünmeye başladı...

Birden korkuyla, Anastasya'nın annesiyle babasının da böyle bir ışık yüzünden öldüğünü hatırladım.

Anastasya inatla bir şeyler istemeye devam ediyordu. Annesinden bir şeyler isteyen şımarık bir çocuk gibiydi. Işık birden Anastasya'ya doğru bir hamle yaptı ve flaş gibi parlayarak onu aydınlattı; yapraklardan çıkan ışıklar da sönmüştü. Anastasya'nın etrafında bir duman vardı. Kâh Anastasya'ya yaklaşıyor, kâh açılıyordu.

Anastasya, yüzünde parlak bir gülümsemeyle dönüp bana doğru bir adım attı ve durup arkama bakmaya başladı. Ben de dönüp arkama baktım. Anastasya'nın dedesiyle büyük dedesi, açıklıktan bize doğru geliyorlardı. Dedenin biraz önünde, çoban asasını andıran bastonuna dayanarak ağır ağır yürüyen aksakallı büyük dede, yanıma gelince durdu. Gözlerini bana dikti ama boşluğa bakar gibiydi. Hatta beni görüp görmediğini bile anlayamamıştım. Büyük dede, bir süre sessizce durduktan sonra, tek sözcük dahi etmeden hafifçe başını eğip Anastasya'ya yöneldi. Basit bir adam olan dedeyse biraz aceleliydi. Neşeli, iyi bir adam olduğu her halinden belliydi. Yanıma gelince hemen durup elini uzatmıştı. Bir şeyler de söylüyordu. Fakat söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Her ikimiz de nedense heyecanla sedirin altında olup bitenleri izliyorduk.

Büyük dede, Anastasya'nın bir metre ötesinde durmuştu. Bir müddet konuşmadan birbirlerine baktılar. Anastasya kollarını yana sarkıtmış, aksakallı ihtiyarın karşısında sıkı bir sınavdan geçmek üzere olan bir öğrenci gibi duruyordu. Kabahat işlemiş çocuk gibi heyecanlı olduğu da hissediliyordu.

Bu gergin sessizliği, aksakallı ihtiyarın derinden gelen, kadifemsi sesi bozdu. Selam bile vermeden, ağır ağır ama açık, sert bir sesle onu sorgulamaya başladı:

“Kim, bize bahşedilmiş Işık ve Ritmi atlayarak, doğrudan O'na hitap edebilir?”

Anastasya hiç duraksamadan, çabucak cevap verdi:

“Her insan doğrudan ona hitap edebilir! Ezelden beri insanlarla konuşmaktan büyük memnuniyet duyar. Şimdi de bunu O istedi.”

“Tüm yollar O'nun tarafından çizilmemiş midir? Bu yolları sezme, anlama yeteneği olan çok Dünya sakini var mı? Sen bu yolları görebilir misin?”

“Evet. İnsan için çizilmiş olanı gördüm. Gelecekteki olayların, bugün yaşayanların bilinçli olmalarına bağlı olduğunu gördüm.”

“O'nun çocukları, O'nun Ruh'unu tanıyan aydınlanmış müritleri, canlıların aydınlanması için gerekeni yapmadılar mı?”

“Canları pahasına her şeyi yaptılar, yapıyorlar da. Gerçeği getirdiler ve getiriyorlar.”

“Gerçeği gören biri, O'nun aklından, iyiliğinden ve yüceliğinden kuşkulanabilir mi?”

“O'nun bir eşi daha yoktur! O tektir! Ama iletişim kurmak ister. O'nu anlamalarını ve O'nun insanları sevdiği gibi insanların da O'nu sevmesini ister.”

“Peki O'nla iletişim halindeyken küstahlık etmek, talepçi davranmak caiz midir?”

“O, dünyadaki her canlıya kendi aklından ve ruhundan bir parça vermiştir. Ve ufak bir parçası da insandaysa, O'nun bir parça-

sı geneli kabul etmez, yani çizilmiş her şeyi kabullenmeyen aslında O'dur; tam anlamıyla O hem de. O'nun yansımasıdır. O'nun yansımasına küstah denebilir mi?"

"O'nun yansımasını hızlandırmaya kimin hakkı vardır?"

"Sadece izin verilenlerin."

"Peki, ne istedin?"

"Anlamayanlar nasıl inandırılır, hissetmeyenlere nasıl hissettirilir onu sordum."

"Gerçeği anlamayanların kaderi belirlenmiş mi?"

"Gerçeği anlamayanların kaderi belirlenmiş. Fakat gerçeğin anlaşılmasında kim suçlu: Anlamayanlar mı, onlara getirenler mi?"

"Ne? Yani sen ne...?" diyebildi büyük dede ve sustu.

Bir süre sessizce Anastasya'ya baktı. Sonra esasına dayanarak tek dizinin üzerine çöküp Anastasya'nın elini tutup ak saçlı başını eğip öptü. Sonra:

"Merhaba Anastasya" dedi.

Anastasya da büyük dedesinin karşısında diz çöküp, şaşkınlık ve heyecanla:

"Ne oluyorsun dedeciğim, neden çocukmuşum gibi davranıyorsun?" dedi. "Artık büyüdüm."

Sonra omuzlarına sarılıp başını onun beyaz kıllarla kaplı göğsüne yasladı ve kıpırdamadan öylece kaldı.

Büyük dedesinin kalp atışlarını dinlediğini anlamıştım. Çocukluğundan beri bunu yapmayı pek seviyordu.

Diz üstü çökmüş ak saçlı ihtiyar, bir eliyle esasına yaslanıyor, diğeriyle Anastasya'nın altın sarısı saçlarını okşuyordu.

Dede de heyecanlandı ve telaşla diz üstü duran babasıyla torununun yanına koştu. Ellerini sallayarak çevrelerinde döndü, sonra o da diz çöküp onlara sarıldı.

İlk doğrulan dede oldu. Sonra babasının kalkmasına yardım etti. Büyük dede, Anastasya'ya bir kez daha baktı, sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Bu arada dede, kime hitap ettiği belli olmadan, çabuk çabuk bir şeyler mırıldanıyordu:

“Hep aynı şey, herkes onu şımartıyor. Hatta O bile şımartıyor. Ah, ta nerelere dek ulaşmış. Burnunu dilediği yere sokuyor. Kimse ona dersini vermiyor ki. Şimdi daçniklere kim yardım edecek? Kim?”

Büyük dede durdu. Ağır ağır arkasını döndü ve o derinden gelen, kadifemsi sesiyle şöyle dedi:

“Yüreğin ve ruhun ne derse onu yap torunum. Daçniklerine ben yardım ederim.”

Sonra tekrar dönen azametli ihtiyar, açıklığa doğru yoluna devam etti.

“Al işte, dediğim gibi hep şımartıyorlar” diye söylendi dede.

Yerden ince bir dal alıp havada sallayarak, “Ama ben şimdi dersini vereceğim” deyip Anastasya'nın üzerine yürüdü.

Anastasya korkmuş gibi ellerini sallayarak, “Ay, ay!” diye çığlıklar attı, sonra gülümseyerek, üzerine gelen dedesinden kaçtı.

“Hâlâ kaçabileceğini sanıyor. Yakalayamayacağımı sanki!”

Sonra alışılmadık bir hızla Anastasya'nın peşine düştü. Berikiyse bir o yana bir bu yana sıçrayarak açıklığa doğru koşuyordu.

Dedesini birden inleyerek yere oturup bacağını tuttu. Anastasya hızla geri döndü, yüzünde kaygılı bir ifade belirmişti. Hemen dedesinin yanına koşup kalkması için elini uzattı. Ama öylece kalmakaldı. Birden çın çın öten, bulaşıcı, açıklıkta yankılanan bir kahkaha koyuverdi. Dedesinin duruşuna biraz dikkatli bakınca bu kahkahanın sebebini anladım.

İhtiyar, bir ayağının üzerine çömelmiş, diğerini yere değdirmeden ileri uzatmıştı. Ama incimış gibi oksayıp durduğu üzeri-

ne çömeldiği ayağıydı. Anastasya'ya bir oyun etmek istemiş fakat kandıramamıştı.

Herhalde Anastasya da bu pozun komikliğini sonradan fark etmişti. Anastasya gülerken ihtiyar da onun elini yakaladı ve sopasını kaldırıp bir çocukmuş gibi hafifçe vurdu. Anastasya'ysa kahkahalar arasında canı yanmış gibi yapıyordu. Kesilmek bilmeyen kahkahalarını tutmaya çalışırken dedesi onu omuzlarından tutup şöyle dedi:

“Tamam, yeter. Ağlama bakayım. Dersini aldın mı şimdi? Cezan budur işte. Artık söz dinleyeceksin. Bak, bir kartal eğitmeye başlamıştım. İhtiyar da olsa gücü yerinde, pek çok şeyi de hatırlayabiliyor. Ama sen her şeye küstahça burnunu sokuyorsun.”

Anastasya gülmeyi kesti, dikkatle dedesinin yüzüne bakarak haykırdı:

“Dedeciğim! Benim tatlı dedeciğim! Kartal ha? Yani çocuktan haberin var mı?”

“Bir yıldız asla...”

Anastasya, dedesinin sözünü tamamlamasına fırsat vermedi. Be-line sarılıp yerden kaldırdı ve etrafında dönmeye başladı. Durduğunda, biraz sendeleyen dedesi, sert bir ifade takınmaya çalışarak:

“İhtiyarlara ne biçim davranıyorsun öyle?” dedi. “Hiç terbiye görmemişsin sen.” Sonra tekrar sopasını sallayarak hızla babasının ardından gitti.

İhtiyar, açıklığın ucuna geldiğinde Anastasya ardından seslendi:

“Kartal için teşekkür ederim Dedeciğim, teşekkür ederim!”

Dedesi dönüp ona baktı:

“Yalnız torunum, lütfen...” Sesi şefkat doluydu, cümlesini tamamlamak yerine yine sesini sertleştirerek:

“Ayağını denk al” dedi.

Ve ağaçlar arasında kayboldu.

Cevap

Yalnız kalınca Anastasya'ya:

“Neden kartalı duyunca o kadar heyecanlandın?” diye sordum.

“Kartal çocuk için çok yararlı olacak” diye cevap verdi, “Bizim çocuğumuz için Vladimir.”

“Oyun mu oynayacaklar?”

“Evet. Yalnız oyunun gelecekte öğrenecekleri ve hisleri üzerinde çok büyük önemi var.”

“Anlıyorum.”

Aslında bir kuşla, üstelik bir kartalla nasıl bir oyun oynanabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Peki, sedirle ne yapıyordun? Dua falan mı ettin yoksa biriyle mi konuşuyordun? Sedirle aranızda ne geçti, neden büyük deden seninle o kadar sert konuştu?”

“Söylesene Vladimir, sence orada, görünmeyen âlemdede, Kozmos’ta, Evren’de bir çeşit bilinç ya da genel olarak Akıl var mı? Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Olduğunu düşünüyorum. Medyumlar, kutsal kitaplar hatta bilim insanları bile böyle söylüyor.”

“Peki, bu ‘şeyi’ tanımlayacak en yakın kelime hangisi olurdu? Seninle bir kelimede uzlaşmamız gerek. Örneğin, Akıl, Zekâ, Varlık, Işığın Gücü, Boşluk, Mutlak, Ritim, Ruh, Tanrı, hangisi?”

“Tanrı diyelim.”

“Pekâlâ. Söyle bakalım, sence Tanrı insanla konuşmaya çalışır mı, ne dersin? Cennetten gelen bir sesteki falan bahsetmiyorum, insanlar, kutsal kitaplar aracılığıyla gelen diyelim ki bir ipucu olabilir mi?”

“Olabilir sanırım, mesela İncil aracılığıyla, değil mi?”

“Peki, ama İncil, Tanrı tarafından dikte ettirilmemiş ki...”

“Öyleyse, kimin tarafından... Neden bu kadar yaygın bir okuyucu kitlesi var?”

“İncil büyük, tarihi bir kitap. Binlerce yıldır varolan, dünyanın bugüne dek en çok okunan kitabı. Geçmiş yüzyıllar boyunca onlarca büyük kitap yazılmış ama birçoğu İncil’le kıyaslanamaz bile. Bu senin için ne ifade ediyor?”

“Bilmem. Kadim kitaplar elbette uzun yıllardır var ama insanların çoğu çağdaş edebiyatı, romanları, dedektif hikâyelerini okuyor. Peki, bunun sebebi ne?”

“Zira onları okurken kafalarını çok yormaları gerekmiyor. İncil’i, ya da diğer kutsal kitapları dikkatle okumak gerek, o zaman pek çok sorunun karşılığını kendi kendine bulabilir insan. Ancak o zaman anlaşılır olur. İnsanın karşısında ancak o zaman açılır. İncil’e, kutsal kitaplara birer dogma gibi yaklaşan biriye, birtakım emirleri okuyup ezberlemekle yetinir. Ama dışarıdan alınmış her dogma, insanın içinde bilinç yaratmaz, hatta İnsan-Yaratıcı olma fırsatını engeller.”

“Peki İncil’i okurken hangi soruları cevaplamak gerek?”

“Başlangıç olarak şunu çözmeye çalış: Neden Firavun, İsrailoğulları’nın Mısır’dan ayrılmasına izin vermedi?”

“Bunun üzerine uzun boylu düşünmeye ne gerek var ki? İsrailoğulları Mısır’da köleydi. Kim kölelerinin gitmesine izin verir? Köleler çalışıp, efendilerine para kazandırıyorlardı.”

“İncil’de, İsrailoğulları’nın tüm Mısır topraklarına birden çok bela getirdiği anlatılıyor. Hatta ilk doğan çocuklarının ölümü, hayvanlarının yok olması onlar yüzünden hep. Büyücüler sonradan yakılmış da ama firavun onlara izin vermemiş. Şu soruya da cevap ver: İsraili köleler, kırk yıllık yolculuğa yetecek kadar erzak ve sığırı nereden buldu? Karşılarına çıkan şehirleri yakıp yıkacak silahları nereden aldı?”

“Ne demek nereden? Hepsini Tanrı verdi.”

“Sadece Tanrı mı diyorsun?”

“Ya kim olacaktı?”

“İnsan tam anlamıyla özgürdür Vladimir. Tanrı’nın en başta verdiği o aydınlık kaynakları kullanma şansına sahiptir ama başka türlü de kullanabilir. İnsan, zıtlıkların bütünüdür. Bak yukarıda güneş parlıyor. Tanrı’nın yarattığı güneş. Herkes için parlıyor. Sen, ben, yılanlar, otlar ve çiçekler için. Ama kelebekler çiçeklerden bal, örümceklerse zehir alır. Her birinin görevi vardır, kelebekler de örümcekler de başka türlü hareket edemez. Yalnızca insan edebilir! Bir insan, güneşin ilk ışıklarıyla sevinirken diğeri öfkelenebilir. İnsan, hem kelebek hem de örümcek olabilir.”

“Yani İsrailoğulları’na yardım eden sadece Tanrı değil miydi? O zaman Tanrı’nın yaptığını nasıl açıklayacaksın, ona atfedileni yani?”

“İnsan aracılığıyla önemli bir şey yaratıldığında, daima iki zıtlık oluşur. İnsanın da birini seçme özgürlüğü vardır. Hangisini seçeceğiyle çoğunlukla onun saflığına ve bilincine bağlıdır.”

“Pekâlâ, öyle olsun. Sedinin altında da Onunla konuşmaya mı çalışıyordun?”

“Evet, Ondan cevap istiyordum.”

“Ve büyük deden de bundan hoşlanmadı, değil mi?”

“Büyük dedem biraz saygısızca, talepkâr konuştuğumu düşündü.”

“Hakikaten de talepkârdın ama, gördüm. Ayağını yere vuruyor, yalvarıyordun. Ne istiyordun ki?”

“Bir cevap duymak.”

“Nasıl bir cevap?”

“Bak Vladimir, Tanrı’nın özü cismani değildir. Gökyüzünden aşağıya, insanlara nasıl yaşamaları gerektiğini bağıramaz. Ama herkesin iyiliğini istediğinden Oğullarını yani O’nun aklına ve ruhuna az ya da çok vakıf olabilmiş insanları yollamıştır.

“Oğulları da sonradan diğer insanlarla konuştular, hem de birçok farklı dille. Bazen sözler, bazen müzik ve resim, bazen de kimi eylemleri yardımıyla. Dinlendikleri de oldu, İsa Mesih gibi kovulup öldürüldükleri de. Ve Tanrı, Oğullarını tekrar gönderdi. Ama her zamanki gibi, bazıları onlara kulak verirken bazıları aldırmadı. Ve mutlu bir hayatın Kanunlarını çiğnediler.”

“Anlıyorum. Tanrı da bu yüzden, insanoğlunu dünya çapında bir felaketle, korkunç bir kıyametle cezalandıracak, değil mi?”

“Tanrı kimseyi cezalandırmaz, hem felakete falan da ihtiyacı yoktur. Tanrı, sevgidir. Ama en başta her şey böyle planlanmıştı. Böyle yaratılmıştı. İnsanlık belli bir noktaya yaklaşıncı Gerçeğin özüne düşmanlık beslemeye başlar. İnsanın içinde beliren karanlık güçler, bu kritik noktaya ulaşıp insanoğlunun kendi kendini imha etmesine neden olmasın diye pek çok insanın yaşamına mal olan, yapay yaşam destek sistemlerini yıkan dünya çapında bir felaket olur. Felaket, geride kalanlar için bir ders niteliğindedir.

Felaketin ardından insanoğlu, kendisine cehennem gibi gelen karanlık güçlerin zaman diliminde yaşamaya başlar. Ama onu yaratan kendileridir. Sağ kalanlar bu cehenneme düşer işte. Sonra onların çocukları bir süre ilk insanlar gibi yaşar ve ardından cennet diye adlandırabileceğimiz noktaya erişir. Sonra tekrar bir sapma olur ve her şey yeniden başlar. Milyarlarca yıldır böyle sürüp gidiyor.”

“Milyarlarca yıldır böyleyse, her şey kaçınılmazsa sen ne istiyordun?”

“İnsanların bir felaketten başka nasıl ve neyin yardımıyla yola getirilebileceğini öğrenmek istiyordum. Felakette sadece gerçeği kabul etmeyenler değil, gerçeği onlara etkili bir şekilde aktaracak yeterli yollar olmaması da suçludur bence. İşte O’na bu yolları sordum. Bana ya da bir başkasına bunu vermesini istedim. Kime olduğu önemli değil. Önemli olan işe yaraması.”

“Peki ne dedi sana? Sesi nasıl?”

“O’nun sesinin nasıl olduğunu hiç kimse söyleyemez. Cevabı bir vahiy, ansızın doğan bir düşünce gibidir. Ayrıca, her insanda bulunan bir parçası yoluyla da konuşabilir, bu parça da insanın geri kalan kısmına ritimli titreşimlerle yayılır. Bu yüzden etkiyi artırır insanın ta kendisidir. Zaten insanın kendisi de çok şey yapabilir. İnsan, Tanrı’nın bir suretidir. Her insanın içinde, doğumundan beri Tanrı’nın ufak bir parçası nefes alır. Tanrı, bir parçasını insanoğluna vermiştir. Ama karanlık güçler, bu parçanın etkinliğini engellemek, insanın bu parça aracılığıyla Tanrı’yla iletişim kurmasını için ellerinden geleni yapar. Tek başınayken, üstelik Temel Güç’le bağı yokken küçük bir parçayla mücadele etmek daha kolaydır.

Bu parçalar bir araya gelip aralarında aydınlık bir arzu yaratıklarında, karanlık güçlerin onlara engel olması biraz daha güçleşir. Fakat tek bir insanın içindeki parça bile Tanrı’yla tam bir bağ kurmuşsa, karanlık güçlerin o insanı, aklını ve ruhunu yenmesi imkânsızdır.”

“Yani, dünya çapında bir felaketi nasıl engelleyeceğine ve bunun için insanlara ne diyeceğine dair içine bir cevap ilham etsin diye O’ndan yardım istedin, öyle mi?”

“Aşağı yukarı öyle.”

“Peki nasıl bir cevap aldın? Hangi sözler söylenmeliymiş?”

“Sözler... Bildik yollarla söylenen sözler tek başlarına yeterli değildir. Pek çok söz zaten söylendi. Yine de tüm insanlık uçuruma doğru gitmeye devam ediyor.

“Misal sigaranın, alkolün zararlı olduğuna dair bir sürü söz duymadın mı? Üstelik bunları, aralarında doktorlarının da bulunduğu farklı kaynaklardan, en iyi bildiğin dilde duydun ama yine de içmeye devam ediyorsun ikisini de. Sağlığının kötüleşmesine, hatta ağrılar çekmene rağmen, diğer pek çok insan gibi sen de kendini bu zararlı alışkanlıklardan kurtaramıyor, devam ediyorsun. Tanrı sana, ‘Böyle yapma,’ diyor. Ağrı yoluyla konuşuyor. Hem bu sadece senin değil, O’nun da ağrısı; oysa sen, birkaç tane ağrı kesici ilaç alıyor ve keyfine bakıyorsun. Neden ağrı duyduğunu düşünmek bile istemiyorsun...

“Ve insanlar bildikleri diğer tüm gerçekleri de uygulamıyor. Anlık hazların aldaticılığına kapılıyorlar. Yani, insanların başka hazları sadece bilmesini değil hissetmesini de sağlayacak bir yol bulmak gerek. İnsan, bunları öğrendikten sonra kendisi bir kıyas yapıp, Tanrı’nın bahsettiği parçayla arasındaki engelleri kaldıracabilir. İnsanı bir felaketle korkutmak da, gerçeği kabul etmeyenleri suçlamak da doğru değil; gerçeği insana getirenlerin, onu anlatmak için çok daha mükemmel bir yol bulması gerekli aslında. Büyük dedem de benimle aynı fikirde.”

“Ama bunu söylemedi ki.”

“Büyük dedemin söylediği pek çok şeyi duymadın.”

“Madem birbirinizle konuşmadan anlaşabiliyorsunuz, benim duyduğum sözleri sarf etmenizin ne gereği vardı o zaman?”

“Dilini bilen insanların, senin yanındayken anlamadığın bir dille konuşmalarına güceniyor musun yoksa?”

Şöyle bir düşündüm: Ya söylediği her şeye inanmalıydı ya da inanmamalı. Anastasya’nın inandığı açıktı. İnanmakla kalmıyor, bunlara göre davranıyordu zaten. Belki coşkusunu dizginlemeyi bir şekilde deneyebilirim.

Sonra da şöyle dedim:

“Ne düşünüyorum biliyor musun Anastasya, belki o kadar kendini hırpalamana, sedirin altındaki gibi talepkâr olmana gerek yoktur, ne dersin? Sedirden çıkan o mavimsi ışık ya da buhar, az kalsın üstüne gelecekti. Dedelerin boşuna heyecanlanmadılar ya. Belli ki tehlikeli bir işti yaptığın. Tanrı, Oğulları’na, insanlara gerçeği daha etkili nasıl anlatılacaklarına dair cevabı vermemişse, öyle bir cevap yoktur demek ki. Dünya çapındaki felaket, varolan en iyi anlatma yoludur belki. Ya Tanrı sana kızdıysa, ya seni cezalandırırsa ne olacak; büyük dedenin söylediği gibi bumunu sokmasan iyi olur.”

“Tanrı iyidir. Ceza falan vermez.”

“Ama sana da hiçbir şey söylemiyor. Belki dinlemek bile istemiyordur, onca enerjiyi boşa harcıyorsun belki.”

“Dinler ve cevap verir.”

“Ne cevabı? Şu anda bir şeyler öğrendin mi?”

“Cevabın nerede bulunacağına, nerede aranacağına dair ipucu verdi.”

“İpucu mu?.. Sana mı?! E neredeymiş peki cevap?”

“Zıtlıkların birliğinde.”

“O da nesi?”

“Mesela, iki zıt insan düşüncesinin Avatamsaka yorumunda bir araya gelip yeni ve dinamik bir birlik oluşturması. Sonuçta da çok daha mükemmel bir dünya görüşüne sahip ve sizin çağdaş fizikteki model ve teorilere de koşut olan Huayen ve Kego felsefeleri kuruldu.”

“Ne?”

“Ah, lütfen bağışla beni. Neyim var böyle? Basbayağı kendimi kaybettim.”

“Neden özür diliyorsun?”

“Konuşmalarında kullanmaya alışık olmadığın sözler söylediğim için özür dilerim.”

“Öyle hakikaten. Kullanmam. Üstelik hiç de anlamadım.”

“Bir daha yapmamaya çalışacağım. Kızma ne olursun.”

“İyi de kızmadım zaten. Yalnız, bu cevabı nereden ve nasıl bulacağını normal sözcüklerle açıkla.”

“Elbette tek başıma bulamam. Yalnızca, Dünya’da yaşayan zıt düşüncelere sahip insanların içindeki parçaların ortak çabasıyla ortaya çıkabilir. Yalnızca ortak çabayla ama gözle görülmeyecek kadar küçük, düşünce boyutunda belirir. Buna Aydınlık Güçlerin Boyutu da denebilir. Bu da insanların yaşadığı maddi dünyayla Tanrı arasında yer alır.

“Onu göreceğim, pek çokları da görecektir. Ondan sonra evrensel bir bilince ulaşmak daha kolay olacak. İnsanlığı karanlık güçlerin zaman diliminden geçirmek de. Felaketler de bir daha tekrarlanmayacak.”

“Cevabın ortaya çıkması için insanların şu anda ne yapması gerektiği konusunda biraz daha somut olabilir misin?”

“Pek çok insan sabah belli bir saatte uyansa iyi olurdu. Örneğin, saat altıda olabilir. Kalkınca da iyi bir şey düşünmeliler; ne düşünecekleri önemli değil. Önemli olan aydınlık düşünceler olması. Çocuklarını, sevdikleri herhangi birini, herkesi nasıl sevin-direceklerini düşünebilirler. On beş dakika düşünmek yeter. Buna ne kadar çok insan katılırsa, cevap o kadar çabuk ortaya çıkar. Dünya döndüğü için saat farkları var elbette ama bu insanların aydınlık düşüncelerinden oluşmuş imgeler birleşip, parlak ve tam bir bilinç imgesi olacak. Aydınlık düşüncelerin eşzamanlı olması, her insandaki yeteneği kat be kat artıracaktır.”

“Eh Anastasya. Ne kadar safsın. Sırf on beş dakika düşünmek için kim sabahın altısında kalkmaya razı olur? Ancak işe, uçağa falan yetişeceklerse ya da bir iş seyahatine çıkacaklarsa o kadar erken kalkar insanlar. Herkes, başkası düşünsün ben uyuyayım der. Bu yolla fazla yandaş bulacağını sanmıyorum.”

“Ya sen Vladimir, sen yardım etmez misin?”

“Ben mi? Bir zorunluluğum yoksa o kadar erken kalkmam. Kazara kalkarsam da ne düşüneceğim ki?”

“Mesela doğuracağım küçük oğlunu. Kendi oğlunu. Güneş okşayan ışıkları altında, dört yanı saf ve muhteşem çiçeklerle çevrili bu açıklıkta, kabarık tüylü bir sincapla oynarken ne kadar keyifli olacağını düşünebilirsin. Diğer çocuklar da daima güneş ışıkları tarafından okşansa, hiçbir şeyin onları üzemeyeceğini de düşünebilirsin. Sonra o gün kime tatlı bir söz edeceğini, kimlere gülümseyeceğini düşünebilirsin. Ve bu harikulade dünya ebediyen var olsa ne kadar iyi olacağını, bunun için senin, ama yalnızca senin ne yapman gerektiğini düşünebilirsin.”

“Oğlumu düşünürüm. Diğer güzel şeyleri de düşünmeye çalışırım. Yalnız, ne anlamı olacak? Sen burada, ormanda düşüneceksin, bense şehirde bir dairede. Yalnızca ikimiz olacağız. Oysa bir çok insan gerektiğini söylüyorsun. Şimdilik o kadar insan olmadığına göre neden boşuna kürek çekelim?”

“Bir kişi bile, hiç olmamasından iyidir. İki kişi birlikte olması da ayrı olmasından iyidir. Sen kitabı yazdıktan sonra diğer insanlar da katılacak, ben de bunu hissedecek ve her biri için mutlu olacağım; Aydınlık Güçlerin Boyutu aracılığıyla birbirimizin duygularını hissetmeyi, anlamayı ve birbirimize yardım etmeyi öğreneceğiz.”

“Bu söylediklerine hâlâ inanmam gerek. Şu düşüncelerin yaşadığı Aydınlık Boyut’a, tamamen inanamıyorum henüz. Varlığı kanıtlanmış falan da değil, zira dokunamıyorsun.”

“Ama sizin bilim adamlarınız da düşüncenin somut olduğu sonucuna vardı.”

“Evet ama, insanın aklı, dokunmadığı bir şeyin somutluğuna pek yatmıyor.”

“Kitabı yazınca dokunmak da, elinde tutmak da mümkün olacak işte. Tıpkı cisimlenmiş bir düşünce gibi.”

“Yine kitap diyorsun. Bense kitaba da inanmıyorum diyorum. Üstelik, sadece senin bildiğin birtakım harf kombinasyonlarının, okurlarda bazı duygular, hem de aydınlık duygular uyandıracağını ve bazı şeylerin bilincine varmalarına yardım edeceğini söylüyorsun.”

“Sana bunu nasıl yapacağımı söyledim.”

“Evet, söyledin. Yine de inanmıyorum işte. Yazmayı denesem bile, her şeyi bir anda anlatamam. Gülerler bana. Hem baksana Anastasya, sana dürüstçe bir şey söylememi ister misin?”

“Evet, dürüst ol.”

“Yalnız alınmaca yok, tamam mı?”

“Alınmam.”

“Söylediğin her şeyi, bizim bilim insanlarımıza doğrulatmam, diğer dinlerin ve modern bilimin bunlar hakkında neler dediğini öğrenmem gerek. Onlarca mezhep, onlarca vaiz dolu bizde.”

“Doğrulat. Elbette doğrulatabilirsin.”

“Bir de senin son derece dürüst olduğunu hissediyorum. Alışılmadık, ilginç bir felsefen var. Yalnız, senin davranışların, Ruh ve ekoloji için kaygılanan diğerlerinin davranışlarıyla kıyaslandığında, bunların arasında en geride kalıyorsun.”

“Bu sonuca nasıl vardın?”

“Bir düşün. Senin deyiminle tüm o aydınlanmış insanlar, inzivaya çekilmiş. Buda, yedi seneliğine ormana gitmiş, sonra tüm dünyada onca takipçisi olan koca bir öğreti kurmuş. İsa Mesih’se sadece kırk gün inzivaya çekilmiş ama öğretisi şimdi bile heyecan yaratabiliyor.”

“İsa Mesih birkaç kez inzivaya çekildi. Hem bu sırada da epey düşündü.”

“Peki kırk günden fazla olsun, varsın bir yıl olsun hatta. Bugün aziz sayılan büyükler, ormanda bir süre inzivaya çekilmeden evvel sıradan insanlardı ama sonradan, oralarda manastırlar inşa ettiler, müritleri oldu, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Sense yirmi altı yıldır ormanda yaşıyorsun ama bir tek müridin yok. Hiçbir öğretin de. Bendense bir kitap yazmamı istiyorsun. Bu fikre saplanıp kalmışsın. Kitabın içinde de sana ait birtakım kelime ve harf kombinasyonlarının olacağını hayal ediyorsun. Eh işte, işler senin için, diğerlerinde olduğu gibi yürümüyorsa, belki de hiç uğraşmamalı, ne dersin? Belki sana gerek kalmadan da bir şeyler düşünecek, senden daha yetenekli birileri vardır. Biraz gerçekçi ol ve daha basit yaşa. Bizim yaşamımıza uyum sağlamana yardımcı olurum. Alınmadın değil mi?”

“Alınmadım.”

“O zaman sana tüm gerçeği sonuna dek söyleyeyim. Kendine gelebilmen için yani.”

“Söyle bakalım.”

“Sıra dışı yeteneklerin olduğuna kuşku yok; dilediğin birinden, dilediğin bilgiyi kolayca alabilirsin, bu da iki kere iki dört gibi bir gerçek. Sahi söylesene, şu Işık'ın, ne zaman ortaya çıktı?”

“Diğer tüm insanlar gibi, bana da en başında verildi. Yalnız onu anlamayı ve kullanmayı büyük dedemden, altı yılda öğrendim.”

“Hah. Demek ki altı yaşından beri bizim yaşamımızda neler olup bittiğini görebiliyorsun. İnceleyip yardımcı olabiliyorsun. Hatta uzaktan şifa dağıtabiliyorsun öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Peki söyle bakalım, geri kalan yirmi yıl boyunca ne yaptın?”

“Bunu sana söyledim, hatta gösterdim de. Daçnik dediğiniz insanlarla meşguldüm. Onlara yardımcı olmaya çalıştım.”

“Yirmi yıl boyunca her gün mü?”

“Evet, çok yorgun değilsem geceleri de.”

“Yani tüm bu zaman boyunca, takıntılı bir fanatik gibi daçniklerle mi uğraştın? Seni buna mecbur eden falan mı vardı ki?”

“Kimse beni mecbur edemez. Kendim istedim. Büyük dedem bunu bana önerdiğinde, gayet iyi ve önemli bir iş olduğunu anlamıştım.”

“Bence büyük deden sırf sana acıdığı için daçnikleri önermiş. Ne olsa anne babasız büyüdün. Büyük deden de sana en basit ve en hafif işi verdi. Artık daha büyük şeyleri anladığını görünce de başka bir işle ilgilenmene izin verdi. Diğerleriniyse bıraktırdı.”

“Ama o başka iş de daçniklerle bağlantılı. Hem daçnik dediğiniz insanlara yardım etmeye devam edeceğim. Onları çok seviyorum, asla da bırakmam.”

“İşte buna fanatizm denir. Senin içinde, normal bir insan olmanı engelleyen bir şeyler var. Bunu anlamalısın. Daçnikler, bizim toplumumuzun başlıca insanları olmaktan çok uzaklar. Toplumsal gelişime hiçbir etkileri yok. Daçalar ve ufak sebze bahçeleri, sadece tarımın önemsiz yan kolları. İnsanlar işten sonra dinlenmek için ya da emekli olunca gider buralara. Hepsi o kadar. Anlıyor musun? Hepsi o kadar! Bu muazzam bilgi ve olağanüstü yeteneklerine rağmen sadece daçniklerle uğraşman da, sadece psikolojik bir sorunun olduğunu gösterir. Bence seni bir psikoterapistle göstermek gerek. Bu sorununu iyileştirirlerse, o zaman gerçekten topluma bir yararın dokunabilir.”

“Topluma yararlı olmayı çok istiyorum.”

“O zaman gelseni, iyi bir özel bir kliniğin psikoterapistine götürüyüm. Dünya çapında bir felaket olacağını söyleyen sen değil misin? İşte böylece ekolojiye, bilime bir yararın dokunur.”

“Buradayken daha yararlı olurum.”

“Tamam, sonra buraya döner ve daha ciddi işlerle meşgul olmaya başlarsın işte.”

“Nasıl daha ciddi işler?”

“Sen bulursun. Mesela ekolojik bir sorunu veya dünya çapında bir felaketi önlemekle ilgili olabilir. Sahi, sence ne zaman gerçekleşecek bu felaket?”

“Dünyanın çeşitli yerlerinde şu anda da bölgesel afetler oluyor zaten. Hem insanlar, kendi yok oluşları dahil, her şeye epeydir hazırlar.”

“Peki dünya çapındaki, kıyamet ne zaman?”

“Örneğin, 2002 yılında olabilir. Ama önlenmesi ya da 1992'deki gibi geciktirilmesi de mümkün.”

“Ne yani, 1992'de olabilir miydi?”

“Evet ama geciktirdiler.”

“Kim? Kim önledi? Kim geciktirdi?”

“1992 yılında gerçekleşmesi gereken dünya çapındaki felaket, daçnikler sayesinde engellendi.”

“Ne?!”

“Tüm dünyada, böyle bir felakete karşı çalışan bir sürü farklı insan var. 1992 yılındaki de temelde Rus daçnikleri sayesinde engellendi.”

“Ve sen... Yani sen!.. Daha altı yaşındayken onların önemini anlamış mıydın? Önceden mi gördün yoksa? Sürekli çabaladın ve onlara yardım ettin.”

“Daçniklerin önemini anlamıştım Vladimir.”

Dağlık Günü, Dünya Bayramı!

“İyi ama neden özellikle Rusya’daki dağlıkler sayesinde? Neden? Buradaki bağ nedir?”

“Bak Vladimir, dünya büyük de olsa çok ama çok hassastır. Sen de bir sivrisineğe kıyasla kocamansın ama üzerine konduğunda, dokunuşunu hissedersin. Dünya da her şeyi hissederek işte. Üzerine beton döküp asfalt döşediklerinde, ağaçları kesip yaktıklarında, bağrına delikler açıp suni gübre dedikleri tozu döktüklerinde hepsini, tüm acıyı hissederek. Yine de çocuklarını seven her anne gibi, insanları sever.

“Dünya, insanın öfkesini derinliklerinde tutmaya çalışır ve tutacak gücü kalmadığında da bu öfke, volkanik patlamalar ve depresyonlar şeklinde dışa vurur. Dünyanın yardıma ihtiyacı vardır. Şefkat ve özenli davranışlar ona güç verir. Dünya çok büyüktür ama aynı oranda da hassastır. Ona şefkatle dokunan tek bir insa-

nın elini dahi hisseder. Ah hem de nasıl hisseder ve öyle bir bekler ki bu dokunuşu!

“Rusya’da topraklar bir süre herkesin sayılırdı, şahsi mülkiyet yoktu. İnsanlar da toprağa kendilerininmiş gibi davranmazdı. Sonra Rusya’da değişiklikler oldu. İnsanlara daçalarının yanında ufak topraklar vermeye başladılar.

“Bu toprakların tarım makineleriyle işlenemeyecek kadar küçük olması tesadüfî değildi. Ama toprakla uğraşmaya can atan Ruslar, coşkuyla kabul etti onları. Zengine de fakire de verildi. Çünkü hiçbir şey insanın toprakla bağını koparamaz!

Kendi ufak topraklarına sahip olan insanlar, değerini hissetmeye başladı. Böylece milyonlarca insan eli, sevgiyle toprağa dokunmaya başladı. İnsanlar makinelerle değil kendi elleriyle, kendi topraklarını, dünyayı okşadı şefkatle. Dünya da bunu hissetti. Her elin dokunuşunu ayrı ayrı hissetti. Ve biraz daha dayanacak gücü buldu.”

“E, ne yapalım yani? Dünyanın kurtarıcısı diye her daçniğin heykelini mi dikelim?”

“Evet Vladimir, kurtarıcılar onlar.”

“Ama o kadar çok heykel dikemeyiz. İyisi mi bir iki günlük genel bir bayram ilan edelim, adını da ‘Daçnik Günü’ ya da ‘Dünya Günü’ koyarız.

“Ay! Bir bayram!” diye el çırpı Anastasya. “Ne müthiş bir fikir. Bir bayram! Neşeli, keyifli bir bayrama ihtiyacımız var.”

“Tamam işte, ışığınla bizim hükümete bir de Duma milletvekillerine gerekli yasayı geçirmelerini telkin edersin.”

“Onlara bu şekilde ulaşamam. Günlük işlerle meşguller. Alacakları bir sürü karar var, düşünmeye bile vakitleri yok. Ayrıca onları bilinçlendirmeye çalışmanın da pek manası yok. Gerçeği tam olarak kabul ettirmek çok güç olur. Şu anda buldukları çözümlerden çok daha iyilerini bulmalarına da izin verilmez zaten.”

“Hükümete, başkana kim izin vermeyecekmiş ki?”

“Siz. Kitleler. Çoğunluk. Daha doğru bir tabirle, benimsenmeyen ölçüler.”

“Evet, doğru söylüyorsun. Bizde demokrasi var. En önemli kararlar, çoğunluk tarafından alınır. Çoğunluk her zaman haklıdır.”

“En yüksek bilince ilk olarak ulaşan daima bireydir Vladimir, çoğunluksa bir süre sonra ulaşır.”

“Öyleyse demokrasiye, halkoylamasına ne gerek var?”

“Bunlar sert sarsıntıları engelleyen amortisörler gibidir. Amortisörler çalışmadığında devrim olur. Devrim zamanları da, çoğunluk için daima zordur.”

“Ama daçnik bayramı devrim değil ki, bunda ne kötülük var?”

“Böyle bir bayram iyi olur. Gerekli de. Kesinlikle gerekli. Bir an evvel yapmak gerek. Nasıl çabuklaştıracığımı düşüneceğim.”

“Ben sana yardım ederim. Bizim dünyamızda etkili sonuç almak için yapılması gerekenleri daha iyi biliyorum. Gazetede... Yok, daha iyisi senin kitabında daçniklerden söz eder, insanlardan da hükümete ve Duma'ya şöyle bir telgraf yollamalarını rica ederim: ‘Bir Daçnik ve Dünya Bayramı düzenlenmesini istiyoruz.’ Yalnız hangi tarihte olacak?”

“23 Temmuz'da.”

“Neden 23 Temmuz?”

“Uygun bir gün. Hem senin doğum günün. Ne de olsa bu harika fikir sana ait.”

“Peki. O zaman insanlar şöyle bir telgraf çeksinler: ‘23 Temmuz'u resmi Daçnik ve Dünya Bayramı ilan etmenizi rica ederiz.’ Hükümetle Duma da bunları okumaya başladıklarında, ‘Bu insanlar neden böyle telgraflar yolluyor?’ diyecek ve o anda da sen ışığınla devreye gireceksin!..”

“Girerim! Hem de tüm gücümle! Harika, aydınlık bir bayram olacak. Herkes için! Tüm insanlar ve Dünya mutlu olacak!”

“Neden herkes mutlu olmalı? Bu bayram sadece daçnikler için.”

“Öyle gerekli, herkes mutlu olmalı. Herkes iyi vakit geçirmeli. Bu bayram Rusya’da başlayacak. Sonra tüm dünyadaki en güzel bayram haline gelecek. Ruhların bayramı olacak.”

“Peki, Rusya’daki ilk bayram nasıl geçecek? Kimse nasıl kutlayacağını bilmiyor ki.”

“Herkesin kalbi, o gün ne yapacağını ona söyleyecek. Genel hatlarını da şimdi tasarlarım.”

Sonra Anastasya her kelimeyi kesin bir vurguyla söyleyerek anlatmaya başladı. Hızla ve heyecanla konuşuyordu. Konuşmasının ritmi, sözcük seçimleri, telaffuzu değişmişti:

“O gün tüm Rusya şafakla uyanır. İnsanlar aileleriyle, arkadaşlarıyla ya da tek başlarına, çıplak ayakla toprağa basar. Kendi elleriyle tohumlar diktikleri bahçeleri olanlar, büyüyen bitkilerinin arasında selamlar güneşin ilk ışıklarını. Her birini tek tek okşarlar. Güneş yükseldiğindeyse her meyveden birer tane koparıp yerler. Sonra öğlene dek bir şey yeme ihtiyacı hissetmezler. Öğle yemeğinden önce topraklarıyla ilgilenirler. Her biri, mutluluğu, hayatlarını ve gidişatını düşünür. Herkes, yakınlarını, arkadaşlarını sevgiyle anar. Neden bitkileri diktiklerini ve onların önemini düşünürler.

“Herkes, yemekten önce en az bir saat yalnız kalmalı ama. Nerede ve nasıl olduğu önemli değil, yeter ki yalnız kalsınlar. Yemekte tüm aile toplanır. Hem o evde birlikte yaşayanlar, hem de uzaktan gelenler. Sofra, toprak ne verdiyse onunla donatılır. Herkes yüreğinden ve ruhundan ne kopuyorsa onu getirir masaya. Ve ailenin tüm üyeleri birbirlerine şefkatle bakar. En yaşlısı, en küçükle birlikte tüm masayı kutsar. Masada huzur dolu sohbetler yankılanır. Herkes, yanında oturanlar hakkında mutlaka güzel sözler söylemeli.”

Anastasya'nın çizdiği tablo son derece canlıydı. Ben bile yanımda insanlarla birlikte masada oturduğumu hissetmiştim. Kendimi bir kutlamanın içinde bulmuş, ona inanmış daha doğrusu şimdiden bir parçası olmuştum sanki. Ben de şunu ekledim:

“Yemekten önce kadeh kaldırılmalı ama. Herkes bardağını havaya kaldırmalı. Dünyanın ve sevginin şerefine içmeli.”

Elimde gerçekten kadeh tutuyormuş gibi hissettim.

Ama Anastasya birden, “Vladimir, masada alkollü zehirler olmasın” dedi.

Elimdeki kadeh kayboldu. Ardından, tüm o bayram sofrası da.

“Kes şunu Anastasya! Bayramı mahvetme!”

“Peki, madem istiyorsun, masada meyve şarapları olabilir ama ufak yudumlarla içilmeli.”

“Pekâlâ, varsın şarap olsun. Alışkanlıklar bir anda değişmez zaten. Neyse, ya yemekten sonra ne olacak?”

*“İnsanlar şehre döner. Bahçelerinden topladıkları meyveleri sepetlere doldurmuş olarak elbette; sonra da meyveleri, bahçesi olmayanlara ikram ederler. Ah, o gün ne çok olumlu duygu olacak! Pek çok hastalığa iyi gelecek bu duygular. Ölümcül ve müzmin hastalıklara bile. Onmaz ya da gizli bir hastalığı olanlar, bahçelerinden dönen insan seliyle karşılaşacak o gün. Sevgi ışı-
ğı, iyilik ve getirilen meyveler, hastalıkları yenecek. Bak! Bak! Tren garına bak! Kolları sepet sepet çiçeklerle dolu insanlar geldi. Bak, gözleri huzur ve iyilikle parlıyor.”*

Anastasya, bayram fikrinin heyecanıyla baştan aşağı pırıl pırıl parlıyordu. Gözleri öyle bir sevinç ışı-ğıyla parlamakla falan kalmıyor, basbayağı mavi bir ışık saçıyordu. Yüz ifadesi sürekli değişiyordu ama beyninde güçlü bir imge yarattığı belli olan Büyük Bayram'ın sevinci sabitti.

Birden sustu, sonra bir ayağını dizine dek büküp diğeriyle yerden güç alarak, ok gibi yukarı sıçradı. Neredeyse sedirin ilk dallarına dek yükselmişti. Düşerken kollarını sallayıp el çırpı ve tüm açıklığa mavimsi bir ışık yayıldı. Sanki Anastasya'nın sözlerini, en ufak otlar böcekler ve görkemli sedirler tekrarlıyordu artık. Görünmeyen bir güç Anastasya'nın sesini yükseltmişti sanki. Sesi sadece yüksek değil, evrenin ulaşılmaz derinliklerindeki en ufak damarlarda dahi duyulur gibiydi.

“O gün Rusya'nın bir sürü misafiri olacak! Hepsi de Atlantis'in çocukları! O müsrif çocuklar geri dönecek! O gün Rusya'daki tüm insanlar şafakla uyanır. Gün boyunca evrenin harpının telleri neşeli melodiler çalar. Tüm bardlar (ozanlar) sokaklarda, avlularda gitar çalar. Ve çok yaşlılar da uzun yıllar önceki gibi gencecik olacak.”

Böyle bir giriş karşısında kayıtsız kalmak olanaksız olduğundan araya girdim:

“Peki, ben de gençleşecek miyim Anastasya?”

“İkimiz de gençleşeceğiz Vladimir, insanlar da ilk gençliklerinde gibi olacak. Yaşlılar çocuklarına mektup yazacak. Çocuklar da tüm ailelerine. Ve bebekler de ilk adımlarını, mutlu, keyifli bir dünyaya atacak. O gün hiçbir çocuk üzülmeyecek. Büyükler onlara akranlarıymış gibi davranacak.

“Ve tüm tanrılar Dünya'ya inecek. O gün tüm tanrılar, kendilerini en sıradan biçimlerinde sunacak.

“Ve Tanrı, tek olan, evrenin tanrısı da mutlu olacak. Sen de o gün çok mutlu olacaksın! Sevgi dünyayı aydınlatacak!”

Anastasya bayram tablosuna iyice kaptırmıştı. Dans eder gibi açıklıkta dönüp duruyor, gittikçe heyecanlanıyordu.

“Dur, dur!” diye bağırdım, birden Anastasya’nın her şeyi ciddiye aldığını fark ederek. Öylesine konuşmuyordu. Her sözcüğü, her garip cümlesiyle bunu tasarladığını anlamıştım! Bayramı tasarlıyordu! Üstelik o inatçılığı yüzünden, hayalleri gerçek olana dek tasarlayacaktı. Ne çılgınca hayallerdi! Yirmi yıl boyunca yaptığı gibi, yine daçnikleri için uğraşacaktı. Onu durdurmak için yine bağırdım:

“Neyin var senin, anlamadım mı yoksa? Bayram derken şaka yapıyordum! Sadece şaka!”

Anastasya birden durdu. Ona bakar bakmaz, yüzündeki ifade beni altüst etti. Yüzü, bir çocuk gibi allak bullak olmuştu. Üzgün gözlerle, acıyarak bakıyordu bana. Tıpkı bir yıkıcıymışım gibi. Sonra neredeyse fısıldayarak şöyle dedi:

“Ben ciddiye almıştım Vladimir. Neredeyse her şeyi tasarlamıştım. İnsanların göndereceği telgraflar âa olay zincirine eklendi çoktan. Onlar olmadan olay zinciri dağılır. Sözlerini aldım, inandım ve onları ürettim. Bayram, telgraflar hakkında ciddisin sandım. Söylenmiş sözler geri alınamaz. Sen sadece telgraflar konusunda bana yardım et, ben de senin dediğin gibi ışığım la yardım ederim.”

“Peki denerim, yalnız sakinleş biraz; belki hiç kimse telgraf yollamak istemez...”

“Anlayacak insanlar da olacaktır. Hükümette ve Duma’da da bunu hissedenler olacak. Ve bayram da olacak! Olacak! Bak...”

Bayram tabloları tekrar ortaya çıktı.

İşte buraya yazdım ben de; bundan sonra yüreğinizin ve ruhunuzun emrettiğini yapın.

Bardın Çınlayan Kılıcı

“Bayramdan bahsederken söylediğin o tuhaf cümleler neydi öyle Anastasya? Kelimeleri kendi başlarına ayrı bir anlamları varmış gibi vurgulayarak söylüyordun...”

“Ayrıntılı imgeler kullanarak bayramın bir tasvirini yapmaya çalışıyordum.”

“Ya kelimeler? Onların ne anlamı vardı?”

“Her kelimenin ardında, pek çok mutluluk tablosu ve olay vardı. Hepsi de gerçekleşecek. Düşünce ve kelime, Yüce Yaratıcı’nın başlıca araçlarıdır. Ve bu araç, tüm canlılar arasında sadece insana verilmiştir.”

“O zaman neden herkesin söylediği gerçekleşmiyor?”

“Ruhla kelime arasındaki bağ koptuğunda, ruh bomboşken, imgeler de solgunken, kelimeler, bir ses karmaşası gibi boş olur. Hiçbir şey de ifade etmez.”

“Bir başka fantezi daha. Bir çocuk saflığıyla her şeye inanıyorsun.”

“Neresi fantezi Vladimir? Belli bir imgeye bağlı olarak söylendiğinde bir kelimenin ne kadar güçlü olabileceğine dair sizin hayatınızdan, hatta senin kendi hayatından bir yığın örnek verebilirim.”

“İyi, anlaşılır bir örnek ver o zaman.”

“Örnek mi? Buyur bakalım. Bir sahnenin ardında durmuş kendi kendine konuşan bir insan düşün mesela. Diyelim ki bir aktör; sürekli aynı sözcüğü, insanların defalarca duyduğu bir kelimeyi tekrarlar sonuçta ama belli bir aktörden duyduklarında insanların nefesi kesilir. Bir başkasından duyduklarında aynı şey olmaz. Kelime aynı kelimedir ya, söylenişinde çok büyük fark vardır. Buna ne diyorsun? Neden böyle olur?”

“Onlar aktör canım. Onca sene akademilerde eğitimini alıyorlar bu işin ve kimisi olağanüstüyken kimisi de vasat oluyor. Ayrıca provalarda metni ezberliyor, hangi ifadeyle söyleyeceklerine çalışıyorlar.”

“Akademide bir imgeyi bir kelimeye nasıl yedireceklerini öğreniyorlar Vladimir. Sonra da provalarda bunu taklit etmeye çalışıyorlar. Aktörün biri, söylediği kelimeye o görünmeyen imgenin sadece yüzde onunu yedirmeyi başarsa bile, bütün salon onu dikkatle dinler. Yarisini yedirmeyi başarsa, o aktöre dahi dersiniz. Zira ruhu, salonda oturanların ruhuyla birlikte konuşmaktadır. İnsanların gülmesi ya da ağlaması da, aktörün aktarmaya çalıştıklarını ruhlarında hissetmelerindendir. Yüce Yaratıcı’nın aracı böyle bir şeydir işte!”

“Peki, sen, bir şeyler söylerken kaç kelimeye imge yedirebiliyorsun, yüzde onunu mu, yoksa ellisini mi?”

“Hepsini. Büyük dedem öyle öğretti.”

“Hepsi mi? Yapma canım! Tüm kelimelerde hem de!”

“Büyük dedem, harflere bile imge yerleştirilebileceğini söyler. Ben de her harfe imge yerleştirmeyi öğrendim.”

“Neden harflere? Harflerin tek başlarına bir anlamı yoktur ki.”

“Harflerin de anlamı vardır! Sanskritçede her harf bir kelime, bir cümle bile olabilir. Onların da içinde harfler vardır, dahası her harfinin ardında sonsuzluk gizlenmiş pek çok kelime vardır.”

“Hah işte. Bizse kelimeleri öylesine paldır küldür söyleyiveriyoruz.”

“Evet, binlerce yıldır öylesine söyleniyor kelimeler. Uzay ve zamanın ötesine geçtiler. İçlerindeki unutulmuş imgeler de günümüzde, ruhlarımızın kapısını çalıp duruyorlar. Ruhlarımızı koruyor, hatta onlar için savaşıyorlar.”

“Hangi kelimelermiş bunlar? İçlerinden biri olsun benim bildiğim bir şey mi?”

“Elbette. Ses olarak duymuş olmalısın sanırım. Ama insanlar, ardında gizli olanı çoktan unuttu.”

Anastasya gözlerini kapatıp bir süre konuşmadı. Sonra fısıltı sayılabilecek kadar alçak sesle:

“*Bard* kelimesini söyle Vladimir” dedi.

“Bard” dedim.

Basbayağı bir tarafına ağırlı saplanmış gibi ürperdikten sonra şöyle dedi:

“Ah, ne kadar kayıtsız, ne kadar sıradan söylüyorsun böylesi-ne muhteşem bir kelimeyi! Bir mumun titreşen alevini kayıtsızca, öylesine üflüyorsun. Oysa o alev, asırlar öncesiyle, belki de seninle ya da yaşayan uzak akrabalarından biriyle bağlantılı. Köklerini unutmak, çağımızın yıkımı.”

“Telaffuzumun nesinden hoşlanmadın? Hem bu kelimeyle bağlantılı olanları nasıl hatırlamalıyım?”

Anastasya bir süre yanıt vermedi. Sonra alçak sesle antikçağdan bahsetmeye başladı:

“İsa’nın doğumundan önce yeryüzünde Keltler denen insanlar, atalarımız yaşıyordu. Druid dedikleri bilge öğretmenleri vardı. O zamanlar dünyada yaşayan halkların çoğu, Druidler’in maddi ve manevi bilgisi karşısında diz çökerdi. Hiçbir Kelt savaşçısı bir Druid’in yanındayken kılıcını kınından sıyıramazdı. Başlangıç derecesindeki Druid unvanını almak için, Büyük Manevi Rehber’den, yani bir Druid rahibinden en az yirmi yıl eğitim almak gerekliydi. Bu adla kutsananlara “bard” da denirdi. Bir bard, halk arasında manevi otorite sayılırdı; ayrıca şarkı söyleyerek insanların içine Işık ve Hakikat eker, imgeler yaratmak için kelimeleri kullanır ve ruhları iyileştirirdi.

“Roma lejyonları, sürekli Keltlere saldırıyordu. Son çarpışma bir nehrin kıyısında oldu. Romalılar, Kelt savaşçıları arasında uzun, açık saçlı kadınlar gördüler. Romalı komutanlar, bu kadınlar geldiğinde, Keltleri yenebilmek için onlardan sayıca tam altı kat üstün olmaları gerektiğini biliyorlardı! Tecrübeli Roma komutanları da, modern tarihçi ve araştırmacılar da bunun nedenini anlayamadı hâlâ. Oysa bütün iş, bu silahsız, uzun saçlı kadınlardaydı.

“Romalılar ordularını dokuz kat güçlendirdiler. Ölümüne sa-vaşan son Keltleri nehrin kenarına sıkıştırdılar.

“Keltler yarım daire şeklinde dizilmişlerdi; arkalarında küçük kızını emzirirken bir yandan da şarkı söyleyen genç bir kadın vardı. Genç kadın, küçük kızın yüreğine korku ve kaygı girmesin diye aydınlık, sevimli bir şarkı söylüyordu.

“Küçük kız başını annesinin memesinden ayırıp, ona her bakışında genç kadın şarkısını kesip kızına şefkatle ‘Barda’ diye sesleniyordu.

“Kısa süre sonra yarım daire falan kalmamıştı. Bebeğini emziren anneyle Roma lejyonları arasında sadece yalınkılıç bir Bard kalmıştı. Bard dönüp kadına baktı, birbirlerine gülümsediler. Genç kadın nehrin kıyısına inip küçük kızını bir kayığa koyarak ittirene dek yaralı Bard Romalıları oyaladı. Kanlar içinde, son bir

güçle elindeki kılıcı genç kadının ayaklarının önüne fırlattı. Kadının kılıcı alıp dört saat boyunca, lejyonerlerin o daracık yoldan nehir kıyısına inmesine izin vermedi. Lejyonerlerin gücü tükendiğinden sürekli değişiyorlardı.

“Romalı komutanlar, şaşkınlık içinde sessizce kadını izliyor, tecrübeli ve güçlü askerlerin nasıl olup da kadının vücuduna bir çizik bile atamadığını anlayamıyorlardı.

“Dört saat boyunca direndi. Sonra dudakları kavrulmaya başladı sanki. Akciğerleri kurudu, çatlayan güzel dudaklarından kanlar sızmaya başladı. Ağır ağır dizlerinin üzerine çöktü ve yere düşerken de son gücüyle, nehrin akıntısına kapılmış giden, içinde geleceğin şarkıcısı Barda’nın uzandığı kayığa doğru zayıf bir gülümseme gönderdi. Ve o sözcükle imgesi, sırf insanların yararı için binlerce yıl öncesinden bugüne kalmayı başardı.

“İnsanın özü sadece bedende değildir. İnsanın görünmeyen duyguları, arzuları, sezgileri, maddi olanlarla kıyaslanmayacak kadar büyük ve önemlidir, yalnız ayna misali, maddi dünyaya bir kısmı yansır.

“Bebek Barda, büyüyüp bir genç kız, sonra bir kadın ve ane oldu. Dünyada yaşadı ve şarkı söyledi. Şarkıları insanlara yalnızca aydınlık duygular hissettirdi ve her iyileştirici ışık gibi, yüreklerindeki sisi koymalarına yardımcı oldu. Pek çok dünyevi bela ve yoksunluk, bu ışığın kaynağını söndürmeye çabaladı. Görünmeyen karanlık güçler, bu ışığa sızmak istediler ama sırf nehir kıyısındaki o iki kişinin barikatı sayesinde bunu başaramadılar.

“İnsanın özü bedende değildir Vladimir. Yaralı Bard’ın gülümsemesi ve ruhunun ışığı, insanın görünmeyen özünün ışığıyla sonsuzluğa yansıdı. Ve akciğerleri kavrulan, çatlak dudaklarından kanlar sızan, eli kılıklı genç annenin ruhunun ışığı da, o Bard’ın aydınlık gülümsemesini yakaladı... Şimdi inan bana Vladimir. Artık anlayacaksın. Torunlarının ruhlarına saldıran kötü, karanlık

düşmanlarını püskürten bardın kılıcının duyulmayan çınlamasını duyacaksın. Lütfen bir daha 'Bard' de Vladimir.”

“Yapamam... Gereken anlamı yüklemeyi beceremeden söylemem. Sonra mutlaka söyleyeceğim ama.”

“Söylemediğin için teşekkür ederim Vladimir.”

“Söylesene Anastasya, yani sanırım söyleyebilirsin: Bugünkü insanlar arasında o annenin ve şarkıcı kızın, Barda'nın soyundan gelenler kim? Romalılara direnen o Bard'ın soyundan? Kim böyle bir soyu unutabilir ki?”

“Peki, neden aklına bu soru geldi Vladimir?”

“Böyle bir soyu unutan insana ya da insanlara bir bakmak istiyorum. Kendi soyunu hatırlamayanlara. Onu hissetmeyenlere.”

“O hatırlamayanın kendin olup olmadığından emin olmak istemeyesin sakın?”

“Bu da nereden çıktı şimdi? Tamam Anastasya, ben anladım zaten, cevaplaman gereksiz. Varsın herkes kendi düşünsün.”

“Peki” diye cevapladı ve susup gözlerini bana dikti.

Ben de Anastasya'nın az evvel çizdiği tabloların tesiri altında bir süre konuşmadım. Sonra, “Neden özellikle bu kelimeyi seçtin örnek olarak?” diye sordum.

“Kelimelerin içindeki imgelerin gerçek dünyada ne kadar çabuk cisimlendiğini sana gösterebilmek için. Bugün binlerce gitar teli, Rus bardlarının, ozanlarının parmaklarıyla titreşiyor. Ben taygada her şeyi tasarlarken ilk hissedener hep onlar oldu. Ruhları... İlkin, birinin içinde bir alev beliriyor ve gitarın ince tellerine dokunuveriyor, ardından diğerlerinin ruhları bunu yakalayıp ona katılıyor. Yakında birçok insan onların şarkılarını duyacak. Ozanlar yeni şafağı görmemize yardım edecek. Şafak ruhları aydınlatacak. Sen de duyacaksın şarkılarını. Yepyeni şafak şarkılarını.”

Kesin Dönüş

Anastasya'yla geçirdiğim üç günün ardından tekneye döndüğümde, birkaç gün şirketin işleriyle ilgilenecek durumda değildim. Ne teknenin yeni rotasını belirleyebiliyordum ne de Novosibirsk'ten gelen radyogramlara cevap verebiliyordum. Sonunda işlere ilgisizliğimi fark eden sezonluk işçiler hatta benim mürettebatım bile çalmaya başladı. Teknenin demirlediği Surgut'ta, polisler hırsızları yakaladı, tutanaklar tutuldu ama bunlarla bile uğraşmak istemiyordum.

Şu anda, Anastasya'yla sohbetlerimden neden bu kadar etkilendiğimi söylemem zor.

Eskiden, şirkete türlü mezheplerin temsilcileri gelirdi. Güya toplum yararına bir şeyler yapmak istediklerini söyler ve daima para isterlerdi. Bazen bir an evvel kurtulmak için öyle derinlemesine incelemeyi verdiğim de olurdu. Hem ne diye inceleyecektim ki, sonuçta hepsi para istiyordu.

Anastasya'ysa, tüm bu "ruhani" temsilcilerin aksine, para falan istemiyordu. Aslında, ona para verdiğimi düşünemiyorum bile. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şeyi yoktu ama her şeye sahipmiş gibi bir izlenim bırakıyordu insanda. Teknenin rotasını doğruca Novosibirsk'e çevirmelerini emrettim ve kamarama kapanıp düşüncelere daldım.

On yıldan fazla iş hayatı ve insan yönetimi tecrübem bana çok şey öğretmişti. Başarı ve başarısızlıklarım sayesinde her tür durumdan bir çıkış yolu bulma yeteneğim gelişmişti. Yine de bu kez, bir çıkış yolu kalmamış gibiydi. Tüm dertler üst üste gelmişti. Şirketin batması kaçınılmazdı. Şu pek "iyiliksever" insanlardan biri, çoktan tüm şirkete yayılmış olan şu söylentiye başlatmıştı bile: "Ona bir şeyler oldu. Eski ticari yeteneklerini kaybetmiş." Güya artık, "herkes kendi canını kurtarsın"mış. Aynen de öyle oldu, kurtardılar. Geri döndüğümde nasıl kurtardıklarını da gördüm. Akrabalarımın bile parmağı vardı çalıp çırpma işinde: "Nasıl da her şey battı!" diyorlardı herhalde.

Yalnızca eski işçilerimden küçük bir grup boş yere bu yıkıma karşı koymaya çalıştı. Ama ana gemi döndükten sonra okuduğum edebiyat türlerini görünce onlar bile ruh sağlığımdan şüphe etmeye başladılar.

Elbette aklım başımdaydı ve olup bitenlerin de farkındaydım. Bu grubu herhangi bir şekilde yönlendiremeyeceğimi de gayet iyi anlıyordum. Hatta eskiden ağzımın içine bakanlar bile, aldığım her karara şüpheyle yaklaşıyordu.

Birilerine Anastasya'dan bahsetmeyi çok istiyordum ama kimseye güvenemiyordum. Beni tımarhaneye bile tıkabilirlerdi. Ailem de, tedaviye ihtiyacım olduğundan bahsetmeye başlamıştı çoktan.

Çevremdekiler bir an evvel kendime gelip bir iş planı yapmamı bekliyordu benden, hem de mutlaka kazançlı olmalıydı. Yeni ilgi alanlarımı çılgınca buluyor, delirdiğimi düşünüyorlardı. Yaşamımızdaki bir sürü şey üzerine çok fazla düşünüyordum.

“Bunun sonu nereye varacak?” diyordum kendi kendime, “Bir işe atılıp para kazandın ama asla tatmin etmedi. Hemen daha fazlasını istedin. Üstelik on yıldır böyle sürüp gidiyor! Bu yarışın ömrümün son gününe dek sürmeyeceğinin, sonunda tatmin olacağımın garantisi var mı? Kimisi bir şişe votka alacak parası olmadığına üzülür. Bir milyarderse daha fazla kazanamadığına üzülür. İş, paranın miktarında değildir belki?”

Bir sabah, eski ahababım ve meslektaşım olan iki işadamı ofisime uğradı; ikisi de büyük şirketlerin yöneticileriydi. Onlara, temiz düşüncelere sahip, ortak amaçlar için çalışan bir işadamları birliği kurma fikrinden bahsetmeye başladım. Her şeyi birleriyle paylaşmam gerekliydi artık. Bu sohbetten hoşlandılar, bir kısmına da katıldılar. Uzun süre konuştuk ama bir yandan da şöyle düşünüyordum: “Konuşmaya bunca vakit ayırdıklarına göre, gerçekten her şeyi anlamış olabilirler mi?” Sonradan şoförüm şunları söyledi:

“Sizinle görüşmeye rica üzerine geldiler Vladimir Nikolayeviç. Sizin sağlığınız için kaygılananlar davet etti. Tüm bu zaman boyunca ne düşündüğünüzü, aklınızda ne olduğunu öğrenmek istediler. Kısacası normal misiniz değil mi ona baktılar. Doktora göstermeli mi yoksa şimdilik zamana mı bırakmalı?”

“Ya sen ne diyorsun?”

Bir süre düşündükten sonra alçak sesle, “On yıl boyunca gayet normal çalıştınız” dedi. “Pek çok şehirde de başarılı bir işadamı olarak tanınıyorsunuz. Şimdiyse şirketteki herkes maaşını alamamaktan korkuyor.”

O anda insanların benim için kaygılanmaktan ne kadar uzak olduklarını kavrayıverdim ve şoföre, şirkete dönmesini söyledim.

Şirkete dönünce acil bir toplantı düzenledim. Çeşitli bölümlerin başına temsilciler atadım ve yokluğum esnasında tam yetki verdim. Şoföre de beni sabah erkenden alıp havaalanına götürmesini emrettim. Havaalanındayken elime sıcak bir paket tutuşturdu.

“Bu ne?” diye sordum.

“Börek.”

“Yani, bir kaçığa acıdığın için börek mi veriyorsun?”

“Bunları karım yolladı Vladimir Nikolayeviç; gece hiç uyumadı. Bütün gece yemek yaptı. Daha önce hiç yapmamıştı, henüz genç bir kadın, şimdi başladı işte. Bunları da size vermemde ısrar etti. Mendile sarmıştı, hâlâ sıcaktır. Yakın zamanda dönmeyeceğinizi söyledi. Tabii dönecek olursanız... Neyse, hoşça kalın.”

“Pekâlâ, teşekkür ederim.”

Birkaç gün sonra da şirketten ayrıldı şoför.

Rotayı Kim Tayin Ediyor?

Uçaktaki koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapadım. Uçağın rotası belliydi. Doğruca Moskova'ya gidiyordu. Bundan sonraki yaşamımın rotasını da belirlemek gerekiyordu. Ama ben, daha çok işadamlarını düşünüyordum.

Günümüzde pek çok insanın kafasındaki işadamı tasviri hâlâ, mutlaka ticaretle uğraşan, anaparasını birtakım illegal yollardan edinmiş ve çevresindekilerin canı pahasına sürekli bu parayı katlayan biri şeklindedir. Elbette toplumumuzun diğer tabakalarında olduğu gibi, işadamları arasında da çok farklı insanlar vardır. Yine de Perestroyka'nın en başından beri iş dünyasında bulunan biri olarak, ilk dalgadaki çoğu işadaminin, anaparalarını pek standartlara uymayan yeni yollar yaratarak, kısıtlı mal ve hizmetler karşısında gayet akılcı üretim yolları bularak elde ettiklerini söyleyebilirim.

Çoğu Sovyet ve Rus işadamlarının başlıca özelliği, sıfırdan başlayarak hatta kredi bile almadan para kazanmaktır. Sonraki dalga gelene dek ilk işadamlarının, kendilerine ait fabrikaları dahi yoktu. Sadece kendi zekâlarına güvenmek ve şanslarının yaver gitmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu ellerinden. Ama sıfırdan para kazanmayı başardılar. Kanıt olarak, kendi tecrübelerimden bir örnek aktarayım.

Sıfırdan Para Kazanmak

Perestroyka öncesinde de ufak bir fotoğraf atölyesini yönetiyordum. Laboratuvar teknisyenleri ve serbest fotoğrafçılar da bana bağlıydı. Herkes, zamanın koşullarında iyi bir yaşam sürecektik kadar makul bir ücret ve prim alıyordu. Her çalışana kazançtan belli bir yüzde veriliyordu. Ama daha çoğunu istiyorduk. Bunun için de kazancı artırmak, daha çok müşteri bulmak gerekiyordu. Ben de bir çözüm bulmayı başardım. Dileyen bugün bile faydalanabilir. Bir gün, otobanda giderken benim külüstür Zaporozets'in* lastiği patladı.

İç lastiği tamir ederken, birbiri ardına gelip geçen arabalara bakarak şöyle düşünüyordum: "Şu arabaların şoförlerini fotoğraf çek-tirmeye ikna etsek ne büyük gelir sağlarız!" Birkaç dakika içinde

* Sovyetler döneminde Ukrayna'nın Zaporozje kentinde üretilen ucuz araba markası. (ç.n)

sonradan gerçekleştireceğimiz ve atölyenin gelirini dörde katlayan plan kafamda şekillenmişti bile. Şöyle yapacaktık: Fotoğrafçılardan biri makinesiyle otobanın kenarında duracaktı. Yanına da SB* amblemlı yeşil kollukları olan iki yardımcı verecektik.

Bir de trafik polislerinin işaretlerinden olacaktı ellerinde. Şoförler, bir anıza olduğunu ya da bir arama yapıldığını sanarak duracaktı. Bunun sadece bir fotoğraf servisi olduğunu, hiç kimsenin onlara saldırmayacağını, ceza kesmeyeceğini, arama falan yapmayacağını öğrendiklerindeyse içleri rahatlayacak ve arabalarının önünde poz vereceklerdi. Teslimde ödeme için de adreslerini vereceklerdi. Herhangi bir karışıklık olmasın diye plakalarının önünde poz vereceklerdi.

Bu yöntemi, altı ay boyunca, Novosibirsk'e giden tüm büyük otobanlarda kullandık. Sonra, bu hizmeti verdiğimiz şoförlerle giderek daha sık karşılaşmaya başladık. Ama altı ay içinde bizim ekip, hatırı sayılır miktarda para kazanmıştı zaten.

Sonra, insanların evlerinin fotoğraflarını çekip altlarına posta kartlarındaki gibi, "Burası benim evim", "Baba ocağı" türünden yazılar yazdığımız bir kampanya yaptım.

Ekibim, inanılmayacak kadar çok ev fotoğrafı çekti. Ama talep müthişti. Bu yüzden fotoğrafçı bir sokaktan geçerken, kimin istediğini bile sormadan tüm evlerin fotoğraflarını çekmeye bile başladı.

Postacı sonradan bu fotoğrafları teslim edip paraları da topluyordu. İnsanlar bu fotoğrafları çocuklarına yolluyorlardı. Pek çokları, fotoğrafların çocuklarında onları ziyaret etme isteği uyandırdığını söylemişti.

Novosiboblfoto'da (Novosibirsk Fotoğraf Meslek Birliği), dönemin yönetici kadrosunun görüşüne göre tüm makul sınırları aşan ekibimize maaşlarını ödemede sorunlar çıkardılar ama yapacakları hiçbir şey yoktu çünkü herkesin kazançtan eşit yüzde alma hakkı vardı.

* Her tür makine tamir bakım servisi için kullanılan kısaltma. (ç.n)

Perestroyka'nın ilk günlerinde bizim ekip de birlikten ayrıldı. Sonra da kendilerine ait bir kooperatif kurup, benî de başkanlığa seçtiler.

Daha serbest çalışmak, para kazanmak, daha geniş ölçekli işler yapmak mümkündü artık. Şirketin gelirini artırmak için başka ne yapabilirim diye düşünmeye başlamıştım.

Bir gün, Teorik ve Uygulamalı Fizik Enstitüsü'nden bir tanıdığım la sohbet ediyorduk. Sürekli yakınıyordu:

“Maaşları geciktiriyorlar, laboratuvarı da kapatmak istiyorlar. Nereye gidilir, ne yapılır ki sonra? Artık kimseye ihtiyaçları kalmadı.”

“Laboratuvar da önceden ne yapıyordun?” diye sordum.

“Isı ölçme bantları ama kimseye gerekli değil artık.”

“Nerede kullanılıyor bu bantlar?”

“Çeşitli alanlarda” diye cevapladı. Sonra da cebinden bir parça siyah bant çıkarıp uzattı.

Bandı elime alır almaz yemyeşil oluverdi. Hemen yere fırlattım.

“Bu ne pis bir şey yahu. Yemyeşil kesildi. Şimdi ellerimi yıkamam gerekecek.”

Ama arkadaşım, “Telaşlanacak bir şey yok, elinin ısıyla renk değiştirdi sadece” dedi. “Isı değişimlerine duyarlıdır. Isı normal seviyenin üstüne çıktığında, bant kırmızıya dönüyor. Normal vücut ısısındaysa işte böyle yeşil oluyor.”

Sonrasında fikir çabucak olgunlaştı. Şirket, düz termometreler ve stres ölçen bantlar imal etmeye başladı.

Güzel bir kartonun üzerine rengârenk kareler çizdik, karelerin yanına derecenin rakamlarını yazdık, bir parça da banttan ekleyince yepyeni bir ürün ortaya çıktı.

Sovyetler Birliği henüz dağılmadığından ürünümüzü, Devlet Popolar Birliği aracılığıyla neredeyse tüm eyaletlere gönderdik.

Çalışanların sayısı artmıştı. Herkesin maaşı da gayet dolgundu. Anaparamızsa giderek artıyordu. Laboratuvar da enstitüye para kazandırıldığı için kapanmaktan kurtuldu elbette.

Şirkete iki araba ve yeni araç gereç aldık. Sonra inanılmaz bir hamle yaptık.

Bir gün ofise geldiğimde şöyle bir manzarayla karşılaştım: Telefonların birinde sekreterim, diğerindeyse hizmetçi kız, oturmuş sürekli dinliyor ve not alıyorlardı. Ofiste zaten iki telefon vardı. Ahizeyi yerine koyar koymaz telefonlar tekrar çalıyordu. Sonunda sekreterim bir fırsatını bulup şöyle dedi bana:

“Üç saattir telefonların ardı arkası kesilmedi! Devamlı arayıp duruyorlar. Herkes termometrelerimizden ve stres ölçerlerimizden istiyor. İçlerinden biriye bize Perestroyka uyanıkları diyerek sövdü. Sonra da satış fiyatını yükseltirsek, elimizdeki tüm ürünleri en yüksek fiyattan ve toptan almaya hazır olduğunu söyledi. Herkes büyük ölçekli sipariş veriyor. Peşinat vermeye bile hazırlar.”

Bildiğiniz üzere, Perestroyka'nın başlarında ülkemizde, rüküş ucuz ürünler pek revaçtaydı. Plastik klipsli küpelere, yarı çıplak kızların yer aldığı posterlere, takvimlere büyük talep vardı. Herkes deli gibi bu ürünleri kapışıyordu.

Elbette bizim ürünümüz de böyle bir fonda müthiş orijinal görünüyordu. Ama altı aylık üretimin ardından asıl şimdi talepte ani bir artış, tam bir patlama yaşanıyordu. Bir şeyler olmuştu, ama ne?

Sonradan, bir akşam önce televizyona çıkan uluslararası ilişkiler yorumcusu Tsvetov'un, Japonlardan bahsederken, “Japonlar, mucit bir ulus” dediği, örnek niyetine de bir Japon stres ölçeri gösterdiği anlaşıldı. Bizimkine de çok benziyordu. Reklamın ne kadar önemli olduğunu ilk kez o an anladım ve şansın ne demek olduğunu tabii!

Atölyelerimiz üç vardiya halinde çalışmaya başlamıştı. Ürünün paketleme, kesim ve düzeltmeleri için evlerinden çalışan işçiler tutmuştuk. Gelir sürekli artıyordu. Ufak bir yolcu teknesi satın aldık. Tarımda kullanılmak üzere bir de tohum ekme makinesi üretmeye karar vermiştim. Uç Kuzey'e yapılacak ticari seferlerde, iş turlarında kullanmak için bir de büyük yolcu gemisi kiraladık.

Yıkıcı Güç

İlk kooperatifimin başına geçtiğimde, yıkıcı gücün ne olduğunu ilk elden tecrübe etmek zorunda kaldım; her tür maddi servetin insan ilişkileri üzerinde ne kadar zararlı olduğunu, insanın başkalarına karşı sabrını nasıl yok ettiğini pratikte gördüm. Sonradan pek çok ortaklığın bu sebeple dağıldığını öğrendim. Ayrıca her şey bir hiç yüzünden başlayabiliyordu.

İlk kooperatifimin başına da bunlar geldi; dağılmakla kalmayıp birkaç ailenin yıkımına da sebep oldu. Bugün bile, kendiliğinden ortaya çıkan, sağduyudan böylesine uzak bir gücün karşısında nasıl durulacağına dair hiçbir fikrim yok.

Her şey, şirket adına, kendi arazisi de olan bir çiftlik evi satın almaya karar vermemle başladı. Bu iş için de Tedarik ve Planlama Müdürü Aleksey Mişunin'i görevlendirdim. Gerekli tüm alım satım evrakını o hazırladı. Ben de sonradan gidip alınacak yere

baktım. Elli hektarlık bir arazi üzerinde büyük bir ev, hamam, garaj ve seradan ibaretti. Fazladan koyunlar ve bir de inek vardı ama Mişunun, sahiplerinin gitmek zorunda olduğunu ve hayvanların da fiyata dâhil olduğunu söyledi. İneği yemlemek ve sağmak için civar köylerden bir kadınla anlaşmıştı bile.

Birkaç gün sonra, kooperatif üyeleriyle bir toplantı düzenledim ve bir gayrimenkul satın aldığımızı söyledim. Bunun sebebini de açıkladım tabii. Aldığımız evde konuklarımızı ağırlayabilecek-tik; ayrıca şirket çalışanları da tatillerini burada geçirebilecekti. Yalnız bu yeri biraz adam etmek için birlikte çalışmamız gereki-yordu, evde tamirat yapılmalı, mutfak yenilenmeliydi.

Erkek üyeler, bu fikri büyük bir zevkle destekledi. Ama kadın-lar aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Bu fısıldaşmaların konu-sunu söyleme işini ve kadınların sözcülüğünü, erkeklerin kadınlara karşı tüm saygı sınırlarını aştığını bildiren karım üstüne almıştı.

“Şirkette sizinle eşit koşullarda çalışıyoruz” diye başladı. “Sonra eve dönüp temizlik yapıyor, her gün yemekle, bulaşıkla ve çocuk-larla biz ilgileniyoruz. Bu kadar size az mı geldi? Şimdi de tutmuş, kır evinde çalışmamızı, tamirat yapmamızı, sonra da içkili partileri-nizin, resepsiyonlarınızın garsonu olmamızı mı istiyorsunuz?”

Sonra ipin ucu kaçtı. Kadınlar, ailevi sorunlar ve diğer hoş-nutsuzlukları yüzünden şirketteki erkeklere saldırmaya başladı-lar. Bunu da içlerinden birinin şöyle bağırdığını duyunca anladım: “Tek yaptığınız domino oynamak, bir de televizyon seyretmek!”

Oysa şirkette hiçbir erkek domino falan oynamıyordu. Oynayan, itfaiyeci olan kendi kocasıydı. O da bizde çalışmıyordu. Fakat şir-ketin kadınları zıvanadan çıkmıştı artık. Bir tanesi, herkesin önün-de kocasına şunları söyledi: “Her zaman ter ve ucuz sigara kokarsın (adam ‘Prima’ marka sigara içiyordu), artık tezek de kokacaksın!”

Bir sessizlik oldu. Adam güçlkle yutkundu ve kıpkırmızı ke-silerek şöyle cevap verdi: “Özellikle tezeklerde yuvarlanacağım. Sırf koynuma giremeyesin diye tezek kokacağım!”

Kadıncağız gözyaşlarına boğulurken kadınlar da etrafını alıp onu teselli ettiler. Ancak bu durum kadınları iyice sinirlendirmişti de. Bir yığın hakaret ettiler. Jenya Kolpakov adlı bir çalışanımız vardı. Çeşitli ürünler bulur, üretimi artırır, elinden her iş gelir, her türlü tamiri yapardı. Onun ardından da şunları dediler:

“Burada mucitler çalışıyor güya, nasıl mucitse bunlar, arkalarını toplamak bir yıl sürüyor!”

Siyaseti bile işe karıştırdılar:

“Ortalıkta görünen hep Gorbaçov ama onun adına tüm kararları alan karısı Raisa Maksimovna.”

Toplantıya biraz ara verdim. Böylece herkesin bir şekilde aklını başına toplayacağını sanmıştım. Aradan sonra herkes gelip yerine oturdu; içlerindeki gerginliği dizginlemeye çalıştıkları belli oluyordu. Kadınları temsilen bir kez daha söz alan karım, zoraki bir sakinlikle, zehir gibi bir ültimatom verdi:

“Bir kır evi istiyorsanız buyurun alın tabii, ama tek bir kadın oraya adını atmayacak. Yani ev sadece sizin olacak. Şirketin ortak parasını bize danışmadan harcamaya hakkınız yoktu, bu yüzden karşılık olarak, şirket arabalarından biri, şoförüyle birlikte ev işlerimize tahsis edilecek. Biz de sırayla kullanacağız.”

“Harika” diye bağıştı erkekler. “Ne isterseniz alın ama bir daha burada gözükmeyin!”

“Orada taşra aşifteleri de bulurlar kendilerine.”

“İyi, bulsunlar. Nasılsa kızlar hemen kaçar bunlardan. Kime faydaları var ki!”

Şirkette karısıyla birlikte çalışan hiçbir erkek o gece evine gitmedi. Zaten günlerden cumaydı; hep birlikte çiftliğe gittik. Ortalıkı inceleyip, tamirat planları yaptık. Cumartesi de hamamı ısıttık. Mişunin’in ricasıyla köylü kadın gelip ineği sağdı. Biz de onu izledik. Çok keyifliydi. İnek hiç kıpırdamadan, uslu uslu duruyordu. Bizim ineğimizdi artık. Köylü kadın her zaman sağmaya gelemeyeceğini söyledi. Bir başkasını daha bulmalıydık.

Akşama doğru hamamda yıkandık, sonra kendimize yemek hazırladık. Masamız muhteşemdi! Mişunun balık kızartmıştı. Bira ve votka şişelerini çıkardık. Sonra oturup yemeğe başladık. Birden ineğin sesini duyduk: “Muuu.” Kalkıp ahıra gittik. Sağım zamanı gelmişti ama kadın ortalıkta yoktu. Sekiz erkek, ne yapacağımızı bilmeden ineğin tepesinde dikiliyorduk.

İnsanların kimi zaman, bir hayvan karşısında düştüğü durumu kim izah edebilir? Gayet normal bir şekilde, hiçbir hayvana dikkat etmeden hayatına devam edersin. Sonra ansızın, evinde bir kedi, bir köpek ya da benzeri bir hayvanla karşılaşırsın ve karşında bir çocuk varmış gibi bir duyguya kapılıverirsin. Huzursuz olur, kaygılanırsın onun için. Neden böyle olur? Belki gerçekten de, Tanrı, Âdem’e tüm yarattıklarına isim koymasını emrettiğinde, Âdem’in onlara sevgiyle bakarak isim koyduğu doğrudur; belki bu sevgi biz torunlarına geçmiş, derinlerimize gizlenmiştir ve zamanla ortaya çıkıyordur. Öyle midir, değil midir, bilinmez. Yalnız hepimizin içinde o ineğe karşı birtakım duygular uyanmıştı; herhalde o da bize karşı bir şeyler hissediyordu. Sonradan olanlar da bu yüzdendi sanırım. Seryoja Hodokov, “Sütten neredeyse memeleri patlayacak” dedi. “Bir şeyler yapmalı.”

Hemen Mişunun’e yüklendik. Ne diye bir inek almıştı! Öte yandan satmak da istemiyorduk pek: Bir günde her nasılsa ona alışmış, ailemizden saymıştık.

İnek, hüznü gözlerle, sesini çıkarmadan bize bakıyordu. Sonra başını benden yana çevirip böğürdü: “Muuu!” Sesinde yalvarır bir eda vardı; Mişunun’e, “Madem sen aldın, hemen sağ şunu!” dedim.

Mişunun, hemen bir kova alıp üzerine, köylü kadının bıraktığı tülbendi gerdi ve ineğin yanına gitti. Bizden de gitmememizi rica etti. İneğin ne yapacağı belli olmazdı. Ama inek onun yaklaşmasına ve sağmasına ses çıkarmadı. İneğe su getirdik, samanını tazeledik, önüne ekmek koyduk. Mişunun de sağmaya devam etti. Önce epey beceriksizce davranıyor, sütün memeden ancak sız-

masını sağlayabiliyor, bazen de kovayı tutturamıyordu; sonra biraz daha düzgün sağmaya başladı. On beş dakikadır sağıyordu ama ineğin memelerinde hâlâ süt vardı. Mişunun, her nedense fısıltıyla, “Ter, terim akıyor” dedi.

Bir mendil bulduk ve Seryoja Hodokov, mendili alıp terini silmek için Mişunun’ın yanına girdi. Yanına çöküp sütün nasıl aktığını izlemeye başladı, ara sıra da Mişunun’ın terini siliyordu. Birden Seryoja’nın kaygılı fısıltısını duyduk:

“Ne yapıyorsun yahu? İneğin canını yakıyorsun! Sağ elindeki memeden iyi sağıyorsun ama soldakinden üç kat az akıyor. Hayvanın memesini koparacaksın böyle yaparsan.”

“Parmaklarım” diye fısıldadı Mişunun, “Sol elimin parmaklarını uyuştur. Yardım etsene.”

Seryoja Hodokov, ineğin diğer yanına geçti ve birlikte sağmaya başladılar.

Yarım saat, belki de daha fazla bir zaman sonra kovayı doldurmuşlardı.

Akşam yemeğinde taze süt içtik ve ömrümüzde içtiğimiz en güzel süt buymuş gibi geldi hepimize.

Sabah erkenden bizi uyandıran köylü kadın, şaşkınlıkla ineği sağmaya geldiğini ama berikinin her nedense onu yanına yaklaştırmadığını anlattı.

Yine hep birlikte ahıra gittik. Akşam yaptıklarımızı tekrarladık ve inek süt vermeye başladı.

“Hah işte” dedi kadın, “İnek sizden hoşlanmış bir kere, artık kendiniz de sağabilirsiniz. Böyle şeyler olur. İnekler bazılarını yanına yaklaştırmaz, bazılarına ses çıkarmaz.”

Bizim inek, epey müşkülpesent çıkmıştı. Sağmak için gelen hiçbir kadını yanına yaklaştırmaması bir yana, sağılırken içimizden birinin başında durup ona yem vermesi, konuşması gereki-

yordu; dahası, mutlaka iki kişi tarafından sağılacaktı. Bu da en az üç kişinin onunla ilgilenmesi demekti. Böylece üçer üçer ilgilenmeye başladık. En azından satana kadar böyle yapmayı uygun görmüştük. Fakat müşkülpesent ineğimizin ünü kısa sürede yayıldı. Alıcılar geldi, kendileri sağmayı denedi ama bir şey olmadı. Tabii bedava da olsa kimse onu almadı. Eti için onu kesmemeye de karar vermiştik.

Bir ara bir veteriner getirmiştik.

“Böyle şeyler olur dostlarım” dedi. “Hayvanlar bazen birisine alışır, uzun süre başkasını yanına yaklaştırmaz. Onu böyle evcilleştirmek nereden aklınıza esti ki?”

Bize verecek hiçbir tavsiyesi olmadığı gibi, üstüne bir de ineğimizin buzağılayacağını, yani gebe olduğunu söyledi. Vakti geldiğinde doğuma hazırlanmalıydık. Veteriner doğum zamanını da yaklaşık olarak söyledi. Sütünün kesilmesi, doğumun yaklaştığına dair bir işaret olacaktı.

Böylece üçer kişilik gruplar halinde nöbet tutarak uzun bir süreyi çiftlikte geçirdik. Gecelediğimiz de oluyordu.

Kanlarımızı, inekle sorun yaşadığımızı inandıramadık elbette; inek öyküsünü bahane sayıyorlardı, çiftliğe adım atmayacaklarına yemin de etmişlerdi bir kere. Bu arada müstehcen şakalar bile yapıyorlardı. Mesela kocasına kötü koktuğunu söyleyen kadın, adama şöyle bir şey demişti:

“Ancak bir sapık, öyle sapık bir inek bulabilirdi.”

Adamın cevabı da şu olmuştu:

“Senin bu sersem laflarını dinlemektense, ömrümü sessiz bir ineği saçarak geçirmeye razıyım.”

Sonradan, temelli çiftliğe taşındı ve bir süre sonra da karısından boşandı. Çocuklu bir köylü kadınla evlendi, sonuçta hiç de fena sayılmayacak bir çiftçi oldu.

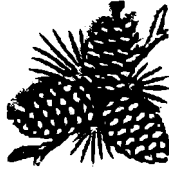
İneğin sütü kesilmişti. Veterinerin tavsiyesi üzerine doğum için her şeyi hazır ettik. Ama inek kendi kendine, sorunsuz do-

ğurdu. Bir tosunu olmuştu. Çok da güzeldi. Veteriner gelip bir göz attıktan sonra, “Gayet güzel” dedi. “Yapacak bir şey kalmamış. Kendi kendine halletmiş zaten. Artık burayı temiz tutun yerter. Bir de iyi besleyin.”

Bir süre sonra ineği ve tosununu güvenilir ellere teslim etmeyi başardık. Ara sıra gidip küçük buzağımızın ne kadar güzelleştiğine bakıyorduk. İneğin de keyfi yerindeydi. Şimdi bile onu düşünüyorum. Bizi hatırlayıp hatırlamadığını da merak ediyorum doğrusu.

Kooperatifteki işleriye, inek işini hallettiğimiz gibi halledememiş, bir ahenk tutturamamıştık. O zaman kooperatifi ikiye bölmeye, yeni bir şirket daha kurmaya karar verdim. Kuzey’deki Ob Nehri üzerinde, kiralık teknelerle uzun ticari seferlere çıkacaktım. Bu seferlerin arasında da Rus veya yabancı iş adamları için turlar düzenleyecektim.

Kendi adıma söylüyorum: Bir ortaklıkta, başarının yansı, karşılıklı anlayışa ve kendi yeteneklerine olduğu kadar başkasınınkilere de güvenmeye bağlıdır. İnsanın, etrafındakilere güvenmesi, her tür yeteneğini artırır.

İşadamları-Herbalife

Moskova Vnukovo Havaalanı'na indiğimde, cebimde pek para kalmadığının ve somut bir hareket planım falan da olmadığının ayırdına vardım. Şirketimin çalışanları ve ailem, maalesef birikmiş borçların üstesinden gelebilmek için şirketin gayrimenkullerini satmak zorundaydılar ki bu da, evimden bir yardım bekleyemeyeceğim anlamına geliyordu. Novosibirsk'te kalsam, işleri düzeltebilirdim elbette. Fakat bunun için şirketin günlük işlerine odaklanmam gerekliydi ki, bu da taygada başımdan geçenlerden ve hem Anastasya'ya hem kendime verdiğim söz dolayısıyla olanaksız görünüyordu.

O anda yaptıklarımı yönlendirenin Anastasya'nın etkisi mi yoksa kendi bilincim ve iradem mi olduğunu kestirmek güç.

Kesin olan tek şey battığımdı. Pek çok meslektaşımın aynı duruma düştüğüne şahit olmuştum; böyle bir durumda ne akraba-

lardan, ne dostlardan, ne de eski çalışanlardan bir şeyler umulabilirdi. Herkes, karşısında vebalı varmış gibi bucak bucak kaçardı. On yıl boyunca zaferler kazanan bir kahraman gibi görülür, fakat tek bir hata yaptığınızda çevrenizdekilerden küçümseme ve kayıtsızlıktan başka bir şey görmezsiniz. Bu hale düşmüş pek çok ünlü işadamı vardır. Böyle berbat bir durumdan çıkabilmek için güvenebileceğiniz yegâne şey kendi yetenekleriniz olmalıdır.

İçinde bir süveter, birkaç parça çamaşır ve benzer ıvır zıvır olan çantamı bir otele bıraktıktan sonra Moskova sokaklarını arşınlamaya başladım. Bir yandan da Anastasya'nın Rus işadamları için söylediklerini düşünüyordum.

Bu defa Moskova'da gözüme ilk takılan şey, Herbalife elemanları oldu.

Gayet iyi giyimli insanlar, metro istasyonlarının girişinde durmuş, gelip geçene zorla iş öneriyorlardı. Dediklerine bakılırsa iş, "yabancı bir şirkette"ydi hem de. Gelip geçenleri dolgun maaş ve birtakım promosyon vaatleriyle cezp etmeye çalışıyorlardı. Herbalife sözcüğünüye ağızlarına dahi almıyorlardı. Bunun sebebi de *İz Ruk V Ruki** gazetesinin İş Arayanlar köşesindeki hemen tüm ilanların, "Herbalife teklifleri değerlendirilmeyecektir" cümlesiydi herhalde.

Ama yakalarında "Tam size göre bir iş" rozetleriyle orada dikilmiş, yabancı bir şirketin ısrarla görüşmeye davet ettiği küçük broşürler dağıtıyorlardı işte. Sonradan öğrendiğime göre, bu görüşmelere gidenleri, psikolojik açıdan ciddi ciddi işliyorlarmış. Ortalama bir Rus için önemli sayılabilecek iki noktaya vurgu yapıyorlarmış. İlkin, sahneye çıkan konuşmacılar, kendilerinin ya da akrabalarından birinin Herbalife'ın mucizevi ürünleri sayesinde nasıl şifa bulduğunu anlatıyormuş. Distribütörlük yaparak yararlı bir amaca, insanları iyileştirmeye hizmet edeceklerini telkin ediyormuş. Sistem o kadar harikaymış ki, herhangi bir tıbbi kursa

* Rusya'da da metro istasyonlarında ücretsiz dağıtılan gazete

gerek kalmaksızın, sadece iki üç seans sonra, sıradan bir badana-cı ya da sıvacı bile olsanız, hastalara danışmanlık yapabileceğinize garanti veriyorlarmış.

İkinci olarak, Herbalife ürünlerinin distribütörü olarak ne kadar zengin olabileceğinize vurgu yapıyor, hikâyeler ve örneklerle bunu destekliyorlarmış. Bu iş için evvela bir tane de olsa kendi paranızla ürün seti almak zorundaymışsınız; sonra bulduğunuz birisiyle baş başa bir görüşme ayarlıyor, Herbalife ürünleri almasının ne kadar yararlı olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşsunuz. Sonra da seti, daha pahalıya satıyormuşsunuz. Tabii bu arada yeni distribütörler de bulmalıymışsınız. Bulduğunuz her distribütör için belli bir prim veriliyormuş. Ne kadar çok insanı buna ikna ederseniz, hiyerarşide o kadar düzey atlıyor, kazandığınız para da artıyormuş. Hatta bir noktadan sonra distribütörlükle uğraşmanıza da gerek kalmıyormuş.

Bir işadami olarak gerçeği hemen kavramıştım: Bu işten, gökten altın yağıyormuşçasına para kazanılıyordu ama kazanan, bu piramit sisteminin en tepesindeki kişi ve onun yakın çevresinden başkası değildi.

Uzun distribütör zinciri, düzey denen kısımlara ayrılmıştı, her düzey de kendi masrafını, kendi fiyat artırımıyla fazlasıyla çıkarıyordu zira her şeyin parasını en alttakiler, yani ürünlerin mucizevi etkisine inanan tüketiciler ödüyordu.

Kimi durumlarda fiyat yirmi katına dek çıkabiliyordu! Distribütörlük sistemi, ikna edici konuşmalar ve örneklerle, Rusları Herbalife ürünlerinin mucizevi olduğuna ikna eden muazzam sayıda satış temsilcisi sayesinde sürekli büyüyordu. Böyle bir sistemin yardımıyla sobadaki külleri bile satabilir, hiçbir yararını görmediğinden şikâyet eden olursa da bir şekilde kullanım şartlarına riayet etmediğini, özel rejimden saptığını söyleyiverirdiniz.

Bu sistem, özellikle bizimki gibi bir ülkede gayet güzel işler zira biz, bilgiyi yetkili kanallardan çok, birbirimizden, güvenilir dostlarımızdan almayı tercih ederiz.

Elbette insanlara sunulan Herbalife ürünlerinin yararını da zararını da tartışmanın manası yok. Orası uzun hikâye. Yalnız şunu kesin olarak söyleyebilirim: İyileşme hikâyeleri anlatan distribütörlerin tüm coşkusu, sizden para koparamayacaklarını anladıkları anda kayboluverir. Bu kez de onlardan, “Aman, zehirden başka bir şey değil!” türünden, diğerlerine tamamen zıt bir sürü laf duyarsınız. Bu distribütörlük sistemi Batı’da icat edildi. Sonra Batı’dan bize aktarıp, bir sürü işsiz Rus’u dapeşlerinden sürüklediler ama bunu yapan bizim işadamları değildi. Gelin size Batılı işadamlarının bir başka hinliğini de anlatayım.

Bedava Hawaii Tatilleri

Moskova'nın kalabalık caddelerinden birinde, iyi giyimli, bazen aksanlı da konuşan gençler sizi durdurup gayet nazik bir tavırla, ücretsiz bir çekiliş sonucu altın saatler hatta Hawaii'de bir tatil kazanabileceğinizi söyleyerek, yabancı bir şirketin sunumunu size ayrılmış bir masada izlemeye davet ettiğinde, bedavaya tatil yapacağınızı düşünebilirsiniz. Fakat şu atasözünü akıldan çıkarmamakta yarar var: "Bedava peynir, yalnızca fare kapanında olur."

Bu size özel fare kapanının nasıl çalıştığını kavramak pek zor değil.

"Bedavaya" aldığınız tek şey, seçkin dairelerde kalma fırsatıdır. Vardığınızda, buraların tıpkı broşürlerdeki fotoğraflara benzediğine ikna olursunuz. Yalnız, uçak bileti, yeme-içme ve diğer hizmetler size aittir.

Birkaç gün geçtikten sonra bu "bedava" tatilin size, eşdeğerdeki bir sayfiyede geçireceğiniz herhangi bir tatilden daha tuzlu-

ya patladığını anlarsınız. Aslında her şey çok basit: Bedava olan kalacak yerin masrafı, fiyatları aşırı artırılmış yemek ve diğer hizmetlerle zaten karşılanmıştır. Dahası, sokaktaki temsilcilere verilecek ücret, bedava sunum dedikleri şeyin ve broşürlerin parasıyla şirketin kârı, bu zamlı tarifeye size yüklenmiştir.

Elbette harcayacak parası olan için bunun bir önemi yok. Kötü olan tek şey, aptal yerine konmanın verdiği tatsız duygu olabilir. Fakat yıl boyunca çalışarak para biriktiren orta sınıftan bir Rus'un bu yemi yutarak, annesini görmeye ya da Rusya'daki sayfiyelerden birine gitmek yerine, parasını bu yabancı "uyanıkların" eline teslim etmesi ve iki haftasını, aptallar için tasarlanmış bir odada, kendisi gibi aptallarla geçirmesi gerçekten dehşet verici. Bize karşı bu saygısızlığınız nereden geliyor yabancı baylar? Dükkânlara baktığım zaman ithal mallarla dolu olduğunu görüyorum, ithal şişe suyu bile var. Benim teknelerimde de aynı şeyin geçerli olduğunu hatırlıyorum şimdi ama bunun arkasında ne yattığını hiç düşünmemiştim. Radyoda da ülke genelinde şüphe uyandıracak kadar çok tavuk budu ve yine birtakım şüpheli katkı maddeleriyle dolu, basbayağı musluktan doldurulmuş şişe sularının, cicili bicili etiketler altında, sağlığa yararlı maden suyu diye bakkallarımızda satıldığına dair haberler duymuştum. Bir sosisli sandviçin kamımızı nasıl tok tuttuğunu gösteren kocaman reklam panolarına baktım, sanki tüm Moskova, hatta Rusya, bu lastik sosisleri milli yemeğimiz olarak kabullenmiş gibiydi; sonra da şöyle düşündüm: Neden bunlara daha evvel dikkat etmedim?

Perestroyka'nın başlarında yabancı işadamlarını ne kadar büyük bir saygı ve dalkavuklukla karşıladığımızı hatırladım birden. Kendi tekneyle onlar için Ob Nehri'nde düzenlediğim iş gezilerini, Sibiryalı işadamlarının sırf onları rahat ettirmek için kendilerini paraladıklarını da. Elbette aralarında farklı olanlar da vardı ama uzun vadede elimize ne geçmişti?

Neredesiniz Rus işadamları? Ülkemizi geliştirmekle yükümlü işadamları, neredesiniz!?

Perestroyka'nın Başlangıcı

Perestroyka'nın en başında çıkan ilk "SSCB Kooperatifleri Yasası" çoğu insan tarafından bir harekete geçme çağrısı olarak algılandı. Kendisi ve ülkesi adına bir şeyler yapmak isteyen gençlerle, kendisini en az gençler kadar enerjik hisseden pek çok insan, kelimenin tam anlamıyla bir savaşa atıldılar. Ve bir anda kendilerini, kindar kalabalıklarca çevrilmiş buldular.

"Tutun şunları!" diye bağırıyorlardı. "Burjuvalar, alçaklar! Bunun için mi savaştık biz?"

Fakat ilk girişimciler, yaşadıkları onca zorluğa rağmen, muazzam bir çaba, zekâ ve ustalıkla, gece gündüz çalışarak işlerine devam ettiler; hiç kimseden bir "teşekkür" dahi işitmeden. İhtiyaç duydukları ufakık desteğiye, birbirleriyle sürekli iletişim halinde kalarak sağladılar. Bir "SSCB Kooperatifçiler Birliği" kurma fikri de işte böyle bir durumda, kelimenin tam anlamıyla kendi kendine olgunlaştı. Bu birliğe ilk katılanlardan ve Artyom Tara-

sov'la (Rusya'nın ünlü işadamlarındandır) birlikte kurucuları arasında yer alan girişimcilerden biri de bendim.

O zamanlar çoğumuz komünisttik. İlk girişimciler kongresinde beni, kongrenin parti komitesi sekreteri seçtiler. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin kongreye yolladığı müfettiş Kolosovskiy'e, girişimcilerin böyle bir takibin baskısı altında çalışmalarının çok zor olduğunu açıklamaya çalışmıştım o zamanlar. En çok ihtiyacımız olan şey, partinin manevi desteğiydi. Fakat kısa süre sonra, sıradan insanlardan gördüğümüz düşmanlık ve baskının aynısını, küçük ve büyük memurlardan da göreceğimizi anladım. Parti Merkez Komitesi, popülerliğini yitirmekten çekindiği için, bize açıkça destek vermeyecekti, ayrıca eskisi kadar güçlü de değildi. Bir iç mücadele başlamıştı anlaşılan.

Girişimcilerse gittikçe artan bir şiddetle ezilmeye başlanmıştı; vergi baskısı da cabası. Bugün bile, tüm vergilerini düzenli ödeyerek su üstünde kalmayı başaran (bir iki istisna haricinde) bir iş kolu yoktur. Bunu anlayan pek çok kişi, mümkün olan her tür numarayla, vergi baskısından kurtulmaya çalıştı. Fakat böyle davranmakla çok daha korkunç bir duruma düşmüş oluyorlardı: Kanunu çiğnemek. Halihazırdaki vergi sisteminin asla başarılı olamayacağını, her seviyeden görevliye defalarca anlatma çabalarını da sonuç vermedi. Bu vergi yükünün altına giren biri (diyelim ki bu sadece benim yargım olsun) hepsini ödemenin imkânsızlığını diğer insanlardan daha iyi kavrar; gerçi onların istediği de tam olarak budur. Peki neden? İktidar için elbet! Haraç almak için!

Bu duruma isyan etmeye kalkan herhangi birisi, vergi müfettişleri ya da polis marifetiyle bir anda duman edilir.

Perestroyka'nın başındaki ilk işadamlarının durumuna üzüleniyorum, bugünkü Rusya'da yaşayanlarınkine de aslında. Gücümün yettiği kadarıyla, onlar için bir şeyler yapmaya karar verdim. Perestroyka'nın başında, VASHNİL* akademisyenlerinden V.A. Ti-

* Lenin Birleşik Tarım Akademileri (ç.n)

honov'u yöneticisi seçtiğimiz Rus Kooperatifçileri ve Girişimcileri Demeği'ne gittim. Başkanlığın olduğu bina yerindeydi ama pek çok ofis boş duruyordu. Tihonov altı ay önce ölmüştü. Orada, Yuvarlak Masa'nın* kurucusu İvan Kivilidi'nin de yine altı ay önce sekreteriyle birlikte zehirlendiğini öğrendim. Artyom Tarasov da demekten ayrılmıştı. Demeğin üye sayısı da epey azalmıştı.

Demek yönetimindeki üç tanıdığım sayesinde, boş ofislerden biri, iki telefon bir bilgisayar ve faksla birlikte, ricam üzerine bana tahsis edildi. Demeğin belli bir organizasyon ödeneği olmadığından, basbayağı tek başıma sayılırdım. Zaman ve paradan tasarruf etmek için ofiste yatıp kalkmaya da başladım. Temizlikçi kadının gelmesiyle sabah altıda uyanıyordum. Televizyon falan da olmadığından, gece yarısına dek çalışıyordum. Konforlu bir ofisten (hatta bir zili çalmamla dilediğim yemeğin ya da içkinin ayağıma getirildiği bir ofisten), içinde yaşamak için tasarlanmamış bir ofise yapığım bu keskin geçişten hiç gocunmuyordum elbette; dahası, çalışmak için daha çok fırsatımı oluyordu.

Bir işadamları birliği için tüzük yazdım, rica mektupları hazırladım ve sabah saatlerinde hatlar meşgul değilken bunları faksладım. Gazete ilanları, tesadüfi karşılaşmalar gibi türlü yollarla, müstakbel bir Rus girişimcileri birliğinin önemini kavramış, çeşitli mesleklerden Moskovalı bir personel topladım. Personelime üç Moskovalı öğrenci de katılmıştı. İlki, bozuk bilgisayarı tamire gelen Anton Nikolaykin'di. Sonradan, birlik organize etmeye çalıştığımızı öğrenince iki arkadaşını, Artyom Semyonov'la Aleksey Noviçkov'u da getirdi. Rusya Altın Katalogu'nun** elektronik versiyonu üzerinde çalışmaya başladılar ve sonuçta gayet profesyonel bir iş çıkardılar.

* Perestroyka'nın ilk yıllarında İvan Kivilidi'nin kurduğu. Rus işadamlarının çıkarlarını siyasi arenada savunmayı amaçlayan Rus Ticareti Yuvarlak Masası Demeği. (ç.n)

** Girişimciler Birliği'nin üye şirket katalogu (ç.n)

Rus Girişimciler Birliği

Birlik fikri, birbirleriyle olduğu kadar, iş yaptığı kimseler, müşterileri ve çalışanlarıyla da dürüst ilişkiler kurmak isteyen, en az bir yıldır Rus piyasasında faaliyet gösteren bir şirket sahibi olan müteşebbislerin bir araya gelmesinden ibaretti. Toplumun çeşitli kesimlerinin temsilcileri beni, günümüz işadamlarının her tür birlik fikrine soğuk yaklaştığına, o coşkulu çağların çoktan geçtiğine ve herhangi birinin, ufak bir üyelik aidatı karşılığı girebileceği demeklerin bile üye sayılarının çok azaldığına ikna etmeye çalıştılar. Ek masraflarla, üstelik belli etik kurallar çerçevesinde bir birliğe dâhil olma fikrini işadamları kadar, şirketlerin de saçma bulacağını söylediler.

Eski dostum Artyom Tarasov, benim bir “yuvarlak masa” kurma amacıyla Moskova’ya geldiğimi duymuştu. Gerekli belgelerin hazırlanmasına o da yardımcı oldu; kendi eliyle Rus işadamlarına bir davet bile yazdı. Düzgün broşürler hazırlamamız için bir-

kaç bin dolar verdi; bunları Moskova'da düzenlediğimiz küçük çaplı bir iş kongresinin delegelerine dağıtacaklık.

Fakat kongre organizatörleri, muhtemelen bizimle rekabetten çekindikleri için, broşürleri dağıtmamıza izi vermedi. O zaman personelim ve öğrenciler, Rassiya Otel'inin girişlerine dağılarak, delegelere broşürlerin bulunduğu dosyaları elden vermeye çalıştılar. Soğuğa ve bir şeyler sattıklarını sanan polisler inatla direndiler. Artyom Tarasov, Kremlin Sarayı Kongre Salonu'na bir paket broşür sokmayı başarmıştı ama maalesef çok azdı.

Büyük umutlarla giriştiğimiz harekâtımız, maalesef başarısız oldu. Birliği kurmak imkânsız görünüyordu. Şöyle ki, Rusya'nın tüm bölgelerindeki işadamlarına, birliğin ilkeleri ve yapısına dair bilgi ulaştırmak için mebzul miktarda baskı ve posta parası ödemek gerekiyordu, ulaşabildiğimiz kişilerin de sadece yüzde onundan olumlu cevap almıştık. O kadar paramız da yoktu tabii. Ayrıca dernek yönetimi de gelen ödemelerden kira ücreti kesmişti zira onların da başkaca bir gelir kaynağı yoktu. Bir tür duraklama olduğunu görünce de, masraflar için para vermeyi kestiler, hem de üye aidatları sırf bu masraflar için ayrılmış olmasına rağmen.

Demek yönetimi, üye aidatlarının sadece iç masraflar için ayrıldığını açıkladı. Sonra personelin maaşlarını da geciktirmeye başladılar. Ben de, birliğimize katılan işadamlarının aidatlarıyla alınmış ikinci bilgisayarımı da bırakarak derneğin binasından ayrılmak zorunda kaldım.

Kendi hesaplarına, bir dizi bilgisayar programı hazırlayan öğrenciler, "Nasıl olur?" diye sordular. "Bu kâr amacı gütmeyen derneğin tüzüğüne uygun olarak bir sürü iş yaptık ama onlar bize burada kiracıymışız gibi davranıp, işadamlarını da umursamıyor."

Ama demek yönetimi kendi savında ısrarlıydı: "Ofisin kirası ödenmeli."

Personelimden kalanlarla birlikte, işadamları sendikasının bir ofisinde işi sürdürmeyi denedim ama orada da aynı şey yaşandı.

Diğer birkaç derneğin başkanlarını da tanıma fırsatı bulduktan sonra, bunların sadece isimden ibaret olduğunu, üyelerini hiç umursamadıklarını, “koltuk partileri”ne* çok benzediklerini ve sadece idarecilerinin ihtiyaçlarını karşılama amacı güttüklerini anlayıverdim.

Rusya’da bugün bile çok sayıda işadamını bir araya getiren, kâr amacı olmayan bir demek falan yok ama bu “koltuk partileri” hâlâ mevcut. Neden peki? Ben diğer sebeplerin arasına, aidatların anonimliğini de katıyorum.

Nedense her defasında, sonradan işadamlarının adına ve çoğunluğa danışmadan kararlar almaya başlayacak bir idare organı çıkıveriyor.

Sendikadan da çıktım; herhangi bir iletişim kurma ve yaşamımı idame ettirecek bir yolum olmaksızın öylece kalakalmıştım. O sıralarda Artyom Tarasov Londra’ya gitmişti. Rusya başkanlığına oynamıştı. Daha imza toplama aşamasındayken milyarlarca ruble harcamış ama Tsentrizbirkom** bu imzaların çoğunu geçersiz sayınca Artyom da kendini, bozulan işlerini düzeltmeye vermek zorunda kalmıştı.

Personelimdeki hiç maaş almadan çalışan Moskovalılar da mecburen ayrıldılar.

Tek başıyaydım artık. Daha doğrusu tek başına olduğumu sa-
nıyordum. Ama üç Moskovalı öğrencim, Anton, Artyom ve Lyo-
şa, başladıkları işi yarım bırakmadılar. Anton, tatil için biriktirdiği
paradan benim kiramı bile ödedi. Bu durumdan kurtulacak bir yol
bulmamı ve birlik kurma çalışmama devam etmemi bekliyor, is-
tiyorlardı. Bu fikre dört elle sarılmışlardı. Büyük bir inanç besli-
yorlardı. Bense, sadece bir çıkmaz sokak görüyordum karşımda.
Tam bu sıralarda Novosibirsk’ten yeni haberler geldi.

* Sadece başkanının ya da küçük bir idareci grubunun kendi çıkarları için kur-
dukları bir tür “naylon parti.” (ç.n)

** Açılımı, Tsentralnaya İzbiratel’naya Komissiya Rassiiyskoy Federatsii. Rus-
ya Federasyonu Merkez Seçim Komitesi anlamına geliyor. (ç.n)

İntihara Doğru

Bir akşam, bazı işleri için Novosibirsk'ten Moskova'ya gelmiş bir adam bana uğradı. Yanında bir şişe votka ve çerez de getirmişti. Tek odalı dairemin mutfağına oturduk, bana ailemle şirketimin durumunu anlatmaya başladı.

İkisinin durumu da içler acısıydı. Şirket, kirayı ödeyecek para olmadığından, şehir merkezindeki ofislerden birinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Otomobil yedek parçası satan dükkânımız işlevini yitirmiş, şirket çalışanları da burada ayakkabı mağazası açmayı denemiş fakat bu da borcu arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hepsinin sorumlusu da bendim.

“Burada neler çevirdiğinden kimsenin haberi yok. Çoğu insan senin keçileri kaçırdığını düşünüyor. Önce şirketin durumunu düzeltseydin keşke, sonra buradaki anlaşılmaz işlerine devam ederdin. Artık kimsenin sana inancı kalmadı.”

Şişenin dibini gördüğümüzde, bana şunları söyledi:

“Senden ne beklediklerini dürüstçe söylememi ister misin?”

“Söyle bakalım” dedim.

“Kendini öldürmeni ya da sırta kadem basmanı bekliyorlar. Bir düşün, günümüzde anapara olmadan herhangi bir işe kalkışmak mümkün değil, sendeyse artık anapara şöyle dursun, yaşamını sürdürecektir kadar bile kalmadı. Borçlarsa sürekli artıyor. Dünyada böyle bir durumdan kurtulmayı başaran hiç kimse yoktur. Ama bir anda ortadan kaybolman ya da ölümün, her şeyi yoluna koyar, mirasçıların da mallarını bölüşürler. Karnı, senin Aslan burcu olduğunu ve tüm hayatını boşa harcadığını, şimdi de burcundaki gibi yoksulluk içinde ölmen gerektiğini söyledi. Sahi, o ikinci sefere neden çıktın sen? Hiç kimse anlam veremedi.”

İkimiz de epeyce sarhoştuk ama ertesi sabah uyandığımda, bu konuşmanın tüm ayrıntılarını hatırlıyordum. Savları gayet makul ve sağlamdı. Novosibirsk'te de Moskova'da da batağa saplanmıştım. Yanımda çalışan tüm insanlar da aileleri de her yerde acı çekiyordu. Her şeyi düzeltecek bir çıkış yolu bulamıyordum çünkü yoktu. Ölümüm tüm bu acıya bir son verirdi belki. Elbette intihar iyi bir şey değildi. Ama olup bitenlerin mantığı şöyle diyordu: İntihar etmem, diğerlerinin yaşamını kolaylaştıracaktı, madem öyle, yaşamaya hakkım yoktu. Ben de yaşamıma son verme kararı aldım. Bu karar handiyse içimi rahatlatmıştı. Ölümün tek yol olduğunu kabul edince, bana işkence gibi gelen bu durumdan kurtulma yolu arama sorumluluğundan kurtulmuştum sonuçta.

Biraz dairemi toparladım ve ev sahibesine dönmeyeceğime dair bir not yazdım. Sendikadaki ofise gidip birliğin evraklarını bir düzene koymaya karar vermiştim. Belki birisi, şimdi olmasa bile, günün birinde bu işe devam ederdi. Yalnız bir sorunum vardı: Zehir almaya dahi param yokken, nasıl öldürecektim kendimi? Sonra biraz düşündüm: Belki de intihar gibi görünmemesi için, denizayılan gibi nehrin üzerindeki buzda bulunan bir delikten su-

ya dalar, sonra da boğulur giderim. Sonra da nehre gittim ciddi ciddi. Puşkinskaya metro istasyonunun girişinde birden kulağıma tanıdık bir melodi geldi. Melodi, iki genç kızın çaldığı kemanlardan geliyordu. Önlerinde insanların gelip geçerken para attıkları açık keman kutuları vardı. Metro istasyonlarında böyle para kazanan pek çok müzisyene rastlanırdı. Fakat bu iki kızın, tren gürültüleri ve kalabalığın uğultusu ortasında kemanlarından çıkardığı o tatlı melodi, pek çok insanın adımlarını yavaşlatmasına neden oluyordu. Bense olduğum yere mihlanmış gibi durmuştum. Kemanlardan yükselen bu melodi, Anastasya'nın taygada söylediği şarkıydı.

Taygadayken, Anastasya'dan kendisine ait bir şarkı söylemesini rica etmiştim, o da bana bu hiç duymadığımı, sözsüz, olağanüstü ve tuhaf bir şekilde büyüleyici melodiyi söylemişti. Anastasya başta yeni doğmuş bir bebek gibi çığlıklar atıyordu. Sonra sesi giderek hafiflemiş, şefkatle dolmuştu. Bir ağacın altında durup ellerini göğsüne bastırmış, sesi de tıpkı bir bebeğe ninni söyler gibi tatlılaşmıştı. Sesi öylesine huzur doluydu ki, çevremizdeki her şeyi, susup onu dinlemeye zorluyordu. Sonra, bebeği uykudan uyanmış gibi sesi müthiş bir neşeyle dolmuştu. İnanılmayacak kadar yüksek perdelere çıkıyor, sesler kâh çağlayan gibi gürleyerek yukarıdan aşağıya dökülüyor, kâh göklere çıkıp tüm uzayı dolduruyor, çevredeki her şeyi aydınlatarak parlıyordu sanki...

Kızlara, "Neydi çaldığınız?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar sonra birisi:

"Bir tür doğaçlamaydı" dedi.

"Ben de ona uydum" diye ekledi öbürü.

Burada, Moskova'dayken, girişimciler birliğini kurmak hayatımın başlıca amacı haline gelmiş ve Anastasya'yı tümünden unuttum neredeyse. Ve şimdi, hayatımın son gününde, benimle vedalaşırcasına kendisini hatırlatıyordu.

"Lütfen, çaldığınızı bir daha çalın ne olur" diye rica ettim kızlardan.

Daha büyük görüneni:

“Deneyelim” diye cevapladı.

Metro girişinde durup, kemanların büyüleyici melodisini dinleyip taygayı hatırladım ve şunları geçirdim içimden:

“Anastasya! Anastasya! Tasarladıklarını gerçek hayata geçirmek çok ama çok karmaşık. Hayal etmek başka şey, hayali gerçeğe dönüştürmek başka. Planını kurarken hata etmişsin anlaşılan. Bir girişimciler birliği kurmak ve bir kitap yazmak...”

Birden bir tokat yemiş gibi oldum. Son cümlemi içimden defalarca tekrar etmeye başladım; sanki, bir yanlışlık, yerine oturmayan bir şey vardı. Orada, taygada... taygada... bir parça farklı söylenmişti bu cümle... ama nasıl? Kelimelerin yerini değiştirerek tekrarlamaya devam ettim ve birden her şey çözüldü: “Bir kitap yazmak ve bir girişimciler birliği kurmak”.

Tabii ya! İlk olarak kitabı yazmam gerekiyordu. Kitap tüm sorunları çözecek, en önemlisi de birlik fikrini kolayca yayacaktı! Ah ne kadar çok zaman kaybetmiş, özel hayatımı ne kadar karmaşık hale sokmuştum. Pekâlâ, artık harekete geçme zamanıydı. Hiç değilse, artık ne yapacağımı biliyordum. Elbette, yazmaktan hiç anlamayan birinin koca bir kitap yazması, üstelik okunacağını ümit etmesi hiç makul değildi. Ama Anastasya bunun işe yarayacağına inanıyordu. Beni de sürekli buna inandırmaya çalışmıştı. Pekâlâ. Öyleyse bir denemek, sonuna kadar gitmek gerekiyordu!

Rusya'nın Çınlayan Sedirleri

Daireme dönmeye karar verdim. Moskova'da bahar kendisini hissettirmeye başlamıştı. Mutfakta sadece yarım şişe ayçiçeği yağıyla biraz şeker kalmıştı. Erzak almak gerekliydi, kışlık şapkamı satmaya karar verdim. Şapkam taklit falan değil, gerçek vizon kürkündendi ve epey de değerliydi. Elbette artık kışta sayılmazdık ama karşılığında bir şeyler alabileceğimi umarak, Moskova'nın sayısız açık pazarından birine yollandım. Meyve satanları da, başka ıvır zıvır satanları da dolaştım. Şapkama bakıp inceliyor ama almakta aceleci davranmıyorlardı. Artık fiyatı düşürmeye karar vermişken, iki adam geldi yanıma. Şapkamı evirip çevirip kürküne dokundular. Bir tanesi arkadaşına:

“Denemek de lazım. Bak bakalım, bir ayna bulabilecek misin?” dedi ve bana da onu izlememi söyledi.

Tezgâhların sonunda, تنها bir yere kadar gidip arkadaşının ayna getirmesini beklemeye koyulduk. Pek de uzun sürmedi bekleme

faslı. Sessizce arkamdan sokulan arkadaşının enseme indirdiği bir darbeye önce gözümde şimşekler çaktı, sonra da her şey bulanıklaştı. Çitlere tutunarak düşmekten kurtuldum ama biraz kendimi topladığımda, müşterilerimin ve şapkamın yerinde yeller estiğini gördüm. Yalnızca ahlayıp vahlayan iki kadın vardı:

“İyi misiniz? Ah alçaklar. İyisi mi şu kasaya oturun.”

Çitin önünde kendimi bir süre daha toparladıktan sonra ağır ağır pazardan uzaklaştım. Bir bahar yağmuru çiselemeye başlamıştı. Yolun karşısına geçmeye çalıştım, orta kaldırımda yola bakmak için durakladım. Fena halde başım zonkluyordu. Biraz oyalanınca, yakınımıdaki bir su birikintisinden geçen bir araba pantolonumu ve pardösümün eteklerini çamur içinde bıraktı. Yerimden kımıldayamadan “Hah bir bu eksikti” diye düşünürken aynı su birikintisinden geçen koca tekerli bir kamyon suratıma kadar sıırıslıklam etti beni. Hemen oradan ayrılıp, yağmurdan korunmak için küçük bir büfenin tentesinin altına sığındım; bir yandan da bundan sonra ne yapacağımı düşünüyordum.

O haldeyken beni metroya sokmazlardı elbette. Dairem üç durak ötedeydi, yürüyebilirdim ama beni o halde sokakta gören polis, bir sarhoş, serseri ya da şüpheli diye toplayıp götürebilirdi. Sonra işin yoksa sorguda dert anlatmaya, kendini aklamaya çalış. Hem onlara ne söyleyebilirdim ki? Şu anda kimdim ben?

O adamı, işte tam bu sırada gördüm.

Kollarında boş şişe dolu iki kasayla ağır ağır ilerliyordu; bir serseriye ya da fıçı bira satan büfelerin etrafında dolanan bir ay-yaşa benziyordu. Bakışlarımız karşılaştı, adam durup elindeki kasaları asfalta bıraktı ve benimle konuşmaya başladı:

“Ne dikiliyorsun burada, ne bakıyorsun? Burası benim bölgem. Haydi marş.”

Sakin ama buyurgan bir sesle konuşuyordu. Onunla tartışıp çekişmeyi hiç istemediğimden ve buna halim de olmadığından şöyle cevap verdim:

“Senin bölgenle işim yok, biraz dinlenip kendimi topladıktan sonra gideceğim.”

Ama adam konuşmaya devam etti:

“Nereye gideceksin?”

“Seni ilgilendirmez. Gideceğim işte o kadar.”

“Ya gidebileceksin demek?”

“Karışmazsan giderim. İlişme bana.”

“Bu haldeyken ne uzun süre burada durabilir ne de fazla uzağa gidebilirsin.”

“Sana ne bundan?”

“Evsiz misin?”

“Ne?”

“Acemisin demek. Pekâlâ burada bekle.”

Kasalarını da alıp gitti. Elinde bir paketle geri döndü ve yine benimle konuşmaya başladı:

“Haydi düş peşime.”

“Nereye gideceğiz?”

“İki üç saat ya da sabaha kadar konuğum olacaksın. Güzelce kurulanırsın. Sonra yoluna gidersin.”

Peşi sıra giderken, “Dairen uzak mı?” diye sordum.

“Ömrün boyunca yürüsen bile daireme ulaşamazsın” diye cevapladı başını bile çevirmeden. “Dairem falan yok, mekânım var.”

Çok katlı bir binanın bodrumuna açılan bir kapıya yaklaştık. Bir kenarda beklememi emrettikten sonra etrafına bakındı ve yakınlarda hiç kimse olmadığına kanaat getirince, anahtara benzer bir şeyle kilidi açtı.

Bodrum sokaktan daha sıcaktı. İçerisi, yalıtım maddeleri muhtemelen serseriler tarafından özellikle koparılmış çıplak sıcak su borularıyla ısıniyordu. Bir köşeye çaputlar yığılıydı. Tozla kaplı

bodrum penceresinden sızan ölgün ışık, bu yığının üzerine düşüyordu. Fakat biz bu yığını geçip uzaktaki boş köşeye gittik.

Adam, paketinden bir şişe su çıkarıp kapağını açtı, ağzına bir yudum su alıp pülverizatör gibi yere püskürttü. Bunun açıklamasını da şöyle yaptı:

“Toz kalkmasın diye.”

Sonra duvara yaslanmış duran tahta paravanı hafifçe yana çekti. Paravanla duvar arasına gizlenmiş iki tane kontrplak çıkardı ve kocaman bir parça selofanla güzelce sardı; sonra birkaç parça karton çıkarıp onları da selofanla kapladı. Bunlardan da iki tane eğreti yatak hazırladı. Köşeden bir konserve tenekesi alıp içindeki mumu yaktı. Konserve kutusunun kapağı tamamen koparılmamış, yarım daire biçiminde hafifçe bükülmüştü; böylelikle bir tür yansıtıcı ödevi görüyordu. Bu kaba aygıt, kontrplakları ve adamın paketinden çıkarıp bunların arasındaki yarım metrelik boşluğa serdiği gazete parçalarının üzerine dizmeye başladığı bir parça peynir ekmekle, iki kutu kefir aydınlatmaya yetiyordu.

Dikkatle peyniri keserken konuşmaya başladı:

“Ne dikiliyorsun öyle? Otursana. Pardösünü çıkarıp boruya as, kuruyunca temizleriz. Bende fırça var. Pantolonun, üzerinde de kurur. Buruşturmamaya dikkat et yeter.”

Sonra iki dirhemlik kapalı votka da çıkardı ve yemeğe oturduk. Bodrum pislik içindeydi ama adamın köşesi gayet temizce ve rahatlık gözetilerek düzenlenmişti.

Kadehlerimizi tokuştururken kendini tanıttı:

“Bana İvan, de yeter. Burada kimsenin soyadı yoktur.”

O eğreti yatakları yapması, yemekleri gazetelerin üzerine özenle yerleştirmesi bodrumun pisliğine rağmen köşesinde gerçekten de temiz ve rahat bir atmosfer yaratmıştı.

Yemekten sonra, “Yere serecek daha yumuşak bir şeyin yok mu?” diye sordum.

“Burada paçavraları bile tutamazsın, hemen kirlenir sonra da kokmaya başlar. İki komşumun şu köşeyi soktuğu hale bak işte... Bunlar ara sıra gelir. Yanlarında da pis paçavralar getirirler.”

Onunla konuşur, sorularını cevaplarken, farkına bile varmadan Anastasya’yla karşılaşmamı, yaşam tarzını ve yeteneklerini de anlatıverdim. Işığından, düşüncelerinden, arzularından bahsettim.

Anastasya’dan bahsettiğim ilk insan oydu! Bu adama Anastasya’nın tuhafliklarını, düşüncelerini ve ona yardım sözü verdiğimi neden anlattığımı ben de bilmiyorum. Temiz düşünceli girişimciler için bir birlik kurmaya çalışarak hata etmişim. Önce kitabı yazmam gerekiyordu.

“Şimdi kitabı yazmayı ve yayınlamayı deneyeceğim. Anastasya önce kitabın gerektiğini söylemişti.”

“Ne yani, kitap yazabileceğine sonra da hiç paran olmamasına rağmen yayınlatabileceğine emin misin?”

“Emin miyim değil miyim bilmiyorum. Ama bir deneyeceğim.”

“Yani bir amacın var ve onu gerçekleştirmeye çalışacaksın, öyle mi?”

“Evet, deneyeceğim.”

“Peki, başarabilecek misin?”

“Deneyeceğim.”

“Pekâlâ... Bir kitap demek... Kapağı hazırlamak için iyi bir ressam bulmalısın. Bu işi tüm kalbiyle yapacak birini. Kitabın içindekileri, amacını kapağa yansıtabilecek birini. Paran olmadan ressamı nereden bulacaksın?”

“Ressamsız da olur. Resimsiz bir kapakla da.”

“İşi kuralına göre yapmalısın, kapakta uygun bir resim olmalı. İyi cins kâğıdım, fırçayla boyalarım olsa sana yardım ederdim. Ama bunlar pahalı şeyler.”

“Sen ressam mısın? Profesyonel misin peki?”

“Subayım. Ama çocukluğumdan beri resim yapmayı severim. Bir sürü kursa da gittim. Malzeme yürütebildiğim zamanlar resim yapar, dostlarıma hediye ederdim.”

“Madem resim yapmak istiyordun neden subay oldun?”

“Büyük dedem askerdı, dedem de öyle, babam da. Babamı çok sever, sayardım. Beni ne olarak görmek istediğini biliyor, hissediyordum. Ben de istediğini yapmaya çalıştım. Albaylığa dek yükselmiştim.”

“Hangi birlikte?”

“Çoğunlukla KGB’de çalıştım. Ayrıldığım yer orası yani.”

“Maluliyet falan mı yoksa kovdular mı?”

“Kendim ayrılmak istedim, artık dayanamıyordum.”

“Neye?”

“Bir şarkı vardır, bilirsin. Sözleri şöyle: ‘Subaylar, subaylar, ateş altında yüreğiniz.’”

“Canına falan mı kastettiler? Ateş mi ettiler, bir şeyin intikamını mı mıydı?”

“Subaylar sıklıkla ateş altındadır zaten. Her zaman kurşunları ilk karşılayanlar subaylardır. Arkalarındakileri korumak için önden giderler. Yüreklerinin ateş altında olduğundan hiç kuşku duyumsuz giderler ama öldürücü kurşun arkadan atılır. Hedefini bulan, içeride patlayan bir kurşun. Doğruca kalbe sıkılmıştır.”

“Nasıl yani?”

“Perestroyka öncesini hatırlar mısın? 1 Mayıs’ı, 7 Kasım* kutlamalarını? ‘Hurra’, ‘yaşasın’, ‘selam olsun’ diye yırtınıp duran muazzam kalabalıkları... Ben ve KGB’den ya da değil, diğer tüm subaylar, böyle insanlara kalkan olduğumuz için gurur duyardık. Korurduk onları. Subayların çoğu için yaşamın tek anlamıydı bu.

“Sonra perestroyka, glasnost başladı. Başka sesler duyulmaya başladı. Ve biz KGB subaylarının alçak birer cellât olduğumuz

* Bolşevik Sosyalist Devrim’in yıldönümü. (ç.n)

ortaya çıktı. Yanlış kişileri, yanlış şeyleri korumuştuk. Önceden kızıl bayrak altında yürüyenler, başka bayraklar altında yürümeye başladılar; suçsa bizlere kaldı.

“Benden dokuz yaş küçük, çok güzel bir karım vardı. Âşıktım ona... Şimdi de âşığım ya. O da benimle gurur duyardı. Bir de oğlumuz vardı, tek çocuğumuz. Nasıl derler, geç gelmiş bir çocuktuk. Şimdi on yedi yaşında. Önceleri o da benimle gurur duyar, beni sayardı.

“Tüm bunlar başladıktan sonra karım suskunlaştı. Gözlerime bile bakamıyordu. Benden utanmaya başlamıştı. İstifamı verip bir bankada güvenlik görevlisi oldum. Üniformamıysa kimsenin bulamayacağı bir yere sakladım. Fakat hiç sorulmamış sorular, karının da oğlumun da kafalarını kurcalıyordu sürekli. Sorulmayan sorulara cevap veremezsin. Cevapları gazete sayfalarında ve televizyonda buldular. Biz subayların, daçalarımızda yan gelip yatmaktan, bir de baskı yapmaktan başka hiçbir iş tutmadığımız ortaya çıktı.”

“Ama komutanların gayet seçkin daçalarda yaşadıklarını gösterdiler televizyonda, gayet de gerçekti, hiç de kurmaca gibi görünmüyordu.”

“Evet, kurmaca değildi, gerçekleri gösterdiler. Yalnız, bu daçaların sahiplerini suçlayarak bağırانların şimdi sahip olduklarının yanında uyduruk birer kümeden başka bir şey değildi o daçalar. Misal senin de bir teknen var. Herhalde bir generalin daçasından çok daha büyüktür. O general de başlangıçta siper kazan bir askeri okul öğrencisiydi. Sonra teğmen olup kışladan kışlaya sürüklendi durdu. Herkes gibi o da, ailesi için bir evle bir daça sahibi olmak istedi. Hem o daçadayken, kaç kere gecenin bir vakti sıcak yatağından kalkıp acilen göreve gitmek zorunda kalmıştır kim bilir? Subaylar Rusya’da saygı görürdü eskiden. Malikânelerle ödüllendirilirlerdi. Şimdiyse bin beş yüz metrekairelik daçaların bir generale çok olduğuna karar verdiler!”

“Eskiden herkes farklı yaşırdı.”

“Evet farklıydı... Hem de herkes... Fakat ilk olarak subayların suçladılar. Senato Meydanı'na ilk çıkan subaylardı. Halkı düşünüyorlardı çünkü. O subaylar sonradan darağacını ya da Sibirya madenlerini boyladılar. Hiç kimse de onları korumaya kalkmadı.

“Çarları için, anayurtları için siperlerde Almanlara karşı savaştilar. Arkalarındaysa devrimci vatanseverler, onların yürekleri için kurşunlarını hazır etmişlerdi çoktan, ki gerçek kurşundan çok daha korkunçtu öylesi. ‘Beyaz muhafızlar, canavarlar!’ diye bağırıldılar, savaştan dönen subaylara; oysa tek suçları emirlere uymaktı. Her yerde karmaşa vardı, her şey yıkılıyordu. Maddi manevi tüm eski değerlerimiz ya yakılıyor ya da ayaklar altına alınıyordu. Subaylar içinse her şey çok zordu. Onlar da üniformalarını ve temiz çamaşırlarını* giyip psikolojik saldırıya geçtiler. Psikolojik saldırı nedir bilir misin?”

“Düşmanı korkutmaya çalışmak. Bir filmde görmüştüm. Çapayev filminde Beyaz subaylar, saflar halinde ilerliyor, üzerlerine makineli ateşi açılıyordu. Bazıları düşüyordu ama diğerleri safları sıklaştırıp hücumu devam ediyordu.”

“Evet, düşenler olsa da hücumu devam ederler. Ama işin aslı, hücumu falan geçtikleri yoktur.”

“Nasıl yani, niye ilerliyorlar o zaman?”

“Askerlikte, sonuç olarak her saldırının amacı, düşmanı ele geçirmek ya da imha etmektir; bunu da mümkünse, saldırıya geçenlerden en az zayıtı vererek başarmaktır. Siperlere yerleştirilmiş makinelilerin üzerine yürümeninse bilinçli ya da bilinçsiz tek bir amacı olabilir.”

“Neymiş o?”

“Belki savaş sanatının mantığının aksine, ateş edenleri, kendi hayatlarının değerini düşünmeye zorlamaktır; üzerlerine gelenle-

* Gireceği çatışmada öleceğini tahmin eden subayların bir âdeti. (ç.n)

ri öldürdükçe, kendi yaşamlarının değerini birden kavrayıp diğerlerine ateş etmezler belki.”

“O zaman, saldırıya geçenlerin ölümü, İsa Mesih’in çarmıha gerilmesine benziyor.”

“Benziyor, evet. Hâlâ İsa’yı hatırlıyoruz. O saflarda ilerleyen, bıyıkları bile terlememiş subay okulu öğrencilerini ve generalleri unuttuk. Belki bugün bile ruhları, üniformalarıyla temiz çamaşırlarını giyip, üzerimize kurşun yağdıranların karşısında duruyor ve onları düşünmeye zorluyordur.”

“Neden bizim için böyle bir şey yapsınlar ki? Onlara ateş edilirken biz daha doğmamıştık bile.”

“Öyle elbette. Ama bugün de kurşunlar havada vızıldıyor. Yeni kurşunlar. Madem biz değiliz, kimdir ateş eden?”

“Doğru. Bugün de kurşunlar vızıldıyor. Neden bunca yıldır durmadı bu kurşunlar? Bu arada, evinden niye ayrıldın?”

“Bakışlarına dayanamadım.”

“Kimin bakışlarına?”

“Akşamları televizyon seyrederdik. Karım o akşam mutfaktaydı. Oğlumla beraber oturmuş televizyon seyrediyorduk. Derken şu siyaset programlarından biri başladı; KGB’den bahsediyorlardı. Bilirsin, büyük bir cüretle saldırıyorlardı. Gazeteyi elime aldım. Okur gibi yapıyordum ama hiç ilgim yoktu gazeteyle. Oğlumun kanalı değiştirmesini istiyordum. Siyasetle hiç ilgilenmemişti. Müziği severdi. Ama kanalı değiştirmede bir türlü. Gazetenin ardına gizlenip, göz ucuyla onu izlemeye başladım. Oğlum, oturduğu sandalyenin kollarını öylesine sıkıyordu ki elleri bembeyaz kesilmişti. Ama hiç kıpırdamıyordu. O anda, kanalı değiştirmeyeceğini anladım. Gazetenin ardına iyice gizlenip elimden geldiğince dayanmaya çalıştım. Sonunda dayanamadım, gazeteyi buruşturup bir kenara fırlatarak ayağa fırladım ve bağırmaya başladım: ‘Değiştirecek misin şu kanalı? Değiştirecek misin ha?’ Oğ-

lum da ayağa kalktı. Ama televizyona yönelmedi. Karşımda dikilmiş, sesini çıkarmadan gözlerimin içine bakıyordu. Televizyon hâlâ açıktı. . . Oğlumsa gözlerini benden ayırmıyordu. Gece yarısı onlara şöyle bir not yazdım: ‘Bir süreliğine gidiyorum, öyle gerekiyor.’ Sonra bir daha dönmek üzere evimden ayrıldım.”

“Neden dönmeyeceksin?”

“Çünkü...”

İkimiz de uzun süre sustuk. Yatağымda biraz daha rahat bir pozisyon almaya ve bir parça kestirmeye çalıştım. Ama o, yine konuşmaya başladı:

“Yani Anastasya, ‘İnsanları karanlık güçlerin zaman diliminden geçireceğim’ diyor öyle mi? Geçirecek ve bitecek ha!”

“Evet, öyle diyor. Kendine, bunu yapabileceğine de güveniyor.”

“Seçkin bir alaya ihtiyacı var. Öyle bir alayda askerlik yapardım doğrusu.”

“Ne alayı yahu? Hiç anlamamışsın. Şiddeti reddediyor. İnsanları bir şekilde ikna etmek istiyor, o kadar. Bunun için ışığını kullanacak.”

“Bence bunu başaracak, hissediyorum. Onun ışığıyla ısınmak isteyecek pek çok insan var. Ama çoğu, kendilerinin de beyinlerini bir parça çalıştırması gerektiğini anlamayacaktır. Anastasya’ya yardım etmeli. Tek başına çünkü. Bir müfrezesi bile yok. Bak seni silahaltına almış, bir görev vermiş ama sen bir bodrumda, serseri gibi yatıyorsun. İşadamı olacakmış bir de, hah!”

“Sen de burada yatıyorsun KGB’li.”

“Pekâlâ, uyu bakalım asker.”

“Kışlan çok soğuk.”

“Ne olmuş, zararı yok. Şöyle top gibi kıvrıldın mı ısınırsın.”

Sonra kalkıp paravanın ardından bir paket selofan daha çıkardı ve paketinden çıkardığı bir şeyle daha üzerimi örttü. Mumun öl-

gün ışığında, burnumun dibinde askeri bir ceketin omzundaki üç yıldızlı apoletin parladığını fark ettim. Ceketin altında ısınıp uykuya daldım.

Uykumun arasında, paçavralar yığılı köşeden diğer serserilerin geldiğini ve gecelememin karşılığında albaydan bir şişe istediklerini duydum; albay gündüz şişeyi vereceğini söyledi ama derhal vermesinde ısrar edip tehditler yağdırdılar. Albay kontrplak-yatağını alıp benimle serserilerin arasına koydu ve “Ancak benim cesedimi çiğneyerek ona dokunabilirsiniz” dedi. Sonra da serserilere karşı bana kalkan olarak kontrplağına uzandı. Bunun üzerine ortaklık sakınleştii. Ben de kendimi rahat ve huzurlu hissettim.

Albayın omuzlarımdan sarsmasıyla uyandım.

“Kalk haydi. Fırla. Buradan çıkmamız gerek.”

Tozlu bodrum penceresinden ortalığın yeni aydınlandığı görölüyordu. Kontrplağımda doğrulup oturdum. Başım feci zonklu-
yor, nefes almakta güçlük çekiyordum.

“Daha erken. Gün ağarmamış bile.”

“Daha uzatırsan geç olacak. Tozlu pamuk yakmışlar. Eski bir numara. Biraz daha kalırsak salak gibi boğuluruz.”

Sonra pencerenin yanına gitti ve demir bir çubukla çerçevesini sökmeye çalıştı. Serseriler, kapıyı dışarıdan kilitlemişti. Albay, camı da kırarak çerçeveyi söktü ve açılan oyuktan sürünerek çıktı. Bodrum penceresi, üzeri demir ızgarayla kapatılmış bir boşluğa açılıyordu. Albay ızgarayı zorlamaya başladı ama yerinden bile kıpırdatamadı. Bense duvara yaslanmış, iki büküm duruyordum. Fena halde başım dönüyordu. Albay başını oyuktan uzatarak bana emirler yağdırdı: “Yere uzan. Yerde duman daha azdır. Kıpırdamamaya çalış. Sık nefes alma.”

Sonra ızgarayı omuzlamaya başladı. Bu kez oynatmayı başardı; sonra dönüp tırmanmama yardım etti.

Bodrum penceresinin yanındaki kaldırıma oturup, şafak öncesi ağır ağır uyanmaya başlayan Moskova'nın havasını sessizce ciğerlerimize doldurduk. Baş dönmem hafifliyordu, soğuğu hissetmeye başlamıştım; ikimiz de düşüncelere dalmıştık.

Neden sonra, "Komşuların pek dost canlısı değilmiş, buranın sahibi onlar mıydı?" dedim.

"Burada herkes kendisinin efendisidir. Onların işi de bu işte. Yeni birini getirir, geceleme için para isterler. Reddeden olursa, bardağına bir şeyler atar ya da bize yaptıkları gibi boğmaya çalışırlar; sonra da adamın üzerinde ne varsa alırlar, alınacak bir şey bulurlarsa tabii."

"Sen de bir KGB'li olarak tüm bunlara kayıtsız mı kalıyorsun yani? Onları gayet güzel idare ederdin bence. Yoksa sadece ofiste oturan, kullanılan yöntemlerden bihaber sıradan bir memur muydun?"

"Ofiste de çalıştım, ofis dışında da. O dediğin yöntemleri bilmek başka şeydir, kullanmak başka. Bir tek düşmanlara, suçlulara karşı kullanılır. Buradakilerse sıradan insanlar. Ancak kazara şiddet uygulayabilirim."

"Bunlar insan mı ki? Sen onları aklarken, insanları soyuyorlar. Cinayet işlemeye bile hazırlar."

"Cinayet işlemeye hazır olabilirler. Fakat fiziksel yöntemlerle onları durduramazsın."

"Sen daha felsefe yap, az kalsın ölüyorduk. Güç bela kurtulduk, başkaları kurtulamaz belki."

"Doğru, başkaları kurtulamıyor bazen..."

"E gördün mü işte. Madem öyle, niye felsefe yapacağına harekete geçmiyorsun?"

"Ben insanlara vuramam. Söyledim ya, bir kaza olabilir. Haydi, kendi mekânına git artık, şafak sökmek üzere."

Kalkıp elini sıktım ve yürümeye başladım.

Birkaç adım sonra ardımdan seslendi:

“Dur! Dönsene bir dakika.”

Kaldırımda oturan serseri albayın yanına döndüm. Başını önüne eğmiş, tek kelime etmeden öylece oturuyordu.

“Neden çağırdın?” diye sordum.

Bir süre daha cevap vermedi. Sonra, “Baksana, başarabileceğine emin misin?” dedi.

“Başarıyım herhalde. Uzak değil. Üç istasyon ötede oturuyorum. Başarıyım.”

“Amacına ulaşmayı başarabilecek misin diye sordum. Emin misin bundan? Bir kitap yazıp bastırabilecek misin?”

“Deneyeceğim. Önce yazmayı denemeliyim.”

“Anastasya bunu başaracağını söylemişti, değil mi?”

“Evet, öyle söyledi.”

“Öyleyse, neden önce bununla uğraşmadın?”

“Diğerini daha önemli sayıyordum.”

“Yani emirlere uymakta pek iyi değilsin, ha?”

“Anastasya emir vermedi. Rica etti.”

“Rica etti demek... Yani taktiği, stratejiyi Anastasya hazırladı. Sense kendince doğru yolda olduğunu sanıp işleri karıştırdın.”

“Öyle oldu.”

“Öyle oldu demek... Emirler konusunda daha dikkatli olmalısın. Al şunu.”

Selofana sarılmış ufak bir paket uzattı. Paketi açınca altın bir alyansla, zincire takılmış gümüş bir haç gördüm.

“Rehinciler, hiç olmazsa yarı fiyatına alır bunları. Yarısına da olsa sat. Biraz dayanmana yardımı dokunur belki. Kalacak yer bulamazsan buraya gel. Ben öbürleriyle ilgilenirim...”

“Ne yapıyorsun sen? Alamam bunları!”

“Çok düşünme de al. Haydi, git artık. Haydi, yürü yahu! Marş!”

“Sana alamam diyorum!”

Yüzükle haçı geri vermeyi denedim ama otoriter, aynı zamanda da yalvaran bir ifadeyle karşılaştım.

“Geriye dön! Baş yukarı! Marş!” diye fısıldadı sesinde bastırmaya çalışsa da gizleyemediği bir heyecanla. Fakat kısa bir sessizlikten sonra ardımdan seslendi:

“Yalnız başaracaksın.”

Daireme varınca, uyumak istedim hatta uzandım da. Fakat serseri albay aklımdan çıkmıyordu bir türlü.

Temiz kıyafetler giyip onu görmeye gittim. Yoldayken aklımdan şunlar geçiyordu: “Belki benimle yaşamayı kabul eder. Her koşula uyum sağlayabilecek biri. Pratik, becerikli de. Dahası bir ressam. Belki kitap için bir kapak çizer. Hem kirayı da birlikte karşılayabiliriz. Gelecek ayınkini verecek param kalmadı.”

O sabah dışarı çıktığımız bodrum penceresine yaklaşırken, bir grup insanın, evin kiracılarının orada toplandığını gördüm; bir polis arabasıyla ambulans vardı.

Serseri albay, gözleri kapalı, yüzünde bir gülücükle yerde yatıyordu. Üstü başı çamura bulanmıştı. Sıkılı avucunda bir kiremit parçası vardı. Duvarın dibinde de kırılmış bir tahta kasa. Adli tıp görevlisi hırpani giyimli, çarpık yüzlü bir başka cesedin başında durmuş, bloknotuna bir şeyler yazıyordu.

Muhtemelen apartmandaki kiracıların oluşturduğu küçük bir grupsa makineli tüfek gibi konuşan bir kadını dinliyordu:

“... Köpeğimi gezdiriyordum, o da, şu gülümseyen de, kasanın üstünde, yüzü duvara dönük duruyordu, öbür üçü, galiba iki erkek bir kadındı, arkasından yaklaştılar. Adamın durduğu kasayı çektiler, öteki yere düştü. Sonra onu tekmelemeye, sövmeye başladılar. Onlara bağırdım. Vurmayı kestiler. Gülümseyen de yerden kalktı. Ayakta zor duruyordu. Öbürlerine defolup gitmelerini ve bir da-

ha gözüne gözükmemelerini söyledi. Onlar da tekrar sövüp üstüne yürüdüler. Yaklaştıklarında, gülümseyen avucunun dışıyla sandığı çeken herifin boğazına bir tane patlattı. Öyle elini boşa sallamamıştı, vurduğu herifin anında soluğu kesildi, iki büküm yere yıkıldı. Ben yine bağırdım. Diğer ikisi hemen kaçtı. Önce kadın, sonra da adam kaçtı. Gülümseyen, kalbini tutuyordu. Gerçi kalbi sıkışsaydı şuracığa oturur ya da uzanırdı ama o yine kasanın yanına gitti. Yavaş yavaş tekrar duvara dayadı kasayı. Sonra üstüne çıktı. Ama çok kötü olduğu anlaşıyordu. Aşağı kaymaya başladı. Bir yandan da elindeki kiremit parçasıyla hâlâ duvara bir şeyler çizmeye çalışıyordu, düşene kadar çizmeye devam etti; sonra da duvarın yanında sırtüstü kalakaldı. Hemen yanına koşup baktım, nefes almıyordu. Nefes almıyor ama gülümsüyordu.”

“Neden kasaya çıkmış ki?” diye sordum kadına.

“Evet, kalbi sıkışmışsa ne iş varmış kasanın üstünde?” sesleri yükseldi kalabalıktan da.

“Çizmeye devam etmek istiyordu. O üç serseri arkasından yaklaşıırken duvara bir şey çiziyordu. Geldiklerini de bu yüzden fark etmedi herhalde. Köpeğimle epey uzun dolaştık, gülümseyen hep orada, kasanın üzerinde durmuş çiziyordu. Bir kez olsun duvara çizdiğinden gözünü ayırmadı. İşte çizdiği de şurada, yukarıdaki.”

Kadın eliyle, evin tuğla duvarını gösterdi. Gri duvarın üzerine, kırmızı kiremit parçasıyla güneşi temsilen, ortasında sedir dalları bulunan kocaman bir daire çizilmiş, çemberin çevresine de bazı harfler yazılmıştı.

Duvara biraz daha yaklaşınca, “Rusya’nın Çınlayan Sedirleri” yazısını okudum. Bir de güneşten yayılan ışıkları gördüm. Sadece üç ışın dalı vardı. Albay, daha fazlasını çizememişti. Işıkların ikisi kısaydı, üçüncüyse dalgalanarak duvarın dibine, gülümseyen albayın cansız bedeninin yığıldığı yere kadar uzanıyordu.

Çamurlanmış, gülümseyen yüzüne bakıp, “Belki ömrünün son dakikalarında, Anastasya ona ulaşmayı, ışığıyla onu ısıtmayı ba-

şarabilmiştir” diye düşündüm. “Hiç değilse bu adamın ruhunu ısıtmış ve onu aydınlık sonsuzluğa götürmüştür.”

Cesetleri cankurtarana kaldırmalarını izliyordum. “Benim” albayı özensiz taşıdılar. Kafası ambulansın zeminine çarpmıştı. Bu kadarına dayanamadım. Ceketimi çıkarıp arabaya koştum ve başının altına koymalarını istedim. Görevlilerden biri bana küfretti ama diğeri sessizce ceketini alıp albayın ağaran başının altına koydu. Sonra da çekip gittiler. Her yer, hiçbir şey yaşanmamış gibi bomboş kalmıştı. Bir süre daha durup, sabah güneşinin aydınlattığı resimle yazıya baktım. Kafam karmakarışık. Bir şeyler yapmalıydı; ufak da olsa, bu KGB’li için, oracıkta can veren bu Rus subayı için bir şeyler yapmalıydı! Ama ne? Ne? Sonra kararımı verdim: “Senin resmini kitabımın kapağına koyacağım asker. Yazmakla görevli olduğum kitaba. Henüz yazmayı bilmesem de mutlaka yazacağım, hem de sadece bir tane değil. Hepsinin kapağında da, tıpkı bir amblem gibi, senin resmin olacak. Ve kitapta tüm Ruslara şöyle diyeceğim: Ey Ruslar, subayların yüreklerine görünmeyen, merhametsiz, ruhsuz kurşunlar sıkmayın. Beyaz ya da kırmızı, mavi ya da yeşil, hiçbir askerin, subayın, generalin ardından ateş etmeyin. Arkadan sıkılan kurşunlar, gerçek kurşunlardan daha korkunç. Ey Ruslar, subaylarınıza ateş etmeyin!”

Kitap

Hızlı yazıyordum. Öğrenciler Anton, Artyom ve Lyoşa, ara sıra uğrayıp yiyecek bir şeyler getiriyorlardı. Hâlâ Anastasya'dan haberleri yoktu. Fakat birliği kurma sorununun, yazdığım kitapla çözülebileceğini açıklamıştım. Onlar da metni bilgisayara aktarma işini üstlenmişlerdi; işin büyük kısmını da Lyoşa Novıçkov yapıyordu. Üç günde bir, çıktısını aldığı bölümleri getiriyor, yeni bölümlerin el yazmalarını alıyordu. Böyle iki ay geçti.

Sonunda bir gün Lyoşa, yanında birinci kitabın tüm çıktısı, metnin disketi, iki şişe bira, sosıs, yiyecek başka bir şeyler ve bir miktar parayla geldi, hepsini mutfak masasına bıraktı.

“Nedir bu bolluğun kaynağı Lyoşa?” diye sordum şaşkınlıkla.

Lyoşa annesiyle birlikte yaşıyordu, gelirleri epey kısıtlıydı; ki-mi zaman metro jetonu hatta bir sandviç alacak kadar bile parası olmuyordu.

“Sınavlar başladı Vladimir Nikolayeviç” diye cevapladı Aleksey. “Birkaç öğrencinin çizimlerini yaptım, tembeller ya da beceriksizler için bazı bilgisayar programları hazırladım. Karşılığında da para aldım tabii.”

“Peki, kendi sınavlarını verebilecek misin?”

“Veririm. Zaten bir sınavım kaldı; iki gün sonra da askerlik için bir aylığına Kineşma’ya gideceğim. İyi ki *Anastasya*’yı bitir-diniz. Gerekirse, düzeltmeler için Artyom yardımcı olur, Anton’uysa çoktan askere aldılar.”-

“Söylesene Lyoşa, bir yandan sınavlarına girip başkaları için çizimler, bilgisayar programları hazırlarken bir yandan da her gün *Anastasya*’yı yazıp bastırmayı nasıl becerdin?”

Lyoşa cevap vermedi. Masayı hazırlamasına, dumanı tüten sos-sisleri servis etmesine yardım etmek için mutfak masasına dön-düm. Lyoşa kollarıyla başını, *Anastasya*’nın çıktısı ve el yazmalarının üzerine yaslayarak derin bir uykuya dalmıştı...

Gizemi Çözmek

Moskova'daki ufak dairemin mutfak masasında, soğuyan sosislerin karşısında, *Anastasya*'nın metni üzerinde uyuyakalmış Lyoşa Noviçkov'un başında dikilirken kendi kendime bir söz verdim: Paramı geri kazanmanın bir yolunu bulacak ve Anastasya'yla tanışmamı sağlayan seferi tekrarlamak üzere teknemi geri alacaktım. Ama bu kez ticaret amaçlı olmayacaktı. Sırf Lyoşa Noviçkov, Anton, Artyom ve onca yokluk arasında, genelde maddi durumlarını hiçe sayarak, bir temiz düşünceli girişimciler birliği kurmak için çalışan herkesin en lüks kamaralarda güzel bir tatil yapabilmesi için teknemin rotasını beyaz geceler mevsiminde oraya çevirecektim.

Peki, insanları böylesine saran fikrin ardında yatan neydi? Neden bana bile bu kadar yakın gelmişti bu fikir? Arkasındaki gizem neydi? Bu fikirdeki tüm somut ayrıntıları ve hedefi öğrenmek, gi-

zemi çözmek zorundaydım. Ayrıca, bir tayga münzevisinin hayalleri, insanları neden bu kadar heyecanlanıyordu? Bunun ardında ne gizliydi? Gizemi nasıl çözecektim?

Moskovskaya Pravda muhabiri Katya Golovina, öğrencilere şu soruları yönelterek çözmeyi denedi aslında: “Sizi motive eden neydi, şahsi çıkarlarınız var mıydı?” Ama bizimkiler açık bir cevap veremeyip sadece şunu söylediler: “Denemeye değerdı.” Yani onlar da sezgisel davranmışlardı. Ya o sezginin ardında yatan neydi?

Anastasya’nın ince bir kitap olan ilk iki bin baskısı, On Bir Numaralı Moskova Matbaası’nda, masrafları matbaa tarafından karşılanarak basılmıştı. Matbaa müdürü Gennadiy Vladimiroviç Grutsya’nın tanınmamış bir yazarın kitabını basma kararını vermeye iten neydi? Üstelik matbaanın maddi durumu hiç de parlak değilken, neden üçüncü sınıf saman kâğıt yerine ofset baskı yaptı?

İlk kitapları, Taganskaya metro istasyonunun girişinde kendim sattım. Sonra kitabın ilk okurları bana yardım etti. Yaşlıca bir kadın, kitabı her gün Dobrininskaya istasyonunda sattı. İlgi lenen herkese, hiç üşenmeden, ayrıntılı olarak kitabın ne kadar harika olduğunu açıklıyordu. Ama neden? Sonraları, okurlar kitabı Moskova yakınlarındaki tatil merkezlerinde de satmaya başladılar; üstelik kendi kendilerine duyurular hazırlayıp, oraya tatile gelenler arasında okur toplantıları düzenlediler. Sonra da Moskova Yayıncılar Konsorsiyumu İdari Müdürü Yuri Anatolyeviç Nikitin, durup dururken iki bin baskı daha yapması için matbaaya ön ödeme yapmaya vermeye karar verdi. Bu da çok garip bir davranıştı.

Ardından beni görmeye geldi ve arabasından bile inmeden şöyle dedi: “Bugün oğlumla birlikte bir tenis turnuvası için yurtdışına gidiyorum. Uçağım akşam kalkıyor. Ön ödemeyi bir an evvel getirmem lazımdı.”

Yeni baskının parasını verdi. Kitapları almaya geldiğindeyse garip bir açıklama daha yaptı: “Yaz sezonunda pek satış yapamayız, o yüzden sadece birkaç paket alacağım, gerisi sende kalsın. Para kazanırsan geri ödersin.”

İlk cümlesini yazmaya başladığımdan bu yana, hatta bugün bile kitapla ilgili olarak sorulabilecek bir sürü “Neden?” sorusu var. Kitap, basbayağı canlı gibiydi; insanları kendine çekiyor, onların yardımıyla yaşama geçiyordu. Kitapla ilgili olayları hep tesadüflere bağladım. Yalnız bu tesadüfler giderek birbirleriyle bağlantılı hale geldiler. Artık hangisi tesadüf, hangisi kitabına uygun bilmiyorum. Birbirinden ayırmak çok güçleşti zira.

Peder Fyodorit

Sonunda Peder Fyodorit'i ziyaret edeceğim an gelmişti. Tayga-dayken, Anastasya, "Bizim dünyamızda da senin yeteneklerinle bilgine sahip biri var mı?" soruma şöyle cevap vermişti:

"Dünyanın çeşitli köşelerinde, teknolojik yaşam tarzını benimsemeyen insanlar var elbette. Her birinin de farklı yetenekleri var. Sizin dünyanızdaysa, yaz kış demeden kolaylıkla ulaşabileceğin biri var. Müthiş bir ruh gücüne sahip üstelik."

"Peki, nerede yaşadığını biliyor musun, onu görmem, konuşmam mümkün mü?"

"Evet."

"Kimmiş?"

"Senin baban Vladimir."

"Ne? Ah Anastasya, Anastasya... Senden anlattığın şeylerin doğru olduğuna dair kanıtlar duymayı o kadar çok isterken hep

tersi oluyor. Babam on sekiz yıl önce öldü ve Bryansk Bölgesi'nde küçük bir kasabada toprağa verildi.”

Anastasya yere oturup sırtını ağaca yasladı, dizlerini de göğsüne doğru çekip sessizce gözlerimin içine baktı. Gözlerinde bana acıyormuş gibi hüzünlü bir ifade belirmişti. Sonra bir şey söylemeden başını dizlerine doğru eğdi. Babamdan söz ederken hata yaptığı için üzülmüş olabileceğini düşündüm ve onu teselli etmeye çalıştım:

“Bu kadar üzülme Anastasya. Senin de dediğin gibi gücün azaldığı için hata yaptın herhalde.”*

Anastasya bir süre daha konuşmadı, sonra başını kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak, “Gerçekten biraz zayıf düştüm ama hata yapmama neden olacak kadar değil” dedi.

Ardından da, yirmi altı yıl önce olanları anlatmaya başladı. Geçmiş hatasız, tüm ayrıntılarıyla anlatıyor, hatta duyguları da ince ayrımlarına varıncaya dek aktarıyordu.

Konuştüğunuz birinin haline, tavrına, yüz ifadesine, duruşuna, gözlerine bakarak ne düşündüğü anlaşılabilir. Fakat Anastasya'nın geçmişi bir belgesel film gibi anlatması bana hâlâ akıl almaz geliyor.

Anastasya da buna makul, anlaşılır bir dille açıklama getiremiyordu. Anlattıkları şunlardı:

“Troytsa-Sergiyev Manastırı Moskova'dan çok uzakta değil, Sergiyev Posad şehrinde. Troytsa-Sergiyev'in muazzam, eski duvarlarının ardında manastıra ait bir papaz okulu, akademi ve katedraller vardır. Katedraller halka açıktır ve isteyen herkes bu kutsal Rus mekânında dua edebilir. İnananlara zulüm edildiği zamanlarda bile zarar görmemiş, hatta papaz okulu, akademi ve manastır bu sıralarda duvarlar ardında faaliyetlerine rahatsız

* Bu konuşma, Anastasya'nın ışığıyla gösterdiği kadınla adamı kurtarıp bayılmasından sonra geçmişti aramızda. Bunu ilk kitapta anlatmıştım. (y. n)

edilmeden devam etmiş; papazlar Tann'ya olan görevlerini yerine getirebilmiştir.

“Genç bir adamın, yirmi altı yıl önce Troytsa-Sergiyev’in kapısından girdiği gün ben dünyaya geldim. Genç adam müzeyi dolaştıktan sonra ana katedrale gitti. Katedralde uzun boylu, kır saçlı bir peder vaaz veriyordu. Pederinkıdemi de boyuyla orantılıydı: Troytsa-Sergiyev Manastırı’nın baş papazı, Peder Fyodorit’ti. Genç adam vaazı dinledi ve Peder Fyodorit çekilirken de kutsal eşyaların muhafaza edildiği hazineliğe kadar onu izledi. Tapınak görevlileri delikanlıyı durdurmadılar. Pedere yetişince vaazla ilgili konuşmaya başladı. Peder Fyodorit onunla uzun uzun konuştu. Genç adam vaftiz edilmişti ama pek de inançlı değildi; oruç tutmaz, ayinlere katılmaz, kiliseye de düzenli olarak gitmezdi fakat o gün bu genç adamla Peder Fyodorit arasında bir arkadaşlık kuruldu.

“Genç adam manastıra gelip gitmeye başladı; Peder Fyodorit de onunla sohbet ediyor, kilise cemaatinden herkesin göremeyeceği kutsal eşyaları gösteriyordu. Genç adama kitaplar verdi ama beriki hepsini kaybetti. Boynuna taksın diye küçük bir haç verdi ama onu da kaybetti. Bu defa peder, çok değişik, küçük bir çekmece gibi açılan başka bir haç daha verdi ama genç adam onu da kaybetti.

“Peder, genç adamı manastır yemekhanesine götürüp bir papaz gibi sofrada ağırlıyor, yanında oturtuyor, hatta her defasında ona biraz para da veriyordu; hiçbir zaman, hiçbir şey için ona sitem etmez, hep yolunu gözlerdi.

“Bir yıl boyunca böyle devam etti. Genç adam her hafta manastır ziyaret etti ama bir gün çıktı ve ertesi hafta gelmedi. Peder bekliyordu. Ama genç adam bir ay, hatta bir yıl sonra bile gelmedi. Peder yine de bekledi. Bugün tam yirmi beş yıl oldu. Peder hâlâ bekliyor. Yirmi beş yıldır Vladimir, ruhani baban, o büyük Rus din adamı, Peder Fyodorit seni bekliyor.”

“Manastırdan çok uzağa, ta Sibiryaya gitmiştim ama ara sıra Peder Fyodorit’i düşünürdüm” dedim kendimi birine ya da yine kendime karşı haklı göstermeye çalışır gibi.

“Ama ona tek bir satır bile yazmadın” dedi Anastasya.

“Onu görmek istiyorum.”

“Peki ona ne diyeceksin? Nasıl para kazandığını, nasıl âşık olduğunu, sefahatten ne kadar keyif aldığını mı anlatacaksın? Kaç kere ölümün kıyısından döndüğünü, felaketlerden hep son anda kurtulduğunu mu yoksa? Sana şöyle bir bakmakla bile bunları hemen anlar. Senin günahların için dua etti, kaç defa seni dualarıyla kurtardı; yirmi beş yıl önceki inancı hâlâ sağlam. Farklı davranacağını umuyor hâlâ.”

“Neymiş o, Anastasya? Peder Fyodorit ne biliyor, umduğu nedir?”

“Şu anda kestiremiyorum, sadece onun sezdiği bir şey olmalı. Söylesene Vladimir, sohbetlerinizi ya da manastırdaki hazine-likte ne gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Anılarım çok bulanık; ne olsa uzun zaman önceydi, bölük pörçük hatırlıyorum.”

“Hatırlamaya çalış, sana yardım ederim.”

“Peder Fyodorit her seferinde benimle manastırın farklı bir yerinde sohbet ederdi. Mahzendeki bazı odaları hatırlıyorum, en azından odaların bir kısmı yeraltındaydı. Uzun bir sofraya oturuyordum, papazlar yemeklerini burada yerdi ben de onlara katılırdım. Perhiz zamanı gibi bir şeydi. Hep perhiz yemekleriydi ama yine de severdim.”

“Manastırı ziyaretlerin boyunca garip bir şeyler görüp hissettin mi?”

“Bir keresinde yemekten sonra manastırın iç avlusuna çıkan geçitten geçiyordum. Kapı çoktan ziyaretçilere kapanmıştı. Avlu boştu. O koca duvarlar az ötedeki şehrin gürültüsünü engelliyor-

du. Etrafımda tek görebildiğim katedrallerdi; etrafta çıt çıkmıyordu. Durdum. Tören müziği duyar gibiydim. Bir an önce çıkmam gerekiyordu. Arkamdan kapıyı kapatacak bir papaz beni bekliyordu. Ama durup o müziği dinledim, neden sonra ağır ağır kapıya doğru ilerledim.”

“Bir daha o müziği hiç duymadın mı? O anda hissettiğin duyguyu bir daha hissetmedin mi?”

“Hayır.”

“Hiç o müziği tekrar duymaya, içinde aynı duyguyu hissetmeye çalışmadın mı yani?”

“Çalıştım ama hiçbir zaman başaramadım. Bir sonraki gidişimde aynı yerde durmayı bile denedim ama maalesef...”

“Başka bir şey düşünmeyi dene, Vladimir.”

“Beni sorguya çekiyorsun. Yirmi altı yıl evvel başımdan geçenleri bir bir sayıp dökemediğine göre, o zamanlar ne hissettiğimi de söylesene.”

“İmkânsız. Peder Fyodorit’in belli bir planı yoktu ki, sadece birtakım sezgileri, umutları vardı. Ama senin için büyük ve çok önemli bir şey yaptı. Sadece onun bildiği bir şey. Tek sezebildiğim şu: Büyük bir şey düşündü ve bunun için pek çok şey yaptı. Hem de pek çok. Fakat arzusunu neden sana, yani çabucak imana gelecek temel birikimlerden yoksun birine bağladığını hâlâ çözemedim. Ayrıca yirmi beş yıllık hovarda yaşamına rağmen sana olan inancını yitirmemesi de ayrı bir muamma. Hem onca şey öğrenen sen, neden hâlâ kılını bile kıpırdatmıyorsun? Neden? Bunu da anlayamıyorum. Ne olsa evrendeki hiçbir şey iz bırakmadan yok olup gitmez. Ruhani babanla görüşmelerinizde, sohbetlerinizden bir şeyler daha hatırlamaya çalış lütfen.”

“Akademideki ya da papaz okulundaki bir salonu, ya da kutsal eşya odası gibi bir şey hatırlıyorum; belki de manastırın mahzenlerindeki bir odaydı. Bir papaz, Peder Fyodorit’e bir odanın

kapısını açtı ama kendisi içeri girmedii. Pederle ben girdik. Duvarlarda bazı tablolar, raflarda bazı eşyalar vardı...”

“Orada iki kere şaşırdın, neden?”

“Şaşırdım mı? Ah evet, şaşırmıştım. Hatta karşısında donakalmıştım...”

“Neyin?”

“Bir tablonun. Karakalemle çizilmiş gibi siyah beyazdı. Bir adamın gayet ayrıntılı çizilmiş portresiydi.”

“Seni o kadar şaşırtan neydi peki?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hatırla Vladimir. Hatırlamaya çalış, ben sana yardım ederim. Küçük bir salondı, Peder Fyodorit’le birlikte o tablonun karşısındaydın; sen bir adım öndeydin, peder sana ‘Tabloya biraz daha yaklaş Vladimir’ dedi. Bir adım attın, sonra bir adım daha...”

“Hatırladım! Anastasya!”

“Ne?”

“Adamın portresi, bir hamlede çizilmişti. Titrek çizgilerden oluşmuş bir spiral gibiydi. Ressam, karakalem ya da benzeri bir şeyle beyaz kâğıdın ortasındaki bir noktadan çizmeye başlamış, kalemi hiç kaldırmadan, sadece bazı noktalarda kâh bastırıp kâh gevşeterek, resmi bir kerede bitirmişti. Spiral, kâğıdın bir ucunda bitiyordu ve sonuçta ortaya inanılmaz bir portre çıkıyordu.”

“Dileyen herkes bu tabloyu görebilmeli. Birisi içine bazı şifreler gizlemiş olabilir. Titrek çizgilerden oluşmuş bu portreyle insanlar bir şeyin bilincine varabilirler.”

“Nasıl yani?”

“Henüz bilmiyorum. Örneğin, noktalar ve tireler bir tür alfabe-yi, notaları işaret edebilir, bu da öyle bir şeydir belki ya da başka bir şey. Döndüğünde tabloyu halka açık bir yerde sergilemelerini ya da basmalarını istemelisin. Spiralin şifresini çözebilir birisi.”

“İyi de beni kim dinler?”

“Dinlerler. Neyse geri dönelim; son derece sıra dışı bir olay daha yaşamıştın. Ne olduğunu hatırlayabilecek misin?”

“Yine o salonda ya da yanındaki odadaydı... Tamam, bir yükselti üzerinde çok güzel ahşap bir sandalye -tahtı andıran bir kol-tuk- bulunan, küçücük bir odadaydık. Peder Fyodorit’le durmuş ona bakıyorduk. Peder, bugüne dek ona kimsenin dokunmadığını söyledi.”

“Ama sen dokundun. Hatta üstüne oturdun.”

“Oturmamı Peder Fyodorit söyledi.”

“Oturduğunda da bir şey oldu.”

“Hiçbir şey olmadı. Oturup pedere baktım, o da tek kelime etmeden gözlerime baktı. Sadece bakıştık işte.”

“Lütfen Vladimir, ne hissettiğini hatırlamaya çalış. En önemlisi bu.”

“Öyle özel bir şey hissetmedim ki... Yalnızca kafamdan bazı düşünceler geçmeye başladı; tıpkı ileri sarılan bir kasetten çıkan seslere benzer birtakım anlaşılmaz sesler akıp gidiyordu.”

“Peki hiç durdurmaya denemedin mi? Sonradan o kaseti durdurup normal hızda dinlemeye, sesleri anlamaya çalışmadın mı Vladimir?”

“Nasıl yapayım onu?”

“Varlığın özünü düşünerek.”

“Yok, hiç denemedim. Yine anlaşılmaz konuşuyorsun.”

“Peki, Peder Fyodorit’in bunun üzerine sana söylediklerini hatırlıyor musun? Bir cümleyi olsun hatırlayamaz mısın, hatta olanlarla bağlantısız bile olabilir.”

“Evet, hatırlıyorum ama neyle ilgili olduğunu çıkaramıyorum.”

“Nedir söyle?”

“...Onlara göstereceksin...”

O ana dek ağacın altında oturan Anastasya, birden ayağa fırladı, yüzü aydınlanmıştı sanki. Avucunu sedirin gövdesine dayayıp, yanağını ağaca yapıştırdı.

“Evet! Elbette!” diye bağırdı.

Sonra neşeyle ellerini sallayarak devam etti:

“Gerçekten, sen Rusya’nın büyük rahibisin! Peder Fyodorit’in davranışıyla ilgili olarak söyleyebileceğim kesin olan tek şey var Vladimir. En önemli şeyi göstererek dünyadaki pek çok öğretiyi alay etmiş.”

“İyi de hiç öğretilerden falan bahsetmedik onunla. Sadece sıradan, günlük konuları tartıştık.”

“Evet! Tabii ki! Sıradan olacak tabii! Peder Fyodorit, ilgini çekecek, seni heyecanlandıracak şeylerden bahsetmiş. Sana kutsal eşyaları göstermiş, onlara büyük bir saygıyla yaklaşmış ama dalkavukça bir tapınma sergilememiş. En üst mertebeye ulaşmış olmasına rağmen sıradan bir adam gibi davranmış, en önemlisi de düşünen bir adammış; belki seninle birlikteyken bile meditasyon yapıyordu. Sadece dogmalardan bahsetmiyormuş. Rusya’ya dışarıdan getirilmiş dogmaları vaaz ederek en önemli şeyden uzaklaştıranlar, onun yanında ne kadar gülünç kalıyor. Ama peder, seni dogmalardan korumayı kolayca başarmış; bunu okadar iyi yapmış ki bak beni de saf bir münzevi sayıyorsun. Benim kim olduğum önemli değil elbet. En önemli şeyden ayrılmaman gerek artık.”

“Neymiş en önemli şey?”

“Her insanın içinde olan şey.”

“İyi ama her insan, Batı, Doğu, Hint ve Tibet bilgelerinin öğretilerini nasıl bilebilir, üstelik onlar hakkında hiçbir şey duymamışken?”

“Gerekli tüm bilgi, insanın içine en başta konulmuştur zaten Vladimir. Daha doğumunda sahiptir bu bilgiye. Tıpkı elleri, ayak-

ları, kalbi, saçları gibi. Dünyadaki tüm öğretiler, tüm buluşlar da bu Kaynak'tan elde edilir. Anne babaların, çocuklarına her şeyi vermeye çalışması gibi, Yüce Yaratıcı da her insana bunu vermiştir. İnsan yapımı hiçbir şey yoktur dünyada: Dünyadaki tüm kitaplarla günümüzün ve geleceğin bilgisayarları bir araya gelse bile, bir insanın içindeki bilginin ufak bir parçası dahi etmez. Yalnız, bu bilgiyi kullanabilmek önemlidir.”

“Madem öyle, neden her önüne gelen icat yapmıyor? Neden herkes bir öğreti yazmıyor?”

“Bir insan, tüm gerçeğin ancak bir parçasına erişebilir diyelim. Sadece kendisine bahşedildiğini düşündüğünden de sürekli heyecanla ondan bahseder durur. Bulduğu parça kendi içinde önemlidir elbet. Ama bulan insan, sürekli bundan bahsedip, diğer insanları da sadece o parçanın temel ve tek gerçek olduğunu düşünmeye zorladıkça, kendi içindeki bilgiler bütününe bloke eder. Gerçek bilgisi, sürekli ondan bahsetmek değil, onu yaşam tarzı haline getirmektir.”

“Peki bu gerçeği bilenlerin yaşam tarzlarının karakteristiği nedir?”

“Mutlu olmaları!”

“Tabii gerçeği bilmek için de bilinçli ve saf düşünceli olmak gerekir, değil mi?”

“Olağanüstü! Muhteşem!” diye bir kahkaha kopardı Anastasya ve kahkahalar arasında ekledi: “Düşüncelerimi mi okudun yoksa?”

“Bunda mistik bir şey yok ki, sadece biraz dikkat. Her şeyi bilinçli ve saf düşünceli olmaya bağlıyorsun ya.”

“Olağanüstü! Olağanüstü!” diye tekrarladı, “Düşüncelerimi okudun. Ah ne muhteşem!”

Neşe dolu kahkahaları karşısında ben de elimde olmadan gülmeye başladım. Neden sonra, “Ne dersin Anastasya, ruhani ba-

bam Peder Fyodorit, onu görmeye gitsem beni kabul eder mi?" diye sordum. "Benimle konuşur mu? Üzülmez mi?"

"Elbette kabul eder, hem seni gördüğüne çok sevinir! Nasıl olursan ol seni kabul eder. Bir de içindeki bilgiyi kullanacak bir şeyler yapsan, hiç değilse bilincine varsan keyfinden yanına varılmaz. Hızlı ileri sarmayı durdurduğunda pek çok şeyi anlayacaksın Vladimir."

"Ruhani babam hâlâ aynı yerde mi yaşıyor? Troytsa-Sergiyev Manastır'nda mı?"

"Senin keşişin, o büyük Rus rahibi, şu anda Troytsa-Sergiyev Manastır'nın yakınlarında, ormandaki küçük bir manastır hücre-sinde yaşıyor. Hücresinin koşulları, öncekinden daha çetin, senin ruhani baban oranın başrahibi. Hücresi ormanın içinde, son derece güzel bir yerde. Sadece birkaç manastır hücresinden ibaret bir yerleşim yerinde. Ormanda l küçük, ahşap bir kilise var. Ne boyası var ne de kubbesinde yıldız, yine de çok ama çok güzel bir kilise; rahat, temiz, iki sobayla ısıtılıyor. Diğer kiliselerdekini aksine, içinde ne mum satılıyor ne de alınıyor. Hiç kimse hiçbir şekilde lekeleyememiş; kimseyi kabul etmiyorlar. Senin ruhani baban Peder Fyodorit de işte bu kilisede dua ediyor şimdi. Tüm insanların ve kendi ruhunun kurtuluşu için dua ediyor. Ailelerinin unuttuğu çocuklar ve çocuklarının unuttuğu aileler için dua ediyor. Yanına git ve önünde diz çök. Günahların için af dile. Olağanüstü güçlü bir ruhu var. Ve saygılarımı da ilet."

"Pekâlâ Anastasya... Gideceğim... Hem benden istediklerin arasında önce bunu yapacağım."

Moskova yakınlarındaki, eski adı Zagorsk olan Sergiyev Posad'a varınca, yirmi yedi yıl önceki gibi Troytsa-Sergiyev Manastır'nın

kapısından içeri girdim. Hemen manastırın aktif bölümünün avlusuna doğru ilerledim. Önce kendimi tanıtıp Peder Fyodorit'le görüşmek istediğimi bildirdim. Fakat nöbetçi papaz, Peder Fyodorit'in artık başrahip olmadığını söyledi. Peder Fyodorit manastıra bağlıydı ama ormanda, manastır arazisinin dışında yaşıyordu. Oraya ziyaretçi alınmıyordu. Papaza, Peder Fyodorit'le eski dost olduğumuzu söyledim ve kanıt olarak da Peder Fyodorit'in bana gösterdiği, manastırdaki kutsal eşyaları saydım.

Ormandaki manastır hücrelerinin yerini tarif ettiler. Küçük orman kilisesine yaklaşırken anlaşılmaz bir heyecana kapılmıştım. Etrafındaki doğayla müthiş uyumlu görünen kilise, son derece güzeldi gerçekten. Çevresinde, kiliseden pek uzak olmayan, küçük patikalarla ulaşılan birkaç tane ahşap manastır hücresi vardı.

Peder Fyodorit'le, ahşap kilisenin verandasında karşılaştık. Elim ayağıma dolaşmıştı... Anastasya'nın "Yalnız ruhani babanla karşılaşınca utanma ve şaşırmış gibi davranma" sözünü hatırladım. Fakat şaşkınlık duygusundan bir türlü kurtulamıyordum. Peder Fyodorit ak saçlı, yaşlı görünüyordu ama yirmi yedi yıl önce olduğundan fazla değil. Sessizce ahşap kilisenin verandasındaki kütüklere oturduk. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama gerekli kelimeleri bulamıyordum bir türlü. Her şeyi biliyor gibiydi zaten, kelimeler manasız kaçacaktı. Son karşılaşmamızın üzerinden yirmi yedi yıl geçmemiş gibiydi; sanki daha dün akşam ayrılmıştık.

Yanımda, Peder Fyodorit'e vermek üzere *Anastasya* kitabımın bir kopyasını getirmiştım. Fakat ona vermekte ağırdan alıyordum. Kitabı çeşitli din adamlarına göstermiştim; bazıları bir göz atıp böyle kitaplar okumadıklarını söylemişlerdi. Bazılarına kahramanın kim olduğunu sormuş, kısaca açıklamamın ardından Anastasya'yı putperest saymışlardı. Peder Fyodorit'i üzmemi istemiyordum; tabii Anastasya'yı reddetmesini de. Birisi Anastasya hakkında kötü bir şey söylediğinde hemen cephe alıyordum çünkü. Hatta Novospasskiy Manastırı'ndaki bir din adamının karşı-

sında ağzımı bile bozmuştum. Adam bana, siyah elbiseler giyip, koyu renk eşarp takmış iki kadını göstererek, “İşte içinde Tanrı korkusu olan kadınlar böyle olmalı” demişti.

Bense şöyle cevap vermiştim: “Anastasya neşe ve yaşam doluyorsa, Tanrı ondan memnun olmalıdır. Yaşam dolu insanlara bakmak, şu sersemlere bakmaktan iyidir.”

Sonunda biraz heyecanla da olsa kitabımı çıkarıp Peder Fyodorit’e uzattım. Sakince kitabı aldı, avucunun üzerine koydu.

Diğer elinin avucuyla da ağır ağır okşadı; sanki eliyle bir şeyler hissetmeye çalışıyordu.

“Bunu okumamı mı istiyorsun?” -cevabımı beklemeden devam etti- “Pekâlâ, bırak bakalım.”

İki gün sonra, sabahın köründe yine Peder Fyodorit’e gittim. Ormandaki hücresinin önündeki ufacık banka oturduk. Sonra da her konudan konuşmaya başladık. Konuşma tarzı, tıpkı yirmi yedi yıl önceki gibiydi yalnız tuhaf bir nokta bir türlü aklımdan gitmiyordu: Neden Peder Fyodorit yirmi yedi yıl öncekinden de genç görünüyordu? O anda söylediği bir şey düşüncelerimi dağıttı:

“Vladimir, senin Peder Fyodorit öldü.”

“O zaman sen kimsin?”

“Peder Fyodorit’im” dedi ve bana bakıp belli belirsiz gülümsedi.

“Mezarı nerede söyler misiniz?” dedim.

“Eski mezarlıkta.”

“Onu görmek istiyorum. Nasıl gidebilirim oraya?”

Mezarlığı tarif etmek yerine sadece şöyle dedi: “Vakit bulduğunda beni ziyaret edebilirsin.”

Ondan sonraysa hiç anlayamadığım bir şey oldu.

“Yemek zamanı” dedi. “Gel de yiyecek bir şeyler vereyim sana.”

Yemekhane olarak kullanılan küçük bir hücreye gittik, masaya oturdum. Masada bir tencere borş çorbası, patates püresiyle

balık ve komposto vardı. Peder bir kâse çorba verdi, yemeye başladım. Kendisi de masaya oturdu ama bir şey yemedi.

Püreden bir yudum alınca çok beğendim. Ve birden hatırladım... Pürenin tadı, yirmi yedi yıl önce manastırın yemekhanesinde yediğimle aynıydı. Ömrüm boyunca unutmamıştım o tadı. Başım dönmeye başlamıştı. Bir yandan, başka bir Peder Fyodorit'le birlikte oturuyordum ama öte yandan, konuşması da, tavırları da tıpkı eskisi gibiydi. O anda, yıllar önce Peder Fyodorit'le birlikte manastırın odalarından birindeyken, bana birlikte fotoğraf çektirmeyi önerdiği aklıma geldi. Ben de kabul etmiştim. Beni, fotoğraf makinesi olan bir papaza götürmüş, birlikte fotoğraf çektirmiştik. Bu anıyı kullanarak, o anda içinde bulunduğum durumu biraz açıklığa kavuşturmaya karar verdim. Papazların fotoğraflar için poz vermeyi pek sevmediklerini biliyordum. Peder Fyodorit'e, ahşap kilisenin önünde, birlikte renkli bir fotoğrafımızı çekip çekemeyeceğimi sormayı düşündüm. Reddederse, bunun *benim* Peder Fyodorit'im olmadığını anlayacaktım. Teklifimi yaptım:

"Gelin birlikte bir fotoğrafımızı çekeyim."

Peder Fyodorit reddetmedi ve fotoğrafı çektim. Sonra küçük kilisenin de bir fotoğrafını çektim. Basit bir makinem olmasına rağmen çok güzel çıktı.

Oradan ayrılırken, Peder Fyodorit bana küçük bir cep İncil'i verdi. Diğer İncil'lerden farklıydı, baplar halinde değil, bir kitap gibi düz metin olarak yazılmıştı; ayrıca bir de tavsiye verdi:

"Kitabında İncil'den alıntı yapacağın zaman, hiç değilse alıntıladığın bölümü yazmalısın."

Ona, Anastasya'yla tanışmak isteyen insanları -ta Sibirya taygasına gidemeyecekleri için- kabul eder mi, onlarla konuşur mu, diye sordum.

"Ben, kendimi bile henüz tam olarak anlayamadım. Şimdilik yalnız gel, tabii vakit buldukça" dedi.

Peder Fyodorit'in ricamı reddetmesine bozulmuştum ama üstelemedim. Onunla çeşitli konularda yaptığımız sohbetlerden, kendi adıma şu sonuca vardım: Rus manastırlarında, dedikleri kolayca anlaşılan pek çok bilge rahip vardı; üstelik hitabet konusunda yerli yabancı mezheplerin sayısız vaizinden çok daha üstündüler.

İyi ama, böyle bir bilgeliğe sahipken neden susuyorsunuz ey Rus rahipleri? Kendi isteğinizle mi susuyorsunuz, yoksa konuşmanızı engelleyen bazı karanlık güçler mi var? İnsanlar, kilise ayinlerinde hiç anlamadıkları bir dili dinliyor. Sonra da anlaşılır bir dille konuşan vaizleri dinlemek için para vermek zorunda kalıyorlar. Belki de Ruslar sırf bu yüzden yabancı ülkelerdeki kutsal yerlere gidip kendilerinininkileri unutuyor. Ben, Peder Fyodorit'le her görüşmemin ardından kendimi hafiflemiş, huzurlu hissettim. Anastasya'yla karşılaşmamın ardından onun söylediklerini anlayabilmek için başvurduğum onlarca vaizden çok daha basit, açık, anlaşılır konuştu hep. Başka insanların da bu deneyimi yaşamasını istiyorum doğrusu. Fakat, ne zaman konuşacaksınız siz, ey Rus rahipleri?

Sevgi Evreni

Anastasya'nın ilk basımının ardından bana telif ücreti ödediler. VDNH'ye şimdiki adıyla Rusya Sergi Merkezi'ne (VVT) gitmiştim.*

Nedense burayı pek severim. Bu kez, onlarca yiyecek satıcısının, açıkta şiş kebab satılan tezgâhların önünden geçerken, bu davetkâr kokulara kapılıp hepsinden birer tane almamak için büyük mücadele verdim. Cebimde hatırı sayılır miktarda para olsa da, tutumlu olma kararı almıştım. Birden inanılmaz bir şey oldu. Pes perdeden ama açıkça Anastasya'nın sesini duydum:

“Kendine yiyecek bir şeyler al Vladimir. Ne istersen al. Artık yiyecek konusunda kendini o kadar sınırlaman gerekmiyor.”

* Ulusal Ekonomik Başarılar Sergisi. Rusya'nın en büyük fuar projesidir. Moskova'nın kuzeyinde neredeyse yeni bir şehir gibi inşa edilmiş devasa bir fuar alanıdır. (ç.n)

Birkaç adım sonra, bir tezgâhın önünden daha geçerken yine sesi duydum:

“Ne diye geçip gidiyorsun? Yiyecek bir şeyler al lütfen Vladimir.”

“Hah, bir halüsinasyonlar eksikti” diye düşündüm.

Yolun kenarında, kalabalıktan uzak banklardan birine yöneldim. Bir banka oturdum ve kendi kendime konuştuğumu sanmasınlar diye başımı öne eğerek fısıldadım:

“Anastasya, gerçekten sesini mi duyuyorum?”

Cevap gayet açık ve netti:

“Tabii sesimi duyuyorsun Vladimir.”

“Merhaba o zaman Anastasya. Neden daha önce konuşmadın benimle? O kadar çok soru biriktirdim ki. Okurlar, toplantılarda bir sürü soru soruyor, çoğuna da cevap veremiyorum.”

“Konuştum Vladimir. Tüm bu sürede seninle konuşmaya çalıştım. Ama beni duymadın. Hatta kendini öldürmeye karar verdiğinde, heyecandan avazım çıktığı kadar bağırdım. Bir yararı olmadı ama. Beni duymadın bir türlü. Sonra aklıma şarkı söylemek geldi. Metrodaki kemancı kızların çaldığı şarkıyı. Kızlar şarkıyı duyup çalmaya başladılar. Sen de taygada söylediğim şarkının melodisini duyunca beni hatırladın. Öylesine heyecanlandım ki, sütüm akıyordu neredeyse.”

“Ne sütü Anastasya?”

“Göğüslerimdeki süt. Oğlumuzun içtiği süt. Doğum yaptım Vladimir.”

“Doğum... Anastasya... Nasıl geçti, zor muydu? Taygada çocukla tek başına ne yapıyorsun? O nasıl... Ama bana, ‘Daha zamanı değil’ demiştin çok iyi hatırlıyorum.”

“Her şey yolunda. Doğa bana yardım etmek için daha erken uyanıyor artık. Oğlumuz da gayet iyi. Çok sağlıklı. Şimdiden gülmeye başladı. Yalnız cildi, tıpkı seninki gibi biraz kuru. Ama o da

önemli değil, geçer nasılsa. Her şey yolunda gidecek. Göreceksin. Senin işin bizimkinden daha zor şu anda. Ama bir adım daha atmalısın. Yazmayı bitir. Ne kadar zorlandığını biliyorum, ileride daha da zor olacak. Ama dönmemelisin. Yolunda ilerlemeye devam etmelisin.”

“İyi de Anastasya...”

Kitap yazmanın, ticaretle uğraşmaktan daha zor olduğunu söyleyecektim. Ailemin ve şirketimin durumunu da anlatmak istiyordum. Son bir yılda yaşadığım ani değişikliklerden bahsetmeyi de. Artık bir evim ve ailem olmadığını, az kalsın aklımı oynatacağımı... Onun hayallerinden, bunlarla insanları kandırmaması gerektiğinden bahsedecektim az kalsın. Ama emzikli bir anneyi üzmenin manası olmayacağını, belki sütünün bozulabileceğini düşündüm sonra.

“Ufak tefek şeyler yüzünden hiç kaygılanma Anastasya. Öyle aman aman bir sorunum yok. Düşünsene, bir kitap bile yazdım. Hem iş planları yapmaktan daha kolaymış. Bir iş planı yaparken, pek çok ayrıntıyı önceden tahmin etmek gerekiyor. Ama bu işte, sadece oturup başından geçenleri yazıyorsun. Şu Çukçi* fıkrasındaki gibi ‘Gördüğümü söylüyorum.’

Ayrıca... Biliyor musun Anastasya... Sadece acayip fikirler olduğunu sandığım hayallerin gerçekleşmeye başladı. İnanılır gibi değil ama gerçekleşiyor işte. Bak kitap bitti bile. Onu hayal etmiştin şimdi gerçekleşti. Gerçekten de insanlar ilgiyle okuyor kitabı. Başkent gazeteleri kitaptan bahsediyor. Sana, doğaya, Rusya’ya adanmış şiirler yazıyor okurlar. Troytsa-Sergiyev Manastırı’nın odalarından birinde bulunan, seninle bahsettiğimiz tabloyu buldum. ‘Bir ve Tek’ adıyla saklanmış. Onu da yayımlayacağım. Sonra tasarladığın bardlar... Bana bardları anlattığını hatırlıyor musun?”

* Sibirya’nın kuzeydoğusunda yaşayan yerli halk.

“Evet, hatırlıyorum, Vladimir.”

“O da gerçekleşmeye başladı. Bir okur konferansında, sarı saçlı bir adam yanıma geldi ve bir kaset uzatıp, asker gibi kısaca, ‘Anastasya için şarkılar. Kabul edin, lütfen’ dedi. Konferansa katılan gazeteciler, okurlar, Moskova Araştırma Merkezi’nin kurucularından Aleksandr Solntsev’le Aleksandr Zakotskiy de kaseti dinlediler. Sonradan pek çok insan kaseti çoğalttı. Çoğaltırken, belirgin bir ayırt edici özelliği olmayan, orta boylu, sarı saçlı adam arandı ama ortaya çıktığı gibi kaybolmuştu sanki. Sonradan Aleksandr Korotinskiy adında St. Peterburglu bir denizaltı subayı, bir bilim adamı olduğu ortaya çıktı. Sonradan bana, görev yaptığı denizaltının bir kazadan sonra nasıl mucizevi bir şekilde su üstüne çıkmayı başardığını söyledi. Kaseti bir dizi tesadüf sonucu elime ulaştırdığını anlattı. Aleksandr Korotinskiy, şimdiden bir bard oldu. ‘Tapınak’ adını verdiği şarkısında senin sözlerin var. Şu sözlerini hatırladın mı?

*İnanma haşkasının sözüne,
Söz söylenir, sonra uçar gider.
Çoğu kişi görür Tapınağı,
Fakat pek azı içine girer.*

*Yaşamımız bir yarıştırmaz belki
Çeşitli katlarda süren,
Ama her insan kendi seçimini,
Yine kendisi yapar.*

“Üstelik, Korotinskiy’in sesi, pek de şarkıcıya benzemiyor. Neredeyse ezbere şiir okur gibi şarkı söylüyor. Fakat böylelikle, ruhla görünmeyen bir bağı olan kelimelerin gücüne dair söylediklerini de kanıtlıyor belki. Bard Korotinskiy, bunun canlı örneği.”

“İnsanlara verdiği o aydınlık mutluluk için, ruhlarını saflaştırdığın için sana teşekkür ederim Bard” dedi Anastasya.

“Düşünsene, yine bir subay! Kitabın ilk baskısını da bir subay, Grutsya yaptı. Serseri bir albay da kapağı çizdi. Alay komutanı olan bir pilot, kitabı satmama yardım etti. İlk şarkıları getiren de bir subaydı işte. Ne oluyor böyle, ışığın subayların yüreğine daha çok mu işliyor? Yoksa onları, diğer insanlardan daha çok mu aydınlatıyorsun?”

“Işığım pek çok insana dokunur Vladimir, ama yalnızca isteyenlerin içinde parlar.”

“Hayalin giderek gerçekleşiyor Anastasya. İnsanlar ona sarılmaya, anlamaya başladı. Albay da anlamıştı. Tesadüfen karşılaşmıştık, maalesef öldü. Yerde cansız yattığına şahit oldum. Yüzü çamura bulanmıştı ama gülümsüyordu. Gülümseyerek, cansız yatıyordu. Bunu ışığınla falan mı yaptın yoksa? İnsanın yüzünde bir gülümsemeyle ölmesi ne anlama gelir?”

“Senin yanındaki o adam... Görünmeyen bir yolla şimdi bardın yanında. Gülümsemesi, pek çok insanın yüreğini gerçeğinden çok daha korkunç olan kurşunlardan koruyor.”

“Hayalin, dünyamıza gelince onu gerçekten değiştirmeye başladı Anastasya. Seni hissedemeyen, anlayan bazı insanlar, bir şekilde güçlenmiş gibiler, dünyayı değiştiren de onlar işte. Dünya şimdiden biraz daha iyi bir yer oldu. Ama sen... Sen hâlâ taygada, açıklığındasın. Ben senin gibi yaşayamam o koşullarda. Sen de bizim dünyamızda yaşayamazsın. Bu durumda, senin sevginin anlamı nedir? Sevgin biraz manasız, şu ana dek seninle ilişkiyi de çözemedim tam olarak. Hiçbir zaman birlikte olamayacağımız bu kadar açıkken ne manası var? Yan yana değilsek yani?”

“Biz birlikteyiz Vladimir. Yan yanayız.”

“Birlikte mi?! Neredesin o zaman? Birbirini seven insanlar hep birlikte olmaya çalışır. Birbirlerine sarılır, sevip okşar. Sen çok farklısın gerçekten. Bunlar sana gerekli değil demek.”

“Herkes gibi bana da gerekli elbette. Zaten bunları yapıyorum.”

“İyi de nasıl?”

“Şimdiki gibi işte. Yumuşak, seni okşayan hafif bir esinti hissetmiyor musun? Güneş ışınları yüzünü ısıtmıyor mu? Kuşlar senin için neşeyle cıvılamıyor mu, altında oturduğun ağacın yapraklarının hisırtısını duymuyor musun? Şu olağanüstü hisırtıya kulak versene!”

“İyi ama bu söylediklerin herkes için geçerli. Ne yani bunların hepsini sen mi yaptırıyorsun?”

“Tek bir kişiye duyulan sevgi, evrene yayılırken pek çok insanın ruhuna da dokunabilir.”

“Neden evrene yayılsın sevgi?”

“Sevilen kişilerin yanında daima bir sevgi evreni bulunsun diye. Sevginin özü, anlamı budur.”

“Bunlar anlaşılır şeyler değil. Hem sesin... Daha önce uzaktan duymamıştım sesini ama şimdi duyuyorum. Neden?”

“Uzaktan duyduğun şey ses değil. Kulaklarınla değil, yüreğinle duymalısın; yüreğinle duymayı öğreneceksin...”

“Neden öğreneyim ki, şimdi yaptığın gibi hep sen konuşursun işte.”

“Her zaman yapamam bunu.”

“Şimdi yapıyorsun ya. Duyuyorum seni.”

“Dedem bana yardım ediyor şu anda. Onunla konuşabilirsin, benim şimdi oğlumuza meme vermem gerek; yapacak bir sürü işim de var. Hepsini bitirmek istiyorum.”

“Yani deden yapabiliyor ama sen yapamıyorsun. Neden?”

“Çünkü dedem senin yakınında bir yerlerde. Hem de çok yakınında.”

“Nerede?”

Anastasya'nın Dedesi

Etrafıma bakındım... Anastasya'nın dedesi bankın yanında durmuş, birinin yere attığı kâğıt parçasını çöp kutusuna doğru iteliyordu bastonuyla. Yerimden kalktım. El sıkıştık. Gözleri neşe ve iyilik doluydu, gayet de sade konuşuyordu. Büyük dedeye hiç benzemiyordu. Taygada gördüğüm büyük dede, benimle tek kelime etmez; insana, karşısında boşluk varmış gibi bakardı.

Dedeyle banka oturduğumuzda ona, "Buraya nasıl geldiniz, beni nasıl buldunuz?" diye sordum.

"Pek sorun olmadı, seni de Anastasya'nın yardımıyla buldum."

"Yok canım, Anastasya doğum yapmış... Çocuğu olacağını söylüyordu, olmuş işte... Hem de hastanede falan değil, taygada tek başına doğurmuş. Herhalde çok acı çekmiştir, değil mi? Çok bağırdı mı?"

“Neden acı çeksin ki?”

“E kadınlar doğum yaparken çok canları yanar. Hatta bazı doğum esnasında hayatını kaybeder.”

Dedenin itirazı ilginçti: “Sadece günah işleyerek hamile kalanlar acı çeker. Şehvetin sonucu budur. Kadınlar bunun bedelini doğum sırasında ve sonraki yaşamlarında acı çekerek öder. Ama başka bir amaçla, isteyerek gebe kalınmışsa, doğum yapan kadının acısı, başka bir duyguyu, yaratmanın verdiği büyük zevinci artırır yalnızca.”

“Peki, acı nereye gider? Nasıl olur da zevinci artırır?”

“Tecavüze uğrayan bir kadın ne hisseder? Elbette acı ve tiksinti. Ama kendi isteğiyle ilişkiye girmişse, acı başka duygulara dönüşür. Aynı durum doğumda da geçerlidir işte.”

“Yani Anastasya acısız bir doğum mu yaptı?”

“Elbette acısız doğurdu. Zaten gayet uygun, sıcak, güneşli bir gün seçmişti.”

“Ne demek seçmişti? Doğum zamanı seçilmez ki.”

“İstemedi hamile kalınmışsa seçilemez tabii. Anne, bebeğin doğumunu birkaç gün geciktirip hızlandırabilir.”

“Peki, siz ne zaman doğum yapacağını biliyor muydunuz? Ona yardım etmeye çalışmadınız mı?”

“O gün bir şeyler hissetmiştik. Harika bir gündü. Ormandaki açıklığına gittik. Açıklığın kenarında ayıyı gördük. İncinmiş gibi böğürüyordu. Bir yandan böğürüyor bir yandan da pençesini olanca gücüyle yere vuruyordu. Anastasya’ysa, annesinin onu doğurduğu yerde yatıyordu; göğsünde de küçük bir hayat topu vardı. Dişi kurt da bebeği yalıyordu bir yandan.”

“Peki, ayı niye böğürüyormuş? Neye incinmiş?”

“Anastasya onu değil, kurdu yardıma çağırdı diye incinmiş.”

“Kendi gitseydi o da.”

“Anastasya davet etmeden asla yaklaşmazlar. Her istediklerinde, davetsiz yanına gidecek olsalar ne karmaşa olurdu bir düşünsene.”

“Şimdi bebekle tek başına nasıl idare ediyor merak ediyorum doğrusu.”

“Merak ediyorsan kendin git bak.”

“Bana, kendimi birtakım şeylerden arındırmadan onunla ilişki kurmam gerektiğini söyledi ama. Önce kutsal yerleri ziyaret etmeliymişim. Fakat yeterince param yok.”

“Öyle mantıksız şeyler söyler ki bazen, ne olsa sen de babasının çocuğun. Neyi gerekli görüyorsan onu yap. Git bir bebek tulumu, başka giysiler, bebek bezleri hatta bir de çingirak al, sonra da bebeği doğru düzgün giydirmesini rica et, eziyet etmesin çocuğa. Yoksa ormanın ortasında anadan doğma kalacak çocukcağız.”

“Oğlum olduğunu duyduğumdan beri böyle bir isteğim var benim de. Evet, böyle yapayım. Mantıksızlık konusunda doğru söylediniz. Herhalde ona karşı duygularımı tam çözemediğimden böyle yapıyorum. Başta hayret ediyordum, şimdiyse saygı ve tam anlayamadığım bir başka duygu hissediyorum. Yalnız bir kadına duyulan sevgi gibi değil. Daha önce bir kadına âşık oldum, nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Şimdiki biraz farklı. Onu sıradan bir sevgiyle sevmek imkânsız galiba. Bir şey buna engel olur. Belki de mantıksızlığı.”

“Anastasya’nın mantıksızlığı aptalca değildir Vladimir. Onun görünen mantıksızlığı, çoktan unutulup evrenin derinliklerine gömülmüş manevi yasaları canlandırabilir, ya da yenilerini yaratabilir. Görünen mantıksızlığıyla hem karanlık hem de aydınlık güçleri şaşkına çevirir bazen; ama sonra, herkesin bildiği varoluşun basit gerçeği daha güçlü parlamaya başlar. Biz bile Anastasya’yı tam olarak anlayamıyoruz. Üstelik bizim öz torunumuz. Gözümüzün önünde büyüdü. Ama her zaman anlayamadığımız

için, ona kayda değer bir faydamız da dokunmadı doğrusu. Çoğu zaman arzularıyla bir başına kalır çünkü. Tamamen yalnızdır. Mesela seninle karşılaştı ve hem sana hem de kitap aracılığıyla herkese kendisini açtı. Ona engel olmak istedik. Sevmesine de. Seni seçmesi bize anlaşılmaz ve saçma geliyordu.”

“Bana şimdi bile anlaşılmaz geliyor seçimi. Okurlar da aynı şeyleri soruyor: ‘Kimsiniz siz? Anastasya niye sizi seçti?’ Ben de cevap veremiyorum. Bir entelektüelle ya da maneviyatı daha yüksek biriyle birlikte olması çok daha mantıklı olurdu, bunu anlıyorum. Öyle biri onu anlayıp sevebilirdi. Beraberce daha yararlı olurlardı. Oysa benim tüm yaşamımı değiştirmem, daha aydın olan birinin gayet iyi anlayacağı, hatta gayet açık bulacağı sorularla yüzleşmem gerekiyor.”

“Yaşamının değişmesinden pişman mısın?”

“Bilmiyorum. Her şeye bir mana vermeye çalışıyorum henüz. Beni neden seçtiğini soran insanlarsa hâlâ cevap veremiyorum. Anıyorum ama bir türlü bulamıyorum cevabı.”

“Cevabı nasıl anıyorsun ki?”

“Kendimi anlamaya, kim olduğumu çözmeye çalışarak.”

“Belki sende özel bir şeyler vardır diye, öyle mi?”

“Belki, hem bir şeyler var sanırım. Hani, tencere yuvarlanır kapağını bulur, derler ya.”

“Vladimir, Anastasya sana gururdan, kendini beğenmişlikten bahsetti mi hiç? Bu günahın sonuçlarını anlattı mı?”

“Evet, insanı gerçekten uzaklaştıran ölümcül bir günah olduğunu söyledi.”

“Peki. Anastasya seni seçmedi Vladimir, buldu. Hani kimse-nin işine yaramayan, atılmış bir paçavra misali. Biz de hemen farkına varamadık bunun. Alınmadın ya?”

“Size tamamen katılmıyorum. Bir ailem, karım, kızım ve tıkrında giden bir işim vardı. Tamam, öyle çok seçkin biri olmaya-

bilirim ama birinin yerden kaldıracağı atılmış bir paçavra ya da bir serseri de değildim.”

“Son zamanlarda karınla aranızda sevgi falan kalmamıştı. Senin yaşamın ve çıkarların ayırdı, karınınki ayrı. Günlük hayatı sizi bir arada tutan, ya da zamanla giderek zayıflayan eski duygularınızın atıllığı. Kızınlaysa paylaşabileceğin hiçbir şey yoktu. Senin işlerinle hiç ilgilenmiyordu. İşin sadece senin için önemliydi. Zira gelir getiriyordu. Bugün kazanırken ertesi gün zarara uğrayabilir, iflas bile edebilirdin. Üstelik hastaydın. Mideni neredeyse tamamen mahvetmiştin. Zaten öyle hovarda bir yaşam tarzıyla hastalıklardan yakını kurtaramazdın. Her şey bitmişti. Geriye bir şey kalmamıştı.”

“Peki bunlardan size ne? Onun için neyim ben? Bir deney mi? Ne gibi bir hesabı vardı ki?”

“Sadece âşık oldu Vladimir. Yaptığı her şeyde olduğu gibi, tüm varlığıyla, içtenlikle hem de. Sizin dünyanızdan, başka bir kadına mutluluk verebilecek birini almadığı için de çok mutlu. Kendisine ayrıcalık tanımadı. Diğer kadınlara benzediği için çok mutlu.”

“Yani delice bir hevesti ha? Tüm kadınlarınki gibi, sigara içen, hovarda bir koca istiyor demek... Bir heves için bunca fedakârlık da çok doğrusu.”

“Onun sevgisi gerçek. Heves falan değil, bir hesabı da yok. Başta aydınlık ve karanlık güçlere, bize, başkalarına mantıksız gelse de, Anastasya sevgi kavramının gerçek anlamıyla parlama-sını sağladı. Kelimeler, birtakım öğütler, manevi öğretiler yoluyla değil, seninki de dâhil olmak üzere insanların yaşamlarındaki gerçek davranışlarıyla hem de. Aydınlık güçler ve Yaratıcı, onun sevgisi aracılığıyla konuşuyorlar. Sadece konuşmakla da kalmayıp, bugüne dek görülmemiş olanı açıkça gösteriyorlar: Bakın ve kadının, saf sevginin ne kadar güçlü olduğunu görün diyorlar. Ölüm döşeğindeki bile yeni bir yaşam bahşedebilir. Her insa-

nı, karanlığın simsıkı pençesinden kurtarıp sonsuz aydınlığa çıkarabilir. Bir sevgi evreniyle çevreleyip ona ikinci bir yaşam, sonsuz bir yaşam verebilir. Anastasya'nın sevgisi, karının sevgisini geri getirip, kızının saygısını kazandıracaktır sana. Binlerce kadının ateşli bakışlarına maruz kalacaksın. Tam bir seçme özgürlüğü olacak. Sevginin bunca çeşitli tezahürü arasından o özel olanı seçmeyi başarırısan, Anastasya çok mutlu olur. Fakat her halükarda ünlü ve zengin olacaksın, iflas etmen de mümkün değil. Yazdığın kitap tüm dünyaya yayılacak ve sana büyük kazanç sağlayacak; üstelik sadece maddi de değil, sana ve diğer insanlara, fiziksel olanın çok ötesinde, büyük bir manevi güç verecek."

"Kitabın satışları gerçekten çok iyi. Ama bazıları Anastasya'nın bir şekilde bana yardım ettiğini söyleseler de sonuçta kitabı ben yazdım. Ne dersiniz, bu sadece benim kitabım mı yoksa yazarken Anastasya'nın da katkısı oldu mu?"

"Sen bir yazarın yapması gereken her şeyi yaptın. Kâğıt aldın, elinle kalemi yönlendirdin ve başından geçenleri yazdın. Tüm önermelerin kendi dilindeydi. Kitabın basımını da sen organize ettin. Yaptığın her şey, bir yazarın hep yaptığı şeylerden farklı değildi."

"Yani kitap sadece benim mi? Anastasya hiçbir şey yapmadı mı?"

"Doğru, hiçbir şey yapmadı. Kâğıdın üzerindeki kalemi falan yönlendirmedi yani."

"Fakat, kitabın şekillenmesinde bir şekilde payı varmış gibi konuşuyorsunuz. Eğer öyleyse biraz daha ayrıntılı söyleyin. Ne yaptı?"

"Anastasya, bu kitabı yazabilmen için yaşamını verdi Vladimir."

"Hah. Yine anlaşılmaz laflar başladı. Nasıl verdi? Ormanda yaşayıp giderken bir kitap için nasıl yaşamını vermiş olabilir? Anastasya kimdir? Kendisi 'Ben insanım' diyor. Bazıları bir uzaylı, bir tanrıça olduğunu söylüyor. Sonunda da her şey karmakarman oluyor. Sırf kendim için bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum."

“Her şey gayet basit Vladimir. İnsan, tüm varoluş düzeylerinde aynı anda yaşayabilen evrendeki tek canlıdır. Pek çok insan, dünyada sadece madden var olduğunu sanır. Oysa beş duyu yoluyla algılanması olanaksız varoluş düzeylerine erişebilenler de vardır. Anastasya’ya tanrıça diyen insanlar, gerçeğe karşı günah işlemiş olmuyor aslında. İnsanla diğer düzeylerin varoluş formları arasındaki temel fark, insanın şimdiki zamanla geleceği düşüncesiyle yaratma yeteneğiyle sonradan somutlaşması muhtemel şekil ve imgeler üretebilmesidir. İnsan-yaratıcının düşüncesinin berraklığı, ahengi, hızı ve saflığı, geleceği belirler. Bu açıdan Anastasya bir tanrıçadır. Zira onun düşüncesinin hızı, berraklığı ve şekillendirdiği imgelerin saflığı, onun karanlık kütleyle karşı tek başına karşı durabilecek kabiliyette olduğunun kanıtıdır. Tek başına. Yalnız ne kadar dayanabileceği belli olmaz. Hâlâ insanların bilinçlenip ona yardım edeceğini bekliyor, buna inancı tam. Karanlığı ve cehennemi yaratmayı bırakacaklarına da inanıyor.”

“Karanlığı ve cehennemi yaratan kim ki?”

“Kıyametten, dünyanın sonundan bahsedip duran ve buna inanan kâhinler; düşünceleriyle dünyanın sonunu hazırlayanlar. İnsanlığın kesin yok oluşundan bahseden onlarca öğreti, sırf düşünceleriyle bunu hızlandırıyor. Öyle de çoklar ki. Üstelik bu insanlar, kendi kurtuluşlarını, vaat edilmiş toprakları ararken, onlar için bir cehennem hazırlandığından habersiz.”

“Ama bir felaketten ya da kıyamet gününden bahseden insanlar, buna gerçekten inanıyorlar; ruhlarının kurtuluşu için de içtenlikle dua ediyorlar.”

“Onları buna iten ışık ya da Tanrı sevgisi değil, korku ama. Bu korkunç sonu da kendi kendilerine hazırlıyorlar. Bir düşün Vladimir. Gözünde canlandırmaya çalış. Şimdi ikimiz bu bankta oturuyoruz. Önümüzden geçen bir sürü insan görüyorsun. Diyelim içlerinden bazıları, sırf günahkâr oldukları için birdenbire kor-

kunç bir acıyla kıvranmaya başladı. İkimiz burada sapasağlam otururken çevremizde, tüm dünyada milyonlarca ceset de çürümeye başladı. Bankımız da diyelim ki cennet olsun. Gördüğün bu korkunç manzara karşısında yüreğin burkulmaz mı? Böyle bir görüntüye şahit olmaktansa ölmek ya da derin bir uykuya dalmak daha iyi değil midir?”

“Peki, tüm kurtarılmış insanlar, etrafta çürüyen cesetlerin, korkunç bir manzaranın olmadığı cennetteyse ne olacak?”

“Dünyanın bir ucunda olsan bile, sevdiğin birinin ya da akrabasının ölüm haberini alırsan, yüreğinde bir eziklik, üzüntü hissetmez misin?”

“Öyle bir durumda herkes üzülür herhalde.”

“O zaman, yurttaşlarının, arkadaşlarının, akrabalarının çoğunun çoktan ölüp gittiğini, diğerlerininse korkunç işkenceler çektiğini bilirken nasıl olur da kendin için bir cennet tasarlayabilirsin? Böyle bir durum karşısında sevinebilmek için bir kabin ne kadar sertleşmesi, hüznün çukuruna ne kadar batması gerekir? Işık krallığında böyle ruhlara ihtiyaç duyulmaz. Zira ta kendileri karanlığın ürünüdür.”

“Madem öyle, türlü öğretiler yazmış ve yazacak olan insanlığın büyük kılavuzları, ne demeye dünyanın sonundan, kıyamet gününden bahsedip duruyor? Madem öyle kim bunlar? İnsanlığı nereye götürüyorlar? Neden öyle konuşuyorlar?”

“Niyetlerini anlamak zor. Çevrelerinde toplanan insan kalabalıkları onların fikirlerine kolaylıkla kapıldığı için insanların bilincinde değişiklik yapabileceklerini düşünmüşlerdir belki.”

“Bugün yaşayanlar bu değişiklikten etkilenebilir. Peki ya önceden gelmiş, bize öğretilerini bırakmış olanlar?”

“Onlar da takipçilerinin bir değişiklik yapacağını, gerçeği keşfedeceklerini umut etmişlerdir. İnsanların çoğunun tuttuğu yolun bir sonu olmadığını göstermek için tarihte bir değişiklik bekle-

mişlerdir belki, onları ve takipçilerini ışığın yoluna döndürmek için değişip duran olaylardan medet ummuşlardır.”

“Peki tüm bunları bildiğiniz halde, neden onca yıldır orman-
da sesinizi çıkarmadan oturdunuz? Neden bunu daha önce birile-
rine açmadınız? Anastasya sizin ailenin kuşaklar boyunca, hatta
binlerce yıldır aynı şekilde, ilk insanların gerçeğini koruyarak ya-
şadığını söylemişti.”

“Dünyanın çeşitli köşelerinde teknolojiden uzak, sadece insa-
nın kendi içindeki kapasiteye uyarak yaşayanlar var. Çeşitli za-
manlarda bilinçlerini diğer insanlarla paylaşmaya çalıştılar da.
Buna kalkışanlar, daima tek bir gerçeği dahi söyleyemeden yok
olup gitti. Düşünce formları, imgeleri çok güçlü olanlar bile ge-
niş insan kitlelerinin direnciyle karşılaştı.”

“Yani Anastasya’yı da ayakları altında çiğneyebilirler mi?”

“Anastasya, anlaşılmaz bir şekilde onlara karşı koyabiliyor.
Hiç değilse şimdilik. Belki mantıksızlığı sayesinde ya da...”

İhtiyar birden susup, bastonunun yerde bıraktığı anlaşılmaz iz-
lere bakarak düşünceye daldı.

Ben de düşünceye dalmıştım. Sonra dedeye şunu sordum:

“Sizin dediğiniz gibi bir tanrıça madem, neden bana sürekli
‘Ben bir insanım, bir kadın’ diyordu?”

“Dünyevi, bedensel olarak sıradan bir insan, bir kadın. Ya-
şam tarzı biraz alışılmadık olsa da sonuçta o da diğer insanlar gi-
bi mutlu olmak, hüzünlenmek, sevmek ve sevilmek istiyor. Sahip
olduğu yetenekler, aslında her insanın içinde var. İnsanın ilk ya-
ratıldığı andaki halinde yani. Başta olağanüstü görünen yetenek-
leri hakkında sizin biliminizden bir şeyler duyunca artık o kadar
da fantastik gelmiyor sana. Diğer anlaşılmaz gelen yetenekleri
için de makul birer açıklama bulabilirler. Tüm bunlar da onun sı-
radan bir insan, bir kadın olduğunu gösteriyor. Yalnız yakında
hiçbir şekilde anlayamayacağın bir olayla karşılaşacaksın. Sizin

biliminiz de çözemeyecek. Babam bile ne olduğunu tam olarak bilmiyor gerçi. Buna benzer şeylere siz ‘aykırılıklar’ diyorsunuz. Yalnız, ne olur bu olayı Anastasya’yla özdeşleştirme Vladimir. Olay, onun yanında olacak, içinde değil. Anastasya’yı sıradan bir insan gibi görmeye, öyle hissetmeye çalış. O herkes gibi olmaya uğraşıyor. Her nedense, bu onun için çok önemli, sıradan bir insan olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı var. Bu onun için çok zor çünkü bunu yaparken ilkelerini çiğnemesi gerekecek. Ama herkesin ilkeleri yok mudur zaten?”

“İyi de, hem sizin, hem bilimin açıklayamayacağı olay neymiş?”

Aykırılıklar

“Anne babasını gömdüğümüz sırada Anastasya çok küçüktü. Daha yürüyemiyor, konuşamıyordu. Babam ve ben, hayvanların da yardımıyla bir mezar kazdık. Mezarın dibine dallar yerleştirip, Anastasya’nın annesiyle babasını da üzerlerine yatırdık; sonra da mezarı toprak ve otlarla kapattık. Mezarın başında bir süre sessizce durduk. Küçük Anastasya biraz ötede, orman açıklığında oturmuş, koluna tırmanan bir böceği izliyordu. ‘Bu büyük acıyı anlayamayacak kadar küçük olması onun için iyi’ diye düşünüyorduk. Sonra sessizce uzaklaştık.”

“Uzaklaştık da ne demek? Daha kendini bile bilmeyen küçük bir kızı terk mi ettiniz?”

“Terk etmedik, annesinin onu doğurduğu yerde bıraktık işte. Sizde Şambala diye bir kavram vardır ya da Anayurt. Bu kavramların anlamı gittikçe soyutlaşıyor. Anayurt, yani Ana-Yurdu. Ana.

Çocukları dünyaya gelir gelmez, ebeveynler onun için bir evren yaratmalıdır; bir iyilik ve sevgi dünyası yani. Bir de, ana rahmi gibi bedenini koruyacak, ruhunu okşayacak Anayurt. Bu ona yaradılışın bilgeliğini verir, gerçeği kavramasına yardım eder. Peki ya taş duvarlar arasında doğum yapan kadınlar çocuklarına ne verebilir? Ona nasıl bir dünya hazırlamış olabilir? Ya da genel olarak, çocuğunu doğuracağı dünyayı düşünmüş müdür? Bu durumda dünya, çocuğa istediği gibi davranır. Küçük insanı, kendi çarklarına uydurmaya, bir köle yapmaya çalışır. Anneyse sadece bir izleyici olarak kalır çünkü çocuğu için bir sevgi evreni hazırlamamıştır.

“Anladın mı Vladimir? Anastasya’nın annesini çevreleyen doğa, onun gibi yaşayan tüm insanlara davrandığı gibi davrandı; yani doğa da küçüklü büyüklü tüm hayvanlar da onu bir dost, kendi çevresinde bir sevgi evreni yaratan, bilge ve iyi yürekli bir Tanrıça gibi gördü. Anastasya’nın anne babası neşeli, iyi insanlardı; birbirlerini, dünyayı ve onların sevgisine karşılık veren çevrelerindeki evreni çok severlerdi. Küçük Anastasya, işte bu sevgi evrenine doğdu ve bir anda onun merkezi haline geliverdi. Pek çok hayvan, yeni doğmuş bebeğe dokunmaz. Bir anne kedi, bir köpek yavrusunu emzirebilir veya tersi de olabilir. Vahşi hayvanların çoğuyorsa, bir insan yavrusunu emzirebilir. Ama bu hayvanlar sizin dünyanızda vahşi kalırlar. Anastasya’nın anne babası içinse bambaşka bir rolleri vardı. Hayvanlar onlara farklı davranırdı. Annesi Anastasya’yı ormandaki açıklığın ortasında doğurdu, pek çok hayvan da doğuma tanık oldu. Büyük saygı duydukları dişi insanın anne oluşunu, başka bir insanı doğurmasını izlediler. Doğuma şahit olunca, dostlarına karşı duydukları sevgi, kendi annelik içgüdüleriyle karışarak, yeni doğan insana, o yüce ışığa da yöneldi. Çevrelerindeki evrende bulunan en ufak otla böcekten, en büyük hayvana kadar istisnasız her canlı, o küçük bebek için hiç düşünmeden canını vermeye hazırды. Ve annesi tarafından yaratılıp ona hediye edilmiş bu Anayurt’taki hiçbir şey, küçük bebek için tehlike arz etmezdi. Her şey o küçük insana bakacak, üzerine titreyecekti.

“O küçük açıklık, Anastasya için tam anlamıyla ana rahmi gibidir. Küçük açıklık, Anastasya’nın canlı Anayurt’udur. Güçlü ve şefkatlidir. Evrenle de asla kopmayacak, canlı bir bağı vardır. Yüce Yaratıcı’nın tüm yaratıklarıyla da tabii. Küçük açıklık, Anastasya’nın canlı Anayurt’udur. Anne ve babasından gelir. Tek ve İlk olan Babasından da. Biz asla onun yerini tutamayız. Bu yüzden anne babasını gömdükten sonra gittik. Üç gün sonra açıklığa giderken havada bir gerginlik hissettik; kurtlar da uluyordu. Sonra onu gördük...

“Küçük Anastasya, mezarın üzerinde oturuyordu. Bir yanağı çamurluydu. Mezarın üzerinde uyuduğunu anlamıştık. Gözlerinden minik yaşlar akıyor, mezara düşüyordu. Hiç sesini çıkarmadan, yalnızca arada bir hıçkırarak ağlıyordu ve minik elleriyle durmadan mezarı okşuyordu. O güne dek konuşamayan Anastasya, ilk kelimelerini o gün söyledi. Biz de duyduk. Önce heceleye heceleye ‘An-ne’, sonra da ‘Ba-ba’ dedi ve birkaç kez bunu tekrarladı. Sonra daha uzun kelimeler söylemeye, cümle kurmaya başladı: ‘An-ne-cik, ba-ba-cık, an-ne-cik, ba-ba-cık. Ben Anastasya. Şimdi yoksunuz. Hı? Yalnız dedeler var? Hı?’

“Durumu önce babam kavradı: Küçük Anastasya, daha biz anne babasını gömer o da kolundaki böceğe bakarken, acısının tüm derinliğiyle farkındaydı. Bizi daha fazla üzmemek için iradesinin olanca gücünü, duygularını belli etmemeyeharcıyordu. Anne sütüyle birlikte, ilk atalarının bilgeliğiyle gücünü de almıştı. Emzikli annelerin böyle bir yeteneği vardır Vladimir. Göğüslerinden bebeklerine, anne sütüyle birlikte, asırlar öncesinde yaşamış ilk atalarının bilgeliği ve bilincini de aktarabilirler. Anastasya’nın annesi, bunu nasıl yapacağını biliyordu ve bu yeteneğini sonuna dek kullandı. Kelimenin tam manasıyla sonuna kadar hem de.

“Anastasya, onu ağlarken görmemizi istemediği için açıklığa gitmedik, mezara da yaklaşmadık ama olduğumuz yerden de ayrılamıyorduk. Biz de durup olan biteni izlemeye koyulduk.

“Küçük Anastasya, ellerini mezara dayayarak ayağa kalkmaya çalıştı. İlk denemesinde başarılı olamadı ama sonunda ayağa kalkmayı başardı. İleri geri şöyle bir sallandı, kollarını iki yana açtı ve nihayet, annesiyle babasının mezarından ilk ürkek adımını, sonra ikincisi attı. Küçük ayakları otlara dolanınca dengesini yitirerek düşmeye başladı. İşte o düşüş... kesinlikle olağandışıydı.

“Anastasya düşerken, birden tüm açıklığa mavimsi bir ışık yayıldı ve bir anda yerçekimi kanunu o alanda değişiverdi. Yumuşak bir dokunuş bize kadar ulaşmış, hafifletmişti sanki. Anastasya da düşmedi, yavaşça ve yumuşak bir iniş yaptı yere. Tekrar ayağa kalktığındaysa mavimsi ışık kayboldu, yerçekimi de normale döndü.

“Anastasya ihtiyatlı adımlarla, yavaş yavaş açıklıkta yerde duran bir dala yaklaştı ve yine dikkatle yerden kaldırdı. Ne yaptığını anlamıştık: Tıpkı annesi gibi açıklığı temizliyordu. O minicik kız çocuğu, kuru dalı açıklığın ucuna dek götürdü. Fakat yine dengesini kaybedip düşmeye başladı ve dalı da düşürdü. Mavimsi ışık tekrar ortaya çıkıp yerçekimini yok etti; kuru dal da, açıklığın kıyısında yığılı duran diğerlerinin yanına doğru süzüldü.

“Anastasya ayağakalkıp gözleriyle dalı aradıysa da bulamadı. Sonra yine kollarını iki yana açtı ve sendeleyerek, ağır ağır bir başka kuru dala yaklaştı. Daha eğilip almaya fırsat bulamadan, dal havaya yükseldi ve tıpkı rüzgârla savrulur gibi açıklığın ucuna süzüldü. Fakat o kadar şiddetli bir rüzgâr yoktu. Görünmeyen bir şeyler, Anastasya’nın isteklerini yerine getiriyordu.

“Fakat Anastasya her şeyi tıpkı annesi gibi kendi başına yapmak istiyordu. Görünmeyen yardımcısını protesto etmek için olacak, küçük elini havaya kaldırıp salladı.

“Biz de başımızı yukarı kaldırdınca onu gördük. Açıklığın üzerinde mavimsi ışıklar saçarak parıldayan, küre biçimli kütle vardı. Saydam gibiydi; içindeki rengârenk yalımları görebiliyorduk. Kocaman bir küresel yıldırıma benziyordu. Fakat bu akıllıydı!

Nasıl bir maddeden yapıldığını ve nasıl bir akla sahip olduğunu anlamamıştık elbette. İçinde bilinmeyen, görülmemiş bir güç olduğunu seziyorduk. Ama bu güç karşısında korku falan duymuyorduk. Hatta aksine, tatlı, yumuşak bir ışık saçıyordu; hareket etmek istemiyorduk. Sadece var olmak istiyorduk.”

“Neden, görülmemiş bir güç olduğu sonucuna vardınız peki?”

“Babam fark etti. Bulutsuz, açık bir havada güneşin ısırl ısırl parladığı bir gün olmasına rağmen, ağaçların yaprakları, çiçeklerin taçyaprakları küreye dönmüştü. Derinlerindeki ışık, güneş ışıklarından çok daha güçlüydü. Anastasya düşerken yerçekimini tam zamanında ve yerinde yok edebilmişti. Zamanlaması o kadar iyiydi ki, Anastasya’nın bedeni yere ağır ağır inmişti.

“Anastasya uzun süre dalları topladı; kâh emekliyor, kâh ağır ağır yürüyordu ama hepsini temizleyene dek durmadı. Parlak küre ışıldayarak çocuğun üzerinde uçup duruyordu. Fakat dalları toplamaya yardım etmiyordu. Kudretli parlak küre, küçük çocuğun el hareketini anlamış ve ona uymuştu.

“Birdenbire genişleyip evrende kayboluyor, kendi içinde ufak çaplı, flaşı andıran enerji patlamaları yaratıyor, heyecanlanmış gibi bir anda kaybolup tekrar beliriveriyor ve o heyecanla Evren’in derinliklerine doğru inanılmaz bir hızla dalışlar yapıyordu.

“Anastasya’nın uyku zamanı gelmişti. Biz asla çocukları uymaya zorlamayız; sadece uykusu gelene dek sallarız. Anastasya’nın annesiye, açıklığın ucunda hep aynı yerde uyur gibi uzanarak kızına örnek olurdu. Küçük Anastasya da annesinin sıcak bedenine sokulur, huzur içinde uykuya daldardı. Bu kez de Anastasya, annesiyle hep uyuduğu yere gitti. Durup uyudukları yere baktı ama artık annesi yoktu. O anda aklından ne geçtiğini söylemek imkânsız fakat güneş ışıklarının küçük Anastasya’nın yanağındaki bir damla yaşta parladığı görülüyordu. Gözyaşıyla birlikte mavi ışık da düzensiz aralıklarla parlamaya başlamıştı açıklığın üzerinde.

“Anastasya, başını kaldırıp parlak ışık kütesine baktı, sonra gözlerini hiç ayırmadan yere oturdu. Beriki de onun bakışları altında olduğu gibi kaldı. Anastasya bir süre gözlerini hiç ayırmadı ondan. Sonra ellerini, bir hayvanı çağırır gibi ona doğru uzattı. Parlak küre, içinde bir sürü şimşek çakıyormuş gibi parıldayarak bir anda gökyüzünün derinliklerine, bulutların üzerine dek çıktı ve yine bir anda vınlayarak, bir kuyrukluyıldız gibi o küçük ellere kondu. Önüne çıkan her şeyi silip süpürecek kadar güçlü görünüyordu; bir anda Anastasya’nın yüzüne doğru hamle yaptı ve küçük şimşeklerinden biriyle yanağındaki gözyaşlarını sildi. Birden tüm parlaklığı söndü ve sadece mavimsi ışığı hafifçe parlayan bir küre haline dönüştü küçük çocuğun ellerinde.

“Anastasya, küreyi bir süre elinde tutup inceledi, okşadı. Sonra kalkıp ihtiyatlı adımlarla küreyi, tam annesiyle uyudukları yere götürüp koydu. Sonra tekrar okşamaya başladı. Küre, tıpkı annesi gibi uyku numarası yapıyordu. Sonra küçük kız da onun yanına uzanıp uykuya daldı. Otların üzerinde kıvrılmış uyuyordu; küreyse kâh göğe uçup gözden kayboluyor, kâh alçaktan uçarak, tıpkı üzerini örter gibi açıklığı dolanıyordu. Sonra bir kere daha küçük, parlak bir küreciğe dönüşerek, yerde uyuyan Anastasya’ya sokuldu ve saçlarını okşamaya başladı. Garip, sıra dışı bir okşamaydı. İçindeki en ince yalımları ufak yıldırımlar gibi ara sıra titreşiyor, küçük kızın her saç telini havaya kaldırıp okşuyordu.

“Sonradan birkaç kez daha Anastasya’yı ve açıklığını ziyaret ettiğine şahit olduk. Bu kürenin, Anastasya için çevresindeki güneş, ay, ağaçlar ve hayvanlar kadar doğal olduğunu fark etmiştik. Çevresindeki her şey gibi onunla da konuşuyordu Anastasya. Fakat onu diğer şeylerden ayrı tuttuğu da belliydi. Dışarıdan bakıldığında bu ayrım fazla belirgin değildi. Yalnız ona, çevresindeki diğer şeylerden çok daha fazla saygı duyduğu seziliyordu; ara sıra da küreye nazlanıyordu. Anastasya kimsenin karşısında nazlanmazdı ama her nedense küreyle birlikteyken bunu yapabiliyordu. Küreyse onun ruh haline tepki veriyor, nazını çekiyordu.

“Anastasya dört yaşına bastığı gün, şafak vakti açıklığın ucunda durmuş uyanmasını bekliyorduk. Bahar sabahını neşeyle karşılamasını sessizce izlemek niyetindeydik. Küre, Anastasya’nın uyanmasından hemen önce beliriverdi. Mavimsi ışığını kâh hafifçe saçıyor, kâh tüm açıklığı ışığa boğuyordu. Ve birden, insan elinden çıkması olanaksız, muhteşem, büyüleyici bir tabloya şahit olduk.

“Tüm açıklık, ağaçlar, otlar, böcekler şekil değiştiriyordu sanki. Sedir yaprakları, rengârenk parıldamaya başlamıştı. Daldan dala atlayan sincapların kuyruklarında küçük gökkuşakları belirliyordu. Otlar yumuşak, yeşil bir ışık saçmaya başlamıştı. Otlar arasında dolaşan böceklerse çok daha parlak renkler saçıyordu dört bir yana; hepsi, inanılmaz güzellikte, sürekli renk değiştiren nakışlı bir halı misali açıklığı kaplamıştı. Bu arada uyanan Anastasya gözlerinin önünde bu muhteşem, canlı tabloyu görünce sıçradı ve büyülenmiş gibi çevresine bakınmaya başladı.

“Her sabah yaptığı gibi gülmeye başladı, çevresindeki canlılar da gülüşüne, daha fazla parlayıp hızlarını artırarak tepki verdi. Sonra Anastasya dikkatle diz çöküp otlar arasında koşuşturan rengârenk böcekleri izledi. Başını kaldırdığındaysa yüzünde bir şeye odaklanmış, biraz da kaygılı bir ifade gördük. Havaya baktı, gökyüzünde hiçbir şey görünmüyordu; ellerini göğe uzattı. Gökyüzü bir anda karıştı ve mavimsi küre Anastasya’nın ellerinde beliriverdi. Küçük kız küreyi yanağına bastırdı sonra yere koyup şefkatle okşamaya başladı. Sonra konuşmalarını duyduk. Sadece Anastasya konuşuyordu ama kürenin her şeyi anladığı, hatta sessiz de olsa cevap verdiği hissediliyordu: ‘Sen iyisin. Sen çok iyisin. Beni bu güzelliklerle neşelendirmek istiyorsun. Teşekkür ederim. Ama her şeyi eski haline getir lütfen. Bir daha da değiştirme ne olur.’ Mavimsi küre hafifçe havalanıp parıldadı, içinde kıvılcımlar oluştu. Ama parlak manzara değişmedi. Anastasya dikkatle küreye bakıp şöyle dedi: ‘Her böceğin, her otun her karıncanın bir anne-

si var. Herkesin bir annesi var. Anneler çocuklarını doğurdukları gibi sever, kaç bacaklı oldukları, renkleri, onlar için önemli değildir. Ama sen hepsini değiştirdin. Anneler nasıl tanıyacak şimdi çocuklarını? Lütfen eski haline döndür her şeyi.'

"Küre, göz kırpar gibi bir parladı ve açıklıktaki her şey normale döndü. Sonra tekrar Anastasya'nın ayaklarının dibine kondu. Anastasya da onu okşayarak, 'Teşekkür ederim!' dedi. Sonra susup dikkatle küreye dikti bakışlarını; konuştuğundaysa söyledikleri bizi şaşkına çevirdi: 'Bir daha gelme yanıma. Seninle olmak çok güzel. Sürekli iyi şeyler yapmak, yardım etmek istiyorsun. Ama artık gelme yanıma. Senin de kocaman bir açıklığın olduğunu anlıyorum. Ama çok hızlı düşünüyorsun, o kadar hızlı ki hemen anlayamıyorum seni. Sonradan, o da azıcık anlayabiliyorum. Her şeyden hızlı hareket ediyorsun. Kuşlardan ve rüzgârdan bile katbekat hızlısın. Her şeyi çok hızlı ve hep iyi yapıyorsun; öyle gerektiğini, kendi açıklığında çok daha iyisini yaptığını anlıyorum. Ama burada, benimle birlikteyken, yani orada değilken... Yani benimle birlikteyken, öbür açıklıktaki hiç kimse için hiçbir şey yapamıyorsun. Haydi git. Büyük açıklıkla ilgilenmen gerek.'

"Mavimsi küre, büzülüp küçük bir top haline geldi ve göğe yükseldi. Ta dış uzaya dek çıktığı ve her zamankinden daha çok parladığı seçilebiliyordu; sonra bir kuyruklu yıldız gibi kayarak tekrar Anastasya'nın yanına indi ve başının hizasında durdu: Bir sürü titreşen küçük kıvılcımıyla Anastasya'nın uzun saçlarını tel tel kaldırıp dibinden sonuna dek her birini okşadı. Anastasya alçak sesle: 'Neden oyalanıyorsun?' dedi. 'Seni bekleyenlerin yanına git haydi. Ben burayı tek başıma idare ederim. Büyük açıklıkta her şeyin yolunda olduğunu bilirim daha mutlu olacağım. Ne yaptığını hissedeceğim. Beni de hatırla ara sıra, ama sadece ara sıra.'

"Mavimsi küre, her zamankinden farklı olarak, düzensiz parlamalarla, yavaş yavaş Anastasya'nın yanından yükselmeye başladı ve havada kaybolup gitti. Fakat Anastasya'nın etrafında,

gözle görünmeyen bir şeyler bırakmıştı. Ne zaman Anastasya'nın başına istemediği, olumsuz bir şey gelse, çevresini saran boşluk birden çarpılmış gibi değişirir. Rızası olmadan ona dokunmaya kalktığında bu yüzden bayıldın işte. Anastasya elini havada sallayarak bunu istediği zaman engelleyebilir. Hep eskisi gibi, her şeyi kendi başına yapmak istiyor.

“Sonradan küçük Anastasya'ya, ‘Açıklığın üzerinde parlayarak dolaşan şey neydi, ne diyorsun ona?’ diye sorduk. Öyle uzun boylu düşünmeden, ‘Ona, *İyilik* diyebilirsiniz dedeciklerim’ cevabını verdi.”

İhtiyar sustu. Ama küçük Anastasya'nın ormanda nasıl yaşadığına dair daha çok şey öğrenmek istediğimden, “Peki sonra ne yaptı, nasıl yaşadı?” diye sordum.

“Öyle yaşadı işte” diye cevapladı. “Tüm insanlar gibi o da büyüdü. Daçniklere yardım etmesini önerdik. Altı yaşından beri insanları uzaktan görüp, onlara yardım edebiliyor. Hep daçniklerle meşguldü. Şimdi bile daçnik fenomeninin, dünyadaki varoluşumuzun özünü kavramada düzgün bir geçiş olduğunu düşünüyor. Yirmi yıl boyunca yorulmak bilmeden, ışıqla aydınlattı. Küçük bahçelerdeki bitkileri ısıttı. İnsanlara şifa verdi. İnsanlar bitkilere nasıl davranmaları gerektiğini, hiç dayatmadan açıklamaya çalıştı ve gayet başarılı da oldu. Sonra insan yaşamının diğer yönlerini incelemeye başladı. Ve kader onu seninle bir araya getirdi. Şimdi de bir başka düşüncenin ardında: İnsanları, karanlık güçlerin zaman diliminden geçirmek.”

“Peki başarılı olabilecek mi?” diye sordum.

“Anastasya insan-yaratıcının düşünce gücünün nasıl bir şey olduğunu biliyor ama kendisi asla böyle bir açıklama yapmaz. Yani onun içinde böyle bir güç var. Artık bu yoldan dönmeyecek, geri adım atmayacaktır. Zira çok inatçıdır. Babasından almış herhalde bu özelliğini.”

“Yani harekete geçiyor artık. Anastasya tasarılarını hayata geçirmeye çalışıyor, bizse burada oturmuş, maneviyat üzerine çene yarıştırıyoruz. Tıpkı sümüğünü sağa sola bulaştıran çocuklar gibi... Sahi, ‘Anastasya gerçek mi yoksa siz mi uydurdunuz tüm bunları?’ sorusunu çok az insandan duydum.”

“İnsanlar böyle bir soruyu soramaz ki. Kitaba dokunur dokunmaz onu hissederler çünkü. Anastasya kitabın içinde. Böyle sorular soranlar hayali insanlardır, gerçekleri değil.”

Hayali İnsanlar

“İyi ama ben, mesela şurada oturan iki kız gibi gerçek insanlardan bahsediyorum, bakın.”

Bizim banktan beş altı metre ötede duran kızları gösterdim.

İhtiyar, dikkatle kızları inceleyip şöyle dedi: “Sanırım biri, şu sigara içen, gerçek değil.”

“Ne demek gerçek değil? Şimdi gidip kışına bir şaplak atsam, gerçeğin çok ötesinde çılgınlık ve küfürler duyarsınız.”

“Bak Vladimir, şu anda karşında gördüklerin sadece imge. Teknolojik dünyanın yaratıp dayattığı imgelerden biri. Daha dikkatli bak. Kızcağız uzun topuklu, rahatsız ayakkabılar giymiş. Üstelik ayaklarını da sıkıyor biraz. Bu ayakkabıları, sırf birisi, bugünlerde hangi ayakkabıların giyilmesi gerektiğini ona dayattığı için giymiş. Üzerinde de deriye benzeyen ama deri falan olmayan belirsiz bir maddeden yapılmış mini bir etek var; etek vücuduna çok zararlı olsa da giyiyor zira dayatılan imge bu. Şu abartılı makyajına, kibirli tavırlarına bir bak. Dıştan çok özgür bir

kadın gibi. Ama sadece dıştan... Tüm dış görünüşü kendi özüne ters. Başkalarının ürettiği düşünce formu onu etkisi altına almış, ‘zapt etmiş’; tam bir hayal olmuş, ruhunu, kendisine ait ruhu gizlemiş. Ruh, bu imgenin esiri olmuş.”

“Ruh, esaret, dayatmak konusunda ne isterseniz söyleyebilirsiniz. Ama öyle midir değil mi kestirmek zor.”

“Ben yaşlı bir adamım, senin düşünce hızına ayak uyduramıyorum. Anastasya kadar inandırıcı konuşamam.” İhtiyar iç geçirdi. “Göstermemi ister misin?”

“Neyi?”

“Kızın hayali imgesini bir anlığına da olsa yıkmayı deneyeceğim. Ruh özgür kalacak. Dikkatli izle.”

“Deneyin bakalım.”

Sigara içen kız, arkadaşını epey sert bir şekilde haşlar gibi küstahça konuşuyordu. İhtiyar büyük bir dikkatle onları izledi. Kız bakışlarını arkadaşından ayırıp, yoldan geçen birine dikince, bizim ihtiyar da onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. Sonra arkasından gelmemi işaret edip kızlara yöneldi. Ardından gittim. İhtiyar, kızların yarım metre ötesinde durup sigara içene bakmaya başladı. Kız dönüp ihtiyara baktı, sigara dumanını yüzüne üfledi ve kızgın bir sesle, “Ne var babalık?” dedi. “Para mı dileniyorsun, ha?”

İhtiyar, herhalde kendini sigara dumanından kurtarmak için olacak, bir an duraladı; sonra yumuşak, şefkatli bir sesle şöyle dedi:

“Sigarayı sağ eline al kızım. Sağ elinle tutmayı denemelisin.”

Ve genç kız, gayet uslu bir tavırla sigarayı sağ eline geçirdi. Ama asıl önemlisi bu değil. Yüzü birden değişivermiş, bambaşka bir ifade almıştı. Kibrinden de eser yoktu. Aslında genel olarak her şeyi değişmişti: Yüzü de duruşu da. Sonra bambaşka bir ses tonuyla cevap verdi ihtiyara:

“Denerim dedeciğim.”

“Çocuğu doğurmalısın kızım.”

“Ama zor olacak, yalnızım çünkü.”

“O sana gelir. Haydi git şimdi ve elini, doğacak çocuğunu düşün; o sana gelir. Git haydi kızım, acele etmen gerek.”

“Gidiyorum.”

Kız birkaç adım attı, sonra duralayıp geri döndü ve kız arkadaşına önceki kızgın sesine hiç benzemeyen, sakın bir sesle usulcacık, “Haydi gidelim Tanya, benimle gel” dedi.

Beraberce gittiler. Tekrar bankımıza otururken, “Vay be!” dedim. “Her kadını böyle ehlileştirir misiniz? Bravo. Bu, süper-hipnoz gibi bir şey herhalde. Olağanüstü!”

“Hipnoz falan değil. Olağanüstü bir şey de yok bunda. Basitçe, birine dikkatli davranmak, o kadar. Tabii insana iyi davranmak; insanı gizleyen uyduruk bir imgeye değil. İnsan buna hemen karşılık verir, doğrudan onunla iletişim kurarsan hayali imgeleri umursamaz.”

“Peki görünüşteki imgenin ardında gizlenmiş insanı nasıl gördünüz?”

“İnan bana hepsi çok basit. Onu biraz inceledim. Kız sigarayı sol eliyle tutuyordu. Çantasında bir şey ararken de hep sol elini kullanıyordu. Yani solaktı. Küçük bir çocuk, bir kaşığı sol eliyle tuttuğunda ya da başka bir şeyi sol eliyle yaptığında, anne babası hemen aynı şeyleri sağ eliyle yapmasını ister. Bu kızın da anne babasıyla arası iyiydi. Bunu da önlerinden geçen, annesiyle babasının arasında ikisinin de elini tutmuş küçük bir kıza bakışından anladım. Sonra da küçük bir kızken, ebeveynlerinin kullanmış olabileceği ses tonuyla konuşmaya çalıştım. Küçük bir kızken doğal, henüz başka imgeler altına gizlenmemiş bir insandı. İşte hemen cevap veren, gerçek insan da o kız çocuğuydu.”

“Ya çocuk doğurmanın ne alakası var?”

“Eh, kızcağız hamileydi. Neredeyse bir aylık. O farklı imge, çocuğu istemiyor. Ama insan olan küçük kız, çok istiyor. Bir mücadele içindeydiler. Küçük kız galip geldi artık!”

Neden Kimse Tanrı'yı Göremiyor?

“Taygada sohbet ederken Anastasya bana, kimsenin Tanrı'yı göremeyeceğini, çünkü onun düşüncelerinin büyük bir hız ve yoğunlukta hareket ettiğini söylemişti. Bende şöyle düşünüyorum: Tanrı, insanlar kendisini görebilsin diye düşüncelerini neden biraz yavaşlatmıyor?

İhtiyar bastonunu kaldırıp önümüzden geçen bisikletçiyi göstererek, “Bak Vladimir” dedi. “Bisikletin tekerleğinin dönüşüne bak. Tekerlekte teller var ama onları göremiyorsun. Orada olduklarını biliyorsun ama tekerleğin dönüş hızı, onları görmeni engelliyor. Başka türlü söylemek de mümkün: Düşüncelerinin hızı ve görsel algın, onları görmeni engeller. Bisikletçi yavaşlarsa telleri, bulanık da olsa seçebilirsin. Birden durursa açıkça görürsün ama bisikletçi de düşer. Hareketi yanda kesildiği için hedefine de ulaşamaz; hem de ne için? Sen, varlığını bildiğin telleri göresin di-

ye mi? Peki busana ne kazandırır? Senin için bir şeyi değiştirir mi? Ya da çevren için? Sadece tellerin varlığından kesin olarak emin olursun. Hepsi bu. Elbette bisikletçi her zaman kalkıp yoluna devam edebilir ama başka insanlar da görmek isteyecektir ki bu da, sürekli düşmesi anlamına gelir. Peki ne için?”

“Eh, bir kere de olsa onu görebilmem için.”

“İyi de ne göreceksin? Hem yerde yatan bir bisikletçi, artık bir bisikletçiye benzemez. Neye benzeyeceğini kendin de tahmin edebilirsin. Düşünce hızını değiştiren Tanrı da, artık Tannı’ya benzemez. O yüzden, kendi düşünce hızını artırmayı öğrenmen daha iyi olmaz mı? Bir insanla konuşurken, karşındakinin yavaş algılaması seni rahatsız etmez mi? Kendi düşünce hızını onunkine uydurmak senin için işkence olmaz mı?”

“Evet doğru, bir aptala uydurursan, kendin de aptallaşabilirsin.”

“İşte Tanrı da onu görebilmemiz için düşünce hızını, bizim tempomuza uydurursa, bizden biri olur. Ama bunu yapmak istediğinde bize oğullarını gönderir, insan kalabalığı da onu şöyle bir süzüp, ‘Sen Tanrı falan değilsin, oğlu da değilsin, sahtekârın tekinsin. Bize bir mucize göster yoksa seni çarmıha gereriz’ der.”

“Peki, Tanrı’nın oğlu niye bir mucize göstermez? Hani hiç değilse inanmayanlar onu salıversin, çarmıha germesin diye.”

“Mucizeler, inançsızları ikna etmez, sadece kışkırtır. Mucizeyi gösteren de, ‘Yakın şu karanlık gücün iblisini!’ çılgınlıkları arasında ateşe atıldığıyla kalır. Hem şöyle bir etrafına bak. Her yan Tanrı’nın mucizeleriyle dolu. Güneşin her gün doğması, geceleri ayın çıkması, hatta otların üzerindeki bir böcek dahi mucizedir; ayrıca ağaçlar...

“Bak şimdi bir ağacın altında oturuyoruz. Kim bu ağaçtan daha mükemmel bir mekanizma tasarlayabilir? Bunalar, onun düşüncelerinin bir zerresidir ancak. Ayaklarımızın altında dolaşan, başımızın üzerinde maviliklerde kanat çırpın, bizim için şarkı söyleyen, ışıqla vücutlarımızı ısıtan canlılar, yaratıklar, onun

bir parçasıdır. Hepsi ona aittir. Ama insanların çoğunda bırak bunları görmeyi, hissedecek, idrak edecek kapasite var mı? Haydi onları geliştirip mükemmelleştirmeyi geçtim, bu mucizevi yaratıkları, canlıları yok etmeden, bozmadan kullansak olmaz mı? Oğullarının da aramızda tek ödevi vardır: Sözleriyle, insanların bilincini yükseltmek; bunun için düşünce hızlarını yavaşlatıp anlaşılmanmayı bile göze alırlar.”

“Fakat Anastasya, insanların bilincini makul bir düzeye çıkarmak için sadece sözlerin yeterli olmayacağına ısrar etmişti. Ben de şöyle düşünüyorum: İnsanlar pek çok, hem de farklı şeyler söyleyip duruyor, ama bunların manası ne? Dünya, mutsuz yaşamlarla dolu, hatta bu durum dünya çapında bir felakete neden olabilir.”

“Çok doğru. Kelimeler ruhtan çıkmayınca veya ruhla bağları kopunca şekilsiz, yüzsüz bomboş kalırlar. Torunumun, Nastyonka’nın, sadece kelimelerle değil, harflerle bile dilediği imgeyi yaratma yeteneği vardır. Şimdi dünyada yaşayan öğretmenler, O’nun ete ve kemiğe bürünmüş oğulları, insan ruhunun karanlığın üzerinde parlaması için böyle bir gücü kullanabilirler.”

“Oğulları mı, öğretmenler mi? Onların ne alakası var bununla? Bu sadece Anastasya’ya vergi bir yetenek değil mi?”

“Bu yeteneğini onlarla paylaşabilir, aslında paylaşıyor da. Baksana, sen bir kitap yazdın, okurlar dünyayı şiirle doldurdu ve yeni şarkılar çalmaya başladı. Yeni şarkıları duydun mu?”

“Evet, duydum.”

“İşte, manevi öğretmenleriniz de bunun katbekat artmasını sağlayacak, yalnız kitapla bağlantı kurmaları gerek. O zaman senin sadece kelimeler gördüğün kitapta, canlı imgeleri hissedecekler ve güçleri artacak.”

“Hissedecekler demek, peki ya ben? Neyim ben, duygusuzun teki mi? Madem öyleyim, neden onlarla değil de benimle konuştun Anastasya?”

“Sen, duyduğunu tahrif edemezsin, ayrıca ona ekleyecek hiçbir şeyin de yok. Temiz, bembeyaz bir kâğıtta kelimeler daha anlaşılır görünür. Ama senin düşüncelerin de hızlanacak.”

“Pekâlâ, haydi benimkiler de hızlansın bakalım, diğerlerinden geri kalmayayım. Söylediğiniz her şey doğru gibi aslında. Misal burada, Rusya’da, cemaatine ‘Anastasya’nın kitabını okuyun, sizi aydınlatacaktır’ diyen bir dini lider varmış; üstelik cemaati ona öğretmen diyormuş. Cemaatinden pek çok insan da kitabı aldı.”

“Demek ki bir şeyleri anlamış, hissetmiş, bu yüzden Anastasya ya ve sana yardım etmiş. Peki yardımına teşekkür ettin mi bari?”

“Hiç tanışmadık ki.”

“İçinden de teşekkür edebilirsin.”

“Sessiz bir teşekkür mü yani? Kim duyar ki?”

“Ruhuyla dinleyenler duyar.”

“İyi de bir ayrıntı daha var. Kitap ve Anastasya hakkında gayet güzel şeyler söylerken, benim gerçek bir erkek olmadığımı söylemiş... Tam olarak ‘Anastasya, gerçek bir erkekle tanışmamış’ dedi. Bunu televizyonda gördüm, sonra gazetede de okudum.”

“Peki, sen kendine ne diyorsun, mükemmel mi?”

“Eh, mükemmelim diyemem elbette...”

“O zaman alınmaya değmez. Mükemmel olmaya çalışmalısın. Torunum sana yardım eder. Sevgi, sevilen kişiyi yükseklerle çıkarabilir. Her şeyi anlayabilen biri için bunun lafı bile olmaz. Fakat olağanüstü bir düşünme hızı gerekir.”

“Peki sizin düşünce hızınız nedir? Benimle konuşmak işkence gibi geliyor mu?”

“Bizimki gibi bir yaşam süren tüm insanların düşünce hızları, teknolojik dünyada yaşayan insanlarınkinden hatırı sayılır ölçüde fazladır. Bizim düşüncelerimiz giyim kuşam, beslenme ve benzeri kaygılarla engellenmez. Ama seninle konuşmak, torunuma olan sevgim sayesinde bana işkence gibi gelmiyor. Seninle konuşmamı o istedi. Ben de onun için bir şey yaptığıma seviniyorum.”

“Peki Anastasya’nın düşünce hızı ne? Sizin ve babanızinkiy-le aynı mı?”

“Anastasya’nınki çok daha hızlı.”

“Ne kadar hızlı? Hangi ölçüye göre? Mesela on dakika içinde düşündüklerini, siz kaç dakikada düşünürsünüz?”

“Anastasya’nın bir saniye içinde düşündüklerine anlam vermemiz birkaç ayımızı alır. Bu yüzden bazen onu mantıksız buluyoruz. Bu yüzden tamamen yalnız. Düşüncelerinin arkasında yatanları hemen anlayamadığımız için de doğru düzgün yardımımız dokunmuyor ona. Babam, konuşmayı tamamen kesti mesela; ona yardımcı olabilmek için düşüncelerini hızlandırmaya çalışıyor hep. Beni de buna zorluyor. Ama ben denemiyorum bile. Babam, tembellikten denemediğimi sanıyor. Oysa ben torunumu çok seviyorum ve her şeyi doğru yaptığına da inancım tam; ama benden bir şey isterse zevkle yerine getiririm. Örneğin seninle konuşmaya geldim işte.”

“İyi ama Anastasya benimle üç gün boyunca nasıl konuşabil-di o zaman?”

“Biz de uzun süre bunu düşündük. Bunu bu kadar uzun bir süre yapmak, insanı delirtebilir bile. Daha yakınlarda keşfettik nasıl yaptığını. Seninle konuşurken düşüncelerini hiç yavaşlatmadı, hatta tam aksine hızını arttırdı. Hızlarını iyice arttırıp düşüncelerini imgelere dönüştürdü. Şimdi bu imgeler, tıpkı sizin bilgisayar programlarındakiler gibi, senin ve kitabı okuyanların karşısına çıkacak. İnsanın düşünce hızını sıçrayışlarla genişletip hızlandıracak ve onu Tanrı’ya yaklaştıracaklar. Bunu fark ettiğimizde, Anastasya’nın bu tasarısıyla evrende yepyeni bir kanun yarattığına karar verdik. Anastasya’nın yaptığı şeyin sadece, saf ve içten bir sevginin sunduğu imkânları, şimdiye dek görülmemiş bir şekilde kullanmak olduğu artık apaçık. Sevgi, hâlâ Tanrı’nın en büyük gizemlerinden biridir. İşte Anastasya da sevginin büyük gücünü ve imkânlarından birini kullandı.”

“Peki onun düşünce hızı, Tanrı’yı görmesine yetiyor mu?”

“Sanmam, ne olsa Anastasya da etten kemikten bir canlı. Tanrı da etten kemiktendir ama ancak bir kısmı öyledir. Vücuduysa dünyadaki tüm insanlardır. Anastasya da bu vücudun ara sıra bir şeyler yakalayan ufacık bir parçası. Bazen düşüncesi inanılmaz hızlara ulaştığında, Tanrı’yı diğer insanlardan daha çok hissetmesi mümkün ama bu da ancak kısacık bir zaman dilimidir.”

“Peki bu ona ne kazandırır?”

“Bilgelerin elde etmek ve herkesle paylaşmak için bir ömür harcadıkları gerçekleri, varoluşun özünü ve bilinci bir anda elde etmesini sağlar.”

“Ne yani, Doğu’nun lamalarının bilgisine, Buda’nın ve İsa’nın bilgeliğine mi sahip Anastasya, yogayı da biliyor mu?”

“Biliyor. Hem sizin dünyanızdaki kuşaktan kuşağa geçebilen risalelerde yazanlardan çok daha fazlasını biliyor. Fakat bugün dünyada yaşayanlar arasında bir ahenk olmadığı, kıyamete doğru ilerlemedevam ettiği müddetçe onları yetersiz sayacak. O akıl almaz kombinasyonlarını da bu yüzden tasarlıyor. ‘İnsanlara yeterince talimat verildi, Âdem’le Havva’nın elmasıyla yeterince ayartıldılar. Artık hissetmelerini ama gerçekten, O’nun kim ve ne olduğunu bildikleri zamanki gibi hissetmelerini sağlamak gerek’ diyor.”

“Yani, Anastasya’nın insanlık için gerçekten bir tür iyilik yapabileceğini mi söylemeye çalışıyorsunuz? Eğer öyleyse, ne zaman başlayacak bu iyilik?”

“Başladı bile. Şimdilik sadece küçük filizler halinde ama şimdilik.”

“Nerede bu filizler? Nasıl görebilirim onları? Nasıl hissederim?”

“Kitabı okuyanlara sor, filizler onların içinde; kitap, pek çok insanın içinde aydınlık duygular uyandırıyor. Artık inkâr edilebilecek bir şey değil bu; pek çok kişi doğrulayacaktır. Harf kombinasyonları onların içinde artık. İnanılır gibi değil ama gerçek. Kendini bir düşün Vladimir: Neydin ne hale dönüştün? Senin için-

de bir imgeler programı, insanların içinde de onun ruhu açılıyor Vladimir. İç dünyanız değişmeye başlıyor ve böylelikle çevrenizdeki imgeler de değişiyor. Bunu nasıl başardığını tam olarak kavrayamayız. Yüzeyde ve açık seçik görünende bile hâlâ çözmemiz gereken şeyler var. Yani bu gerçekliği neyin yardımıyla hayata geçirdiği bir muamma olarak kalacak. Elbette birileri çıkıp inatla bunu çözmeyi deneyebilir ama doğmaya başlayan harikulade gerçekten uzaklaşmamalıyız: Hayranlıkla seyredilmesi gereken muhteşem bir gündeğumundan. Onu hayranlıkla seyredecek yerde incelemeye başlarsan, o büyüleyici hazzın keyfine varmak yerine, hiçbir yere götürmeyen ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek bir çukur kazmış olursun o kadar.”

“Vay canına, diğerleri gibi bu da anlaşılmaz ve çok karışık. Bense hâlâ Anastasya’nın sıradan ama son derece iyi yürekli, güzel ve biraz da saf bir münzevi olduğunu sanıyordum.”

“E dedim ya, eşelemeye, kafa patlatmaya gerek yok; madem karışık geliyor, madem bir kere öyle tasarladın, Anastasya da senin için güzel, iyi yürekli bir münzevi olarak kalıversin. Başkalarını da farklı bir şeyler görür. Sana verilen verilmiş zaten. Bilincinde başkası için şimdilik yer yok, ki bu da iyi bir şey aslında. Sadece gündeğumunu hayranlıkla seyretmeye çalış, elinden gelirse. En önemlisi bu.”

Rusya’da Gündoğumu

“Ancak herkesin maddi durumu iyileşince Rusya’da gündoğumu başlar. Ekonomik durum düzeline, insanların maaşları yükseline.”

“Çevrende gördüğün tüm maddi şeyler, insanın ruhuyla bilincine bağlıdır.”

“Peki, öyle olsun. Ama kamın açken ve giyecek bir şeyin de yokken, bilgelerin felsefesi ne işe yarar?”

“Neden o duruma düştüklerini düşünmeliler. Herkes kendi başına bulmalı çözümü. Kendi kendine. Ve kimse kendisinden başka suçlu da aramamalı. Sadece kendilerini değiştirerek çevrelerindeki kileri değiştirebilirler ki buna maddi durumları da dâhil. İnsanların bunu bir anda kabullenmeyeceği konusunda sana katılıyorum. Ama Anastasya, ‘Bunu dini vaazlara, öğretilere kaçmadan yapmalı. İnsanlara basitçe nasıl olduğunu göstermek yeterli’ diyordu. Sana

gösterdi işte. Şimdi onun altını çizdiklerini aktarmalıyım. İşte o zaman, Sibiryâ'nın irili ufaklı, unutulmuş, terk edilmiş, içlerinde yalnızca çocuklarının bile ziyaret etmek istemediği ihtiyarların yaşadığı irili ufaklı yerleşim bölgeleri, üç yıl içerisinde giderek zenginleşmeye, hem de çok zenginleşmeye başlayacak. İçlerinde yaşam yeniden canlanacak ve çocukların çoğu geri dönecek. Daha ileride Anastasya, anlattıklarından daha fazlasını yapacak. Pek çok sırrı çözecek, insanlara yeteneklerini, ilk atalarının bilgeliğini geri verecek. Rusya en zengin ülke olacak. Bunu da sırf, ilk atalarımızın maneviyatının ve bilgisinin, o beyhude teknolojiden çok daha önemli olduğunu kanıtlamak için yapacak. Rusya, tüm dünyanın üzerinde yükselecek yeni gündeğümünün habercisi olacak.”

“Peki ben ne yapmalıyım buna yardımcı olmak için?”

“Torunumun sana verdiği ilk sırrı açıklamakla başla. Şifalı sedir yağının nasıl üretildiğini kitapta anlat. Hiçbir şeyi de gizleme sakın.”

İçimde birden bir isyan kabardı, hatta boğulacak gibi oldum. Sonra daha fazla yerimde oturamayarak ayağa fırladım.

“Neden? Neden bunu yapmak zorundaymışım? Herkes için. Hem de bedava. Her normal insan beni aptal sayar bunu yaparsam.

“Elimde kalan son paramla düzenledim o seferi. Artık şirketim de battı. Anastasya bir kitap yazmamı istemişti ben de yazdım. Artık ödeştik. Arzularınız, felsefeniz bana pek anlaşılır gelmiyor. Anastasya'ya söz verdiğim gibi, hepsini aynen yazdım sadece. Ama yağ konusunu gayet iyi anlıyorum. Bundan ne kadar kazanabileceğimi de biliyorum artık. Yağ çıkarma tekniğini kimseyle paylaşmam. Kitaptan biraz para kazandım ve şimdi yağ işine gireceğim. Her şeyi baştan kurmam gerek. Teknemi de şirketimi de geri alacağım. Bir de, ikinci kitabı yazmak için dizüstü bilgisayar almalıyım.

“Artık evim de yok. Yaşayacak bir yerim de. Karavan almak istiyorum. Zengin olursam da, hâlâ sağ ama ruhen ölümcül yaralı

Rus subayları için bir anıt yaptıracam. Kayıtsızlığınızla hep kalplerini kırdık, insanlar onurlarına vicdanlarına sövdü. Hem de her yaştan subayın, korumak için savaşa gittiği insanlardı sövenler...

“Siz orada, ormanda huzur içinde otururken, burada insanlar ölüp gidiyor. Her taraf ‘vaizlerle’ doldu. Hepsi de maneviyattan, ruhtan bahsediyor ama bir şeyler yapmaya hiç hevesli değiller. Ben hiç değilse bir şeyler yapacağım. Ama tutmuş, bedava ver diyorsunuz her şeyi! Her şeyi! Hayatta olmaz!”

“Anastasya senin için de bir gelir belirledi ya. Yağ satışından yüzde üç olduğunu biliyorum.”

“Peki, yağın kendisi için üç yüz alabilecekken o zavallı yüzde üçü ne yapayım?! Dünya piyasasındaki fiyatını biliyorum. Hem de şifalı etkisi çok az olanını satıyorlar. Soruşturdum. Doğru üretim şeklini bilmiyorlar çünkü. Bir tek ben biliyorum. Anastasya’nın söylediği her şeyi soruşturdum. Sedir yağının şifalı etkisinin dünyada benzeri yok, ama doğru üretildiğinde. Bilim de doğruluyor bunu. Pallas gençleştirici etkisi olduğunu bile söylemiş. Siz de hepsini bedavaya vermemi istiyorsunuz. İyice aptal sandınız herhalde. Onca kitap karıştırdım, hatta arşivlere adamlar yolladım Anastasya’nın anlattıklarını doğrulatmak için. Doğruldılar da. Bunun için de bir sürü para harcadım.”

“Her şeyi soruşturduysan Anastasya’ya hemen güvenememişsin demek ki. Paranı da zamanını da inançsızlığın yüzünden harcamışsın.”

“Evet, soruşturdum. Çünkü öyle gerekiyordu. Ama bundan sonra aptallık edecek değilim. Bir de, ‘gündoğumu herkes için’ diyorsunuz; o gün doğacak belki ama ben yine aptal olarak kalacağım. Kitabı yazdım. Ne söylendiyse yaptım. Anastasya’nın, ‘İyi ya da kötü hiçbir şeyi gizleme sakın. Kibrini kır. Gülünç ya da anlaşılmaz olmaktan da çekinme’ dediğini hatırlıyorum. Hiçbir şeyi gizlemedim işte. Ya sonucu ne oldu?

“Kitapta tam bir aptal gibi görünüyorum. Bunu yüzüme karşı da söylediler. İçimde maneviyat namına hiçbir şey yokmuş, birçok şeyi hiç anlamamışım. Kültürsüz, kaba biriymişim. On üç yaşında, Kolomnalı küçük bir kız çocuğu bile mektubunda beni azarladı. Ta Perm'den, kapıma kadar gelen bir kadın da şöyle dedi: ‘Anastasya’nın bunda ne bulduğunu görmek istedim.’ Neymiş: ‘İyi ya da kötü hiçbir şeyi gizleme sakın. Kibrini kır. Gülünç ya da anlaşılmaz olmaktan da çekinme.’ Bunların hepsini önceden biliyordu! Kendisi kitapta harika görünüyor, ya ben? Hepsi onun yüzünden. Çocuk olmasaydı, bu iş yüzünden onun suratına bir tane patlatırdım... Bir düşünsenize! Her şeyi onun istediği gibi içtenlikle yazdım ama insanlar benim duygusuz bir ödleğoldüğümü söylüyor. Elbette tam bir aptalım; kendi kendimi aptal yerine koydum hem de. Onun istediğini yaparak. Kendimle ilgili her şeyi yazdım, şimdi bu utançtan ömrüm boyunca kurtulamayacağım. Öldükten sonra da benimle alay etmeye devam ederler herhalde. Kitabın basbayağı kendi yaşamı var. Hem de benden uzun yaşayacak! Baskısını durdursam bile ne anlamı olacak ki? Korsan baskıları çoktan yapıldı. Fotokopiyle bile çoğaltılıyor.”

Bu sırada ihtiyarın yüzüne bakınca duraladım. Gözünden bir damla yaş sızıyordu. Yanına oturdum. İhtiyar sessizce yere bakıyordu; sonra konuşmaya başladı:

“Bak Vladimir, torunum Nastyonka, pek çok şeyi önceden görüyor. Kendisi için bir şey istediği falan yok. Ne ün, ne de para. Ünün bir kısmını üzerine alarak kendisini tehlikeye attı ama seni kurtardı. Kitapta gerçekten onun istediği gibi görünüyorsun. Doğru. Ama bunu seni aşağılamak için değil, kurtarmak için yaptı. Bu yolla karanlık güçlerin koca bir kütlesini kendi üzerine çekti. Sadece kendi üzerine. Sense ona, anlamamanın, öfkenin acısıyla karşılık veriyorsun. Düşünsene, sadece sevgiden yaratılmış bir kadın için buna dayanmak kolay mıdır?”

“Sevgilisi aptal sayılıyorsa, ne işe yarar böyle bir sevgi?”

“Birine aptal deyince aptal olmaz. Pohpohlama sözlerini gerçek olarak kabul edendir aptal. Diğer insanlar tarafından nasıl görülmek istediğini bir düşün. Herkesin üzerinde biri olarak mı? Çok akıllı mı? Kendini ilk kitapta böyle gösterme imkânın vardı. Ama o zaman... Gurur ve bencillik seni yok ederdi.

“Aydınlanmış insanlar arasından bile bu günaha karşı koyamayanlar çıkar. Gurur, insanda gerçekdışı, ruhu gölgeleyen bir imge yaratır. Geçmişin filozoflarının, bugünün dehalarının nâdiren çok değerli şeyler yaratabilmesi de bu yüzdendir. Daha kâğıda yazdıkları ilk kelimedede ortaya çıkan bir kendini beğenmişlik duygusu, onlara en başta verilenleri kaybetmelerine neden olur. Ama torunum Nastyonka, gurura götüren dalkavukluk ve tapınmanın önüne gayet ustaca geçti. Artık sana dokunamayacak bunlar. Hem bir sürü beladan daha kurtarıyor seni. Ruhunu da vücudunu da koruyor. İçtenlikle dokuz kitap yazacaksın. Dünya da kitapların Sevgi Evreni sayesinde ıslık ıslık parlayacak! Dokuzuncu kitabın son noktasını koyduğunda kim olduğunu da anlayacaksın.”

“Ne? Bunu şimdi söyleyemez misiniz?”

“Şu anda kim olduğunu söylemek zor değil. Şu anda kimsen osun. Kendini kim olarak hissediyorsan osun. Ama kim olacağını belki sadece Anastasya bilir. Her anı sevgiyle yaşayarak bekleyecek. Apartmanlarında oturup senin korkak olduğunu söyleyenlerse önemli değil. Bunların şaka olduğunu düşün. Onlara, yanlarında hiçbir teçhizat olmadan taygada üç gün geçirmelerini tavsiye et. Bir ayıyla, ininde uyumayı denesinler bakalım. Yaşadığın duyguları tam olarak kavrayabilmek için yanlarında deli bir kız da götürsünler; sahi Anastasya’yı en başta öyle sanmıştın, değil mi?”

“Eh, aşağı yukarı öyle.”

“İyi, o zaman seni suçlayanlar da deli yol arkadaşlarıyla uysunlar bakalım. Issız ormanın ortasında, kurt ulumaları arasın-

da... Yapabilirler mi? Ne dersin?" diye ekledi ihtiyar kurnaz bir ifadeyle.

Bu manzarayı gözümde canlandırınca birden gülmeye başladım. İhtiyar da benimle birlikte güldü. Sonra şunu sordum:

"Anastasya konuştuklarımızı duyabilir mi?"

"Yaptığın her şeyi öğrenecek."

"O zaman, kaygılanmamasını söyleyin. Şifalı sedir yağının nasıl üretildiğini herkese anlatacağım."

"Peki söylerim" diye söz verdi ihtiyar. "Anastasya'nın yağ için söylediği her şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum sanırım."

"Tekrarla o zaman bana."

Şifalı Sedir Yağı Nasıl Üretilir?

“Aslında o kadar da zor değil. Günümüz teknolojisi için tanıdık da zaten. Çok farklı bir şey ileri sürmeyeceğim. Fakat belirtmem gereken bazı alışılmadık ayrıntılar var. Toplayıcıların bugün yaptığı gibi sedirlere tokmak ya da sopalarla vurulmamalı. Yağın şifalı özelliği azalır böyle yapılırsa. Sadece sedirin kendisinin düşürdüğü kozalaklar kullanılmalı. Kozalaklar ya rüzgârla düşmüş olmalı ya da Anastasya’nın yaptığı gibi sesle düşürülmeli. Yerdeki kozalakları da sadece aklından kötülük geçmeyen insanlar toplamalı. Hatta çocukların eliyle toplanırsa çok daha iyi olur. Genel olarak tüm adımlara iyi ve aydınlık düşünceler eşlik etmeli.

“Anastasya, ‘Böyle insanlar, Sibiry köylerinde şimdi bile bulunabilir’ demişti. Bunun nasıl bir fark yaratacağını söylemek zor. İncil’de bile Kral Süleyman’ın ağaç kesmede usta adamlar aradığı anlatılıyor. Yalnız bu adamların hangi özellikleriyle diğerlerinden ayrıldığından bahsedilmiyor.

“Kozalaklardan ayıklanan fıstıkların üç ay içerisinde yağları çıkarılmalı yoksa kaliteleri bozulur. Yağı çıkartılırken de çekirdekler kesinlikle metal bir aletle temas etmemeli. Zaten yağ, hiçbir şekilde metalle temas etmemeli.

“Yağ, herhangi bir tanıya gerek olmadan, her tür hastalıkta kullanılabilir. Çeşni olarak salatalara falan da katılabilir. Ayrıca günde bir kaşık içmek de mümkün. Güneş doğarken içmek en iyisi. Ama gün içerisinde de içilebilir. Yalnız kesinlikle gündüz içilecek, gece değil. Püf noktası bu.”

Burada ihtiyara, “Fakat sahtesini yapabilirler” dedim.

Ama ihtiyar kurnazca ve biraz da alaylı bir cevap verdi: “Gel o zaman sahteciliğe karşı bir koruma bulalım. Senin yüzdeni de belirleriz.”

“Nasıl bulacağız?”

“Düşünmek lazım, ne olsa sen işadamısın.”

“Öyleydim ama şimdi kim olduğum belli değil.”

“Gel birlikte düşünelim, hata yaparsam düzelt.”

“Haydi bakalım.”

“Ürün elbette ölçüm aletleriyle, bu işi bilen uzmanlar tarafından test edilecek. Doktorlar, bilim insanları, uzmanlar vs.”

“Doğru, bunlar sertifika da düzenleyebilirler.”

“Ama aletler her şeyi belirleyemez. Tatmak da lazım.”

“Olabilir. Şarabın kalitesini eksperler belirler mesela. Onların yerini hiçbir şey tutamaz. Fakat şarapeksperleri, şarabın kalitesini çok iyi ayırt ederler. Koku ve tat alma duyuları benzersizdir. Yağı kim tadacak peki?”

“Sen tadabilirsin.”

“Nasıl yapayım? Ben sadece sıradan yağı tattım. Tattığım yağ üretirken de Anastasya’nın söylediği her şeye uymadık. Üstelik sigara tiryakisiyim.”

“Yağı tatmadan önceki üç gün boyunca sigara ve içki içmemelisin. Etten ve yağlı yemeklerden de uzak dur. Üç gün hiç kimseyle de konuşma. Sonra tattığında, gerçek mi yoksa sahte yağ mı anlarsın.”

“Peki, neyle karşılaştıracam?”

“İşte bununla.”

İhtiyar, çadır bezinden çantasını karıştırdı ve iki parmak genişliğinde, içi oyulmuş bir çubuk çıkardı içinden. Ağzı da tıpa niyetine başka bir çubukla tıkanmıştı.

“İçinde gerçek yağ var. Bir tadına bak, ondan sonra başka bir tatla asla karıştırmazsın. Ama önce, sigara ve diğer kötü alışkanlıkların yüzünden içinde birikenleri kovmaya çalışayım.”

“Nasıl yani? Anastasya’nın yaptığı gibi mi?”

“Evet, aşağı yukarı öyle.”

“Ama Anastasya, ancak seven birinin, sevgi ışığıyla sevdiği insanın hastalıklarını iyileştirebileceğini söylemişti. Vücudunu da öyle bir ısıtabilirmiş ki, ayakları terlemiş.”

“Sevgi ışığıyla. Çok doğru.”

“Fakat siz beni sevemezsiniz ki. Yani onun gibi sevemezsiniz.”

“Ama torunumu seviyorum. Haydi, bir deneyelim.”

“Peki öyleyse.”

İhtiyar gözlerini kıstı ve dikkatle, gözünü bile kırpmadan bana bakmaya başladı. Vücuduma bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissettim ama Anastasya’nın bakışıyla yarattığı sıcaklıktan çok daha zayıftı. Yine de ihtiyar elinden geleni yapıyordu. Hatta parmakları titremeye başlamıştı. Vücut sıcaklığım biraz daha yükseldi ama hepsi o kadar. İhtiyar hâlâ vazgeçmiyor ben de uslu uslu bekliyordum. Birden ayaklarım terlemeye başladı, sonra başımda bir ferahlama hissettim, ardından da kokuları... Havadaki kokuları duyabiliyordum.

“Hah, becerdik” dedi ihtiyar yorgun bir tavırla banka yaslanırken. “Şimdi ver elini bana.”

Kalın çubuğun, çubuk-tıpasını açtı, avucuma biraz sedir yağı damlattı. Dilimle avucumdaki yağı tattım; damağıma, ağzıma bir sıcaklık yayıldı. Sonra birden sedir kokusu duydum. Gerçekten, başka bir tatla karıştırmak çok zordu.

“Şimdi hatırlar mısın?” diye sordu ihtiyar.

“Hatırlarım. Hatırlamayacak ne var? Bir zamanlar manastırda yediğim patateslerin tadını yıllarca unutmadım. Yirmi yedi yıl geçti ama hâlâ hatırlıyorum. Yalnız, insanlar aldıkları yağın tadıldığını, gerçek yağ olduğunu nasıl anlayacak? Çok da pahalıya satılıyor. Gözlerimle gördüm. Şişesinin üzerinde ithal etiketi vardı. O kadar pahalı olunca, sahtesi de çok olur.”

“Doğru, her yerde paranın hükmü geçiyor. Bir şeyler düşünmeli.”

“Gördünüz mü? Çıkamaz sokağa girdik işte!”

“Anastasya, paranın iyi bir şeye dönüştürülebileceğini söylemişti. Bunun üzerine yoğunlaşmalıyız.”

“Bunun üzerine çok kafa patlatıldı, mesela kaliteli votkanın sahtelerini nasıl önleyeceklerini düşündüler. Etiketleri, kapakları değiştirdiler, özgün etiketler tasarladılar ama işe yaramadı. Sah-te ürünler hâlâ satılıyor. Hatta artık, bir fotokopi makinesiyle bile istediğin etiketin aynısını basabilirsin.”

“Para da basılabilir mi, peki?”

“Para basmak biraz daha zor.”

“O zaman yağ şişelerinin üstüne etiket yerine para yapıştıralım, bu sümüklü kâğıt parçaları da işe yarasın.”

“Nasıl? Para mı yapıştıralım? Bu saçmalık da nereden çıktı?”

“Bir banknot versene bana. Herhangi bir banknot.”

Bir banknot verdim.

“Hah, şimdi anlayacaksın. Banknotu alıp ikiye ayırıyorsun ve bir parçasını kutunun, şişenin artık her neyse onun üzerine yapış-

tırıyorsun. Diğer parçası da sende kalıyor. Nereye istersen oraya koy artık. Bankada bir kiralık kasaya bile koyabilirsin. Bak, iki parçada da aynı seri numarası var; isteyen herkes yağının orijinalliğini bu numaralarla doğrulayabilir.”

Vay babalık, ne kafa varmış sende, diye geçirdim aklımdan ve ihtiyara da şunu söyledim:

“Bundan daha iyi bir sahte ürün koruması olamaz. Bravo size!”

İhtiyar gülmeye başladı, arada da, “Öyleyse ben de yüzdemi isterim” dedi. “Haydi, sököl paraları!”

“Yüzde mi? Nasıl yani? Hem ne kadar istiyorsunuz?”

Birden ciddileşen ihtiyar, “Her şeyin düzgün yapılmasını istiyorum” dedi ve “Kendine ayıracağın yüzde üçe bir daha ekle” diye ekledi. “Yağın üretimi tamamlanınca, yüzde birini ayır. Sonra da gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündüğün kişilere bedava dağıt. Bu da insanlara, ikimizin bir hediyesi olsun.”

“Pekâlâ ayırırım. Hepsini harika buldunuz. Bravo doğrusu.”

“Harika mı? Yani Nastyonka bizim için sevinecek mi? Babam da beni hâlâ tembel sansın bakalım. Demek harika buldum ha?”

“Evet, harika!”

Yine gülmeye başladık.

“Anastasya’ya, sizden harika bir işadama olacağını söyleyin” dedim.

“Ciddi misin?”

“Elbette! Şu ‘Yeni Ruslar’dan biri bile olabilirdiniz, hem de en iyilerinden biri!”

“Peki söylerim. Yağ hakkındaki her şeyi insanlara aktaracağın da söyleyeceğim. Buna hayıflanmıyorsun değil mi?”

“Neden hayıflanayım? Zaten meşakkatli bir iş. Söz verdiğim gibi üçüncü kitabı da bir an evvel yazayım da sonra kendi işime bakacağım ben; ticaretle uğraşır ya da başka normal bir şey yaparım.”

Başlık!

(Ne diyeceğimi bilemedim, kim bilebilir ki?
Kendi başlığınızı koyun!)

Anastasya'nın dedesine yeni yardımcılarımın bahsetmeye karar vermiştim. "Bugünlerde Anastasya'yla ilgili bir sürü makale yazılıyor. Hem bilim hem de din çevreleri onu konuşuyor. Bir parça farklı yorumlandığı da oluyor. Aralarında gayet dindar ve nazik insanların da bulunduğu yapımcı bir şirket, bana sözleşme teklif etti. Medyada Anastasya'nın anlattıklarını yorumlama hakkımı almak istediler. Ben de kabul ettim."

"Peki, Anastasya'yı onlara kaç para sattın Vladimir?"

İhtiyarın ses tonuna ve sorusuna bozulmuştum.

"Satmak da ne demek? Onlara Anastasya'yla ilgili kitapta yazandan daha çok bilgi verdim. Onun söylediklerini anlayıp ken-

dilerince yorumlayabilsinler diye dindar insanlarla konuştum, hepsi bu. Anastasya'yla tanışmak da istiyorlar. Hatta bir gezinin tüm masraflarını karşılamaya bile hazırlar. Ben de bunları kabul ettim. Neresi kötü?"

İhtiyar cevap vermedi. Ben de onun cevabını beklemeden devam ettim. "Münhasır haklarım karşılığında bana para önerdiler, bizde böyle yapılır: Bir hizmet alınca bedelini ödersin. Hem yayınlarıyla daha fazlasını kazanacaklar zaten."

Başını öne eğen ihtiyar bir süre daha konuşmadı, sonra sesli düşünürmüş gibi mırıldandı:

"Yani, sen bir girişimci olarak Anastasya'yı sattın, onlar da sırf dünyanın en dindar, en ehil insanları olduklarından almaya karar verdiler."

"Ne tuhaf konuşuyorsunuz. Sonuç olarak, kötü bir şey mi yaptım yani?"

"Söylesene Vladimir, senin ya da şu 'dindar'ların aklına Anastasya'ya kiminle, ne zaman konuşacağını, konuşmak isteyip istemediğini sormak, bunu düşünmek gelmedi mi? Sizin dünyanızda ev sahibine sormadan, haber vermeden misafirliğe giderler mi? Anastasya kimseyi davet etmedi."

"Onlarla görüşmek istemezse görüşmez. Sözleşme falan da imzalamaz."

"Ama sen imzalamışsın! Anastasya, bildiği her şeyi herkesle paylaşmaya hazır ama bunu nasıl yapacağını kendi kendine belirleme hakkı da var. Eğer kitap yolunu ve senin dilini kullanmayı seçmişse, bir başkasını talep etmeye ya da dayatmaya kimin hakkı olabilir? Anastasya seçimi yaptı ama birileri bunu değiştirmeye çalışıyor. üstelik bunun altında yatan amaç da çok açık. Anastasya, kendisini diğer insanların önüne koyan kişilerle konuşmaz. Onların kendini beğenmişliğinin, Anastasya için kutsal olan gerçekleri tahrif edeceğini, çarpıtacağını, onların yanına kendisinden bir şeyler katmaya çalışacağını bilir."

“Neden peşinen bu kadar karamsarsınız? Bu insanlar pek çok öğretiyle ilgileniyor. Çok dindarlar.”

“Kendilerini herkesten daha dindar sandıkları için. Dindarlık kibri, ölümcül bir günah olan gururun şahikasıdır.”

Kendi kendime duyduğum öfkenin sıkıntısı içimi kaplamaya başlamıştı. Sözleşme karşılığında henüz ödeme almadığım için hâlâ feshedebilirdin. Ama kısa süre önce. hiçbir sakınca görmediğimden. bir başka kurumla, benimle yapılacak mülakatlardaki münhasır haklarımı devreden bir sözleşme imzalamıştım. Onlar da dindar ve nazik insanlardı. Gerçi bu sözleşme de sadece benimle ilgili olduğundan, istediğimi yapabilirdim. Fakat onlar da ben de tuzağa düşmüştük bir kere, çünkü ben dolaylı olarak Anastasya'yı satmış, onlar da almıştı.

Şu aşağıdakileri de Anastasya'nın dedesi değil, yaptığım sözleşmeyi okuyan Moskovalı bir kadın gazeteci öfkeyle söylemişti:

“Of, ne aptalca. Anastasya'yı çok ucuza satmışsın. Şu sözleşmeyi dikkatlice oku da gör. Diğerlerinin haklarını -ki bunlar münhasır haklar- Anastasya'yla ilgili söylediğin her şeyi diledikleri gibi kullanıp yorumlama hakkı da vererek en güçlü haber kanalına satmışsın. Üstelik ne yaparlarsa yapsınlar, onlara itiraz etme hakkından bile kendini mahrum etmişsin.”

Bunların ne kadarının doğru olduğunu söylemek güç: iyisi mi sözleşmenin kimi noktalarını buraya aktarayım:

1. Sözleşmenin konusu:

1.1 YAZAR, kendisinin yer aldığı tüm görüntülü kayıtların ve “Anastasya” televizyon programlarıyla (bundan sonra “programlar” olarak anılacaktır) dolaylı ya da dolaysız olarak ilişkili olan tüm video görüntülerinin kullanımı üzerindeki münhasır haklarını devretmektedir. YÜKLENİCİ'ye yukarıda devredilen hakların kullanımı, dünyadaki tüm ülkeleri kapsamaktadır.

1.2 YÜKLENİCİ, masrafları kendi mali kaynaklarınca karşılanmak üzere, 30-40 dakika uzunluğunda, BETACAM formatında çekilecek üç programın her birinden birer kopya hazırlamakla yükümlüdür.

1.3 YAZAR ile YÜKLENİCİ arasındaki karşılıklı anlaşma uyarınca, herhangi bir filmi ya da video şirketiyle, kablolu yayında dâhil olmak üzere herhangi bir televizyon kanalıyla, ilgili konularda görüşmeler yapma, herhangi bir ekipmanla çekilecek görüntülerin ve kaydedilmiş görüntülerin kullanılması hakları sadece ve münhasıran YÜKLENİCİ'ye aittir.

Bu sözleşmeyürürlükte olduğu müddetçe YAZAR, görüntülü röportaj verme ve programlarda kullanılan konularla ilgili, dolaylı ya da dolaysız herhangi bir sesli materyal hazırlama haklarından feragat etmektedir

Anastasya kitabının yazılması, basılması ve dağıtılmasıyla ilgili tüm olayları inceleyince şu sonuca vardım: Kendilerini “çok dindar” sayan insanların içinde, kendilerini de korkutan bir karanlık yön var ve bu yüzden, sürekli insanları ne kadar dindar olduklarına ikna etmeye çalışıyorlar. Muhtemelen diğer insanların, onların içindeki karanlık yönü keşfetmesinden korkuyorlar.

Bu durum, işadamlarında daha basit ve açıktır. Onların davranışları, istekleri çok daha açıktır ve nadiren gizleme gereği duyarlar; bu yüzden kendilerine ve çevrelerindeki insanlara, topluma karşı daha dürüsttüler. Bu görüşüm yanlıştır belki. Ama gerçeklerden kaçamazsınız.

Anastasya'nın metnini üç Moskovalı öğrenci yazdı. Yakın zaman içerisinde emeklerinin karşılığını almayı hiç ummuyorlardı. Dini konulardansa hiç bahsetmediler.

Kitap, On Bir Numaralı Moskova Matbaası'nda, emekli bir subay olan matbaa müdürü G.V. Grutsya sayesinde, masrafları matbaa tarafından karşılanarak basıldı. Baskı adedi düşüktü ve

giderleri ancak karşılıyordu. Bir işadami olan Grutsya da dini konulara hiç girmedii. İkinci baskının masraflarıysa Moskova Yayıncılar Konsorsiyumu İdari Müdürü Nikitin tarafından karşılandı; sonradan kitaplardan kâr amacı gütmeyişi ortaya çıktı. Kitapların büyük bölümünü, satmam için bana verdi. Bu yatırımının karşılığını ödemem için bir süre de belirlemedi. O da dinden bahsetmemişti.

Sonradan o “dindarlar” işe karıştı. Bir matbaada kırk beş bin adetlik korsan baskı yapıldı. Bu “dindar” şirket yakayı ele verince, ne kadar dindar olduklarını, sadece biraz aydınlık yaratmak istediklerini söylediler, hatta telif hakkımı da vereceklerine söz verdiler. Hâlâ da söz verip duruyorlar. Bu tek olay da değil üstelik. Bu “dindarlar” iş hesaba gelince epey ihmalkâr davranıyorlar, hele borçlu kendileriye.

Münhasır hakları devretme konusunu da bu kitabın sayfalarında netleştirmeye karar verdim: Anastasya’nın söylediklerini yorumlama konusundaki münhasır haklarımı bir daha hiç kimseye, asla devretmeyeceğim. Ve birileri bu konudaki imtiyazını gösterecek olursa, insanlar şunu bilsin istiyorum: Hiçbirini gönüllü devretmedim!

Neden mi “gönüllü” diyorum? Sözleşmeyi feshetmeme yarıdmcı olan Moskovalı gazetecinin adresine kısa süre sonra birtakım tehditler yağmaya başladı. Kimden geliyor? Ne istiyorlar? İşte bunların “dindarlığı!” Dinlerini zorbalıkla destekliyorlar. Bu tehditler bana tanıdık geliyor; nihayetinde onların ardında da insanlar var. Buradan tüm insanları uyarmak istiyorum: Bu “dindarlara” karşı daha ihtiyatlı olun; birine katılmadan önce, bu “dindarların” sizi nereye götürebileceğini etraflıca düşünün.

Dahası da var. Anastasya’ya, Moskova’ya gelip televizyona çıkmasını teklif ettiğimi ama bunu reddettiğini ilk kitapta yazmıştım. O zamanlar neden reddettiğini anlayamamıştım. Ama şimdi nedenini anlıyorum. Kitap çıkar çıkmaz, söyledikleriyle ilgili pek

çok yorum yapıldı. Birbirlerinden epey farklı yorumlar hem de. Bazıları ilginç, bazıları tartışmalıydı ama aralarında, onu kendi çıkarlarına göre yorumlamak istedikleri apaçık olanlar da vardı. Doğrudan bana saldıranlar da eksik değildi: “Ne yani, onunla konuşmaya hakkı olan bir tek sen misin?”, “Sen her şeyi anlamıyorsun, bırak başkaları görüşsün onunla, öylesi daha yararlı olur” gibi. Ama Anastasya, birine devredilebilecek bir eşya falan değil. O bir insan! Ve kiminle, nasıl görüşeceğine karar vermeye hakkı var. Anastasya’nın, fanatik ve benciller kılığına bürünmüş, görünen ve görünmeyen karanlık güçlerin saldırısına maruz kaldığı artık apaçık.

Anastasya daha ilk kitapta şunları demişti: “Karanlık güçlerin bana olanca güçleriyle saldıracağını biliyorum. Ama onlardan korkmuyorum, oğlumuzu da doğurup yetiştirebilirim. Hayalimin gerçekleştiğini görecekim. Ve insanlar karanlık güçlerin zaman diliminden geçecekler.”

Onlar, çocuklarını on bir yaşından itibaren eğitiyor. Yani Anastasya, en azından on yıl daha dayanabilecek.

“Ya sonra ne olacak?” diye sordum Anastasya’nın dedesine. “Anastasya mutlaka ölecek mi?”

“Söylemek zor” diye cevapladı ihtiyar. “Hepsi, çok daha erken öldü ama Anastasya, sonunda fiziksel ölümün kaçınılmaz olduğu bir yola bir defa çıkmadı; her defasında, unutulmuş ama hâlâ her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü bir kanun parladı. Gerçeğin özülle dünyada yaşayanları aydınlattı. Böylelikle Anastasya’nın dünyevi vücudunda da yaşam kaldı her zaman.”

İhtiyar yine susup düşüncelere dalarak bastonuyla yere birtakım şekiller çizmeye başladı. Ben de düşünceye dalmıştım: “Nasıl girdim ben bu işin içine! Ama daha kötüsü, artık bırakmam imkânsız. Başlarda bırakabilirdim belki ama artık imkânsız çünkü çocuk var. Anastasya bir oğlan doğurdu. Çocukla ilgilenip onu yetiştireceğine, insanları karanlık güçlerin zaman diliminden ge-

çirne düşüncesine takmış. Vazgeçmez de. Çünkü keçi gibi inatçı. Böyle inatçı biri, öylece bırakamaz her şeyi. Bu kadar saf birine kim yardım eder? Ben de sözümünden dönersem, kimsesi kalmaz. Darmadağın olur. Emzikli bir anneye de bu yapılmaz. Önce çocuğu süten kesmeli.”

“Anastasya için bir şey yapabilir miyim?” diye sordum ihtiyara.

“Ne söylediğini ve ne istediğini anlamaya çalış. O zaman karşılıklı anlayış mümkün olur, ılık bir dalga kalbi ısıtır, yepyeni bir gündeğümü yaşanır dünya üzerinde.”

“Biraz daha açık konuşabilir misiniz?”

“Daha açık konuşmam zor. En önemlisi her şeyde içtenlik olmasıdır. Sen de öyle yap, yüreğinle ruhun sana ne emrederse onu yap.”

“Anastasya bana, bir Rus taşra şehrinden bahsetmişti. Kudüs ya da Roma’dan daha zengin olabileceğini söylemişti sanırım. Çünkü çevresinde atalarımızdan kalma pek çok kutsal yer varmış. Bunlar Kudüs’ün kiliselerinden daha önemliymiş. Yalnız yerli halk, onları fark edecek bilinçte değilmiş. Ben de oraya gidip bunu değiştirmek istiyorum.”

“Bu işi çabucak halletmek mümkün değil Vladimir.”

“Mümkün mü, değil mi bilmem, ben Anastasya’ya söz verdim. Artık bir şeyler değişmeli.”

“Mümkün olmadığını bilmezken değiştirebilirsin demek ki. Sana başarılar dilerim! Gitme zamanım geldi.”

“Sizi geçireyim.”

“Zamanını boşa harcama. Beni geçirmene gerek yok, sen otur ne yapacağını düşün.”

İhtiyar ayağa kalkıp elini uzattı.

Anastasya’nın dedesinin yolda uzaklaşmasını izlerken, Anastasya’nın söylediklerini hatırlayarak, Gelencik şehrine yapacağım geziyi düşünüyordum.

Ah O Kutsal Yerlerin, Rusya!

Anastasya'ya, "Çınlayan sedirlerle sık karşılaşır mısınız?" diye sormuştum.

"Çok ama çok nadir" diye cevaplamıştı. "Bin yılda iki ya da üç kere. Bu kurtarılmış olandan başka bir tane daha var; o da kesilip kaderine yazılmış amaç için kullanılabilir."

"İyi de 'kaderine yazılmış amaç' ne demek?"

"Evrenin Yüce Akılı, yani insanı ve çevresindeki her şeyi yaratan Tanrı, kaybettikleri yeteneklerini, manevi dünyada birikmiş bilgeliği kullanarak tekrar kazanmaları için insanlara bir fırsat vermeyi öngörmüştür kuşkusuz. Bu bilgelik daha en başta verilmişti fakat günahkârlık yüzünden insanın onu kavrama yeteneği kayboldu.

"Dedemle büyük dedem sana, çınlayan sedirden ve olağanüstü şifalı özelliklerinden söz ettiler. Fakat titreşimlerinin ve ritmi-

nin, Tanrı'ninkine yakın olduğunu açıklamamışlar. Eğer bunlar, pek çok insanın içindeki ritimlerle birleşir ve çoğalırlarsa, çınlayan sedirin gövdesine okşar gibi avucunu dayayan biri, bilgeliğin sonsuz genişliğiyle iletişim kurma imkânı bulur. Böyle bir insan, dokunma esnasında ya da daha sonra, düşüncesi aracılığıyla pek çok şeyin farkına varabilir. Herkes için farklı düzeylerde gerçekleşir bu. Ben sana en yüksek düzeyden bahsediyorum.”

“Neden farklı gerçekleşiyor ki? Sedir, insan mı seçiyor?”

“Herkes eşit davranır. Ritmi de titreşimleri de hiç değişmez. Ama bazı insanlar bunlara uyum sa layabildiklerinden her şeyi tam olarak hisseder, bazılarıysa sadece hafif bir his duyar. Pek çok insan başlangıçta bir şey hissedemez. Ama bilinç, hissetmeyenlere bile azar azar gelir. Hiç değilse hissetme imkânlarını arttırır.”

“Nasıl bir seçim yaptığını hâlâ pek anlayamadım.”

“Söyledim ya Vladimir, i  a a ta değil, insanda... Mesela... Hah, buldum. Mesela müzik! Anladın değil mi, müzik çaldığı zaman... Müzikte de titreşim ve ritim vardır. Ama bazı insanlar daha dikkatli dinler müziği, hissetmeye ba lar, arada duygulanıp mutluluk gözyaşları döktükleri de olur. Bazılarıysa kendilerini vermeden dinler ya da dinlemek bile istemez. Sedir için de aynı şeyler geçerli. Yalnız, hissedip anlayabilenler daha fazlasını duyar. Bu daha fazlayla da içlerinde bir şeyler açılır giderek. İnsanın düşünmek istediği anlarda ba lar bu.

“Kadınlar, ilk atalarının g   ve bilgeliklerini kazanabilir ve seçtikleri erkeği, kendilerini, sevgiye do urdukları çocuklarını mutlu ederek kaderlerinde yazanı gerçekleştirebilirler. Bundaki mucize sedirde değil, insanın arzularındadır; sedir sadece onlara yardımcı olur, üstelik o soylu davranışların başlıca yardımcısı da değildir.”

“İnanılmaz! Çok güzel, çekici bir efsaneye benziyor.”

“İnanmıyor musun? Bu anlattıklarımı efsane mi sayıyorsun? Peki, o zaman neden buraya gelmek için bunca çaba harcadın, neden ille çınlayan sediri göstermemi istiyorsun?”

“Hepsini efsane saymıyorum canım. Dedenle büyük dedenin sedir hikâyesine de başta inanmamıştım. Seferden döndüğümde, popüler bilim kitaplarını okuyup bilim insanlarının sedirin şifalı etkisi üzerine söylediklerini öğrenince, üstüne bir de bilimle İncil’in, sedir konusunda hemfikir olduğunu görünce şaşkına döndüm. Ama senin söylediğin gibi, sedirin Akıl’la ya da Tanrı’yla kurduğu bağı hissetmenin mümkün olduğuna hiçbir yerde rastlamadım, hatta ima edildiğini bile görmedim.”

“Bilimcilerin söylediklerini ve İncil’i ya dikkatli okumamışsın ya da ana fikri atlamışsın, yoksa söylediklerimden en ufak bir şüphelen olmazdı.”

“Neyi atmış olabilirim ki? İncil’de sadece iki kere sedirden bahsediliyor: Tanrı, sedir yardımıyla insanların nasıl iyileştirileceğini öğretiyor, sonra evlerin nasıl temizleneceğini.”

“Fakat İncil’de, halkından büyük saygı gören, en bilge hükümdarlardan biri olan Kral Süleyman’dan da bahsediliyor. Kral Süleyman da, efsane değil tarihi bir kişidir.”

“Ne olmuş yani?”

“İncil’de bu kralın Tanrı’ya sedir ağacından bir tapınak, yanına da kendisi için bir ev yaptırdığı da anlatılıyor. Üstelik sedirleri bir başka ülkeden getirmek için, otuz binin üzerinde adam tutmuş. Sedirleri kesmek içinse Hiram adlı bir kraldan, ‘ağaç kesmede usta’ adamlar istemiş. Süleyman, bu sedirler için krallığının yirmi şehrini vermiş. Şimdi bir düşün bakalım, dünyanın en bilge hükümdarı, sırf bir tapınak ve ev inşa etmek için neden bunca masrafa girsin, neden elindekinden daha dayanıksız bir malzeme kullansın?”

“Neden?”

“Cevabı da İncil’de bulabilirsin: ‘Kâhinler kutsal yerden çıkınca, Rabbin tapınağını bir bulut doldurdu. Bu bulut yüzünden kâhinler görevlerini sürdüremediler. Çünkü Rabbin görkemi tapınağı doldurmuştu.’ (1. Krallar 8. bab) Doğrudan kanıtları da önde gelen bilim insanlarınızın çalışmalarında bulabilirsin.”

“Çok güzel. İnanılabilecek bir şeye benziyor. Yani sedir ağacı, insanlar için pek çok gizemi açığa çıkaracak. Kesilebilecek sedir ağacını göster bana. Ben de onu, isteyen herkesin dokunabileceği, tüm dünyadan ulaşımı kolay bir şehre götüreyim.”

“Peki, halkının, sedirin kutsallığına hakaret etmeyeceği; sedirin iyi korunacağı; uygun bir sergi alanının ayarlanacağı ve ziyaretçilerin makul koşullarda ulaşacağı böyle bir şehri nereden bulacaksın?”

“En azından denerim. Neden bu kadar zor olacağını düşünüyorsun ki?”

“Bugünün insanların bilinci, teknolojik dünyanın programlarıyla kısıklıkla bağlanmış halde. İnsanlar bir tür biyobota dönmüş.”

“Nasıl biyobota?”

“Teknolojik dünya öyle bir kurulmuştur ki, insan, icat ettiği her makinenin, hayatını kolaylaştırdığını düşünür. Aslında bu bir yanılsamadır. İnsanın kendisi bir robot oluyor teknolojik dünyada. Varoluşun özünü ve kendi kaderini düşünecek, başkalarını dinleyecek vakti hiç olmuyor. Programlanmış bir robot gibi tıpkı. Bak şimdi her şeyi kendi gözlerinle görüyor, kulaklarınla duyuyorsun ama inanmak hâlâ zor geliyor.”

“Beni boş ver Anastasya. Ben, kendimi sağlam inançlı biri saymam. İnanıyorum ama genel olarak. Ama diğer insanlar kadar değil herhalde. Çağımızda, gerçekten inançlı pek çok insan var. Pek çoğu da İncil okuyor. İncil’in sedirden ne kadar bahsettiğini hemen görüp anlayabilirler; senin küçük sedir parçana da hemen inanıp, gözleri gibi bakarlar.”

“İnançlar farklıdır Vladimir. Kuran’ı, İncil’i ya da asırların bilgeliğini içeren bir başka kitabı eline alıp inandığını söyleyen, hatta başkalarına da öğretmeye kalkan biri, aslında sıklıkla Tanrı’yla pazarlık ediyordur: ‘Bak, sana inanıyorum. Her ihtimale karşı bunu aklında tut’ diyor aslında.”

“O zaman inanç nedir? Nasıl ifade edilmelidir?”

“İnsanın yaşam tarzıyla, dünyayı algılamasıyla, kendi özünü ve kaderini anlamasıyla, çevresindekilerle ilişkilerinde ve davranışlarında düzgün davranmasıyla, düşünceleriyle.”

“Yani basitçe inanmak yetmiyor mu?”

“Yetmez elbette. Mesela bir orduyu düşün. En sonuncusuna dek tüm askerler komutanlarına inanır. Ama savaşa gitmezler. Komutanlarına o kadar çok inanırlar ki, onun tek başına da zafere kazanabileceğini sanırlar. Sonra oturup komutanlarının düşmanın üzerine tek başına yürüyüşünü izlerler. Arkasından da çılgınca, ‘Haydi! Koş! Sana inancımız tam!’ diye bağıırırlar.”

“Benzetmenin bir anlamı yok Anastasya. Böyle saçma şeyler asla olmaz.”

“Böyle saçma şeyler gerçek hayatta oluyor.”

“O zaman bizim yaşamımızdan somut bir örnek ver bakalım.”

“Peki. Rusya’da bir şehir var. Adı Gelencik. İnsanlar günlük yaşamın kargaşasından uzaklaşıp dinlenebilsin, düşünüp kutsal yerlere dokunabilsin diye kurulmuş. Şehrin çevresinde bir sürü kutsal yer var. Bunlar, Mısır piramitlerinden ve Kudüs’teki kutsal yerlerden çok daha önemli. Dünyanın en zengin şehri olabilir. Kudüs’ten ve Roma’dan bile zengin. Ama şehir ölüyor. Gelencik bir sayfiye şehridir. Fakat evleri, çeşitli otelleri boşalıyor, yıkılıyor. İdarecilerinin maddiyatçı bilinçleri, şehrin gelişmesini sağlayacak hazineleri görmelerini engelliyor. Şehirlerinden bahsederken hep denizini, yapay şifa merkezlerini ve komodinli, buzdolaplı otel odalarını övüyorlar. Kutsal yerlerini hiç anmıyorlar bile. Gerçi bunlar hakkında pek bir şey bilmedikleri gibi, öğrenmeye de meraklı değiller. Önceliği başka alanlara veriyorlar. Bu şehirdeki pek çok insan kendisini inançlı sayar. Bir sürü de mezhep var şehirde. Bazıları, diğerlerinin de kendi inançlarını kabul etmesi için epey faal olarak çalışıyor. Ama hangi inanca? Çevrelerindekiyle karşı davranışlarıyla kendi kutsal kitaplarının emir-

lerini çığnemişler ve çığnemeye devam ediyorlar. Mesela İncil’de ‘Komşunu kendin gibi seveceksin’ denir.

“Ama komşunu sevmeden önce, onu tanıman gerekir. Tanımadığın birini sevemezsin. Gel gör ki, kendilerine inançlı diyenler, komşularını, ailelerini tanımadıkları gibi, o kutsal topraklarda yaşamış atalarının torunlarına bıraktığı sonsuz kutsal hazine­den de bihaber. Atalarımızın bilgeliği ve ruhlarının ışığı, binlerce yıl ötesinden onlar sayesinde bize taşındı. Kendilerine inançlı diyen pek çok insanın da çevrelerindeki bu kutsal yerlerden haberleri yok hâlâ. Atalarının onlara yardım etmek için bıraktıkları kutsal yerlerden.”

“Öyle bir şehirde ne tür kutsal yerler bulunabilir ki?”

“Gelencik yakınlarında, İncil’de pek çok defa anılan Lübnan sedirlerinden biri büyüyor. İsa Mesih dünyaya gelmeden önce bile, doğrudan Tanrı tarafından yaratılmış bu canlılardan bahsediliyor, şehirlerin etrafına dikiliyordu. Gelencik’teki daha yüz yaşında. Henüz çok genç ama şimdiden çok güzel ve güçlü. Oraya diken de çok değerli bir insan. Yazar Korolenko* Onun ünü sayesinde bir zamanlar sedirin çevresine bir çit yapmışlar. Ama şimdi, yaşadığı ev yıkılmak üzere, sedire bakan da yok.”

“Ya dindarlar?”

“Bu şehirdeki, kendini dindar, inançlı sayanların çoğu, ne sedire, ne de atalarının bıraktığı kutsal yerlere ihtimam gösteriyor, aksine onları yok ediyorlar... Şehir de ölüyor tabii.”

“Yani Tanrı onlardan intikam alıyor, onları cezalandırıyor, öyle mi?”

“Tanrı iyidir. Asla intikam falan almaz. Ama yarattıklarına ilgi göstermeyeceklerse Tanrı ne yapsın?”

* V.G. Korolenko (1853-1921) Ukrayna asıllı Rus yazar. Yakut mitolojisinden esinlenerek yazdığı “Makar’ın Rüyası” öyküsüyle bilinir. Dahaziyade altı yıllık sürgün hayatı ve çarlığa da komünizme de karşı olmasıyla tanınır. Gelencik şehrinde adına bir müze vardır. (ç .n)

“İnanılmaz! Gerçekten böyle bir ağaç var mı? Bunu doğrulamalıyım.”

“Var tabii. Şehrin çevresinde daha pek çok kutsal yer var. Ama onlara teknolojik dünya görüşüyle yaklaşıyor insanlar, tıpkı bilge firavunların piramitlerine yaptıkları gibi.”

“Ne? Mısır piramitlerini de nereden biliyorsun?”

“Atalarım sayesinde, düşüncelerin ve bilgeliğin nerede ne ölçüde var olduğunu bilme, onlarla iletişim kurma yeteneği içimde muhafaza edilmiş. Onlarla iletişim kurarak düşünebileceğin, ilgi-ni çeken herhangi bir konuda bilgi alabilirsin.”

“Bekle bir dakika. Şimdi seni deneyeceğim. Söyle bakalım, Mısır piramitlerinin sırrını biliyor musun?”

“Biliyorum. Piramitleri araştıranların sürekli maddi bir bakış açısıyla yaklaştıklarını da biliyorum. Temelde, piramitlerin hangi ölçülere göre, nasıl yapıldığı, yüzlerinin birbirleriyle ne gibi bir ilişkisi olduğu, içinde hangi hazinelerin gizlendiği, hangi eşyaların bulunduğu gibi konularla ilgileniyorlar. Piramitlerin yapıldığı zamanda yaşayan insanların batıl inançları olduğunu sanıyorlar. Piramitlerin sadece firavunun bedenini, değerli eşyalarını korumak için, onun şerefine yapıldığını sanıyorlar. Böylelikle temel ve bilinçli olandan uzaklaşıyorlar.”

“Seni anlamıyorum Anastasya. Nasıl bir bilinçten uzaklaşıyorlarmış?”

Anastasya sonsuzlukta bir şey arar gibi yukarı bakarak bir süre cevap vermedi, sonra şu ilginç hikâyeyi anlatmaya başladı:

“Bak Vladimir, ta antikçağlarda dünya üzerinde yaşayan insanlar, çağdaş insanla kıyaslanamayacak kadar çok yeteneğe ve zekâya sahipti. Atalarımız, ilk insanlar, tüm evreni kaplayan o muazzam bilgi bankasını gayet basitçe kullanabiliyordu. Bu evrensel bilgi Yüce Akıl ya da Tanrı tarafından yaratılmıştır. İnsanların ve bizzat O’nun yardımıyla, onların düşünceleriyle doldurulmuştur ve öylesine muaz-

zamandır ki istisnasız her sorunun cevabını verebilir. Sorusuna cevap arayan insanın bilinçaltında bir anda beliriverir cevaplar.”

“Peki onlara ne verdi?”

“O insanların diğer gezegenleri görmek için uzay gemisine ihtiyaçları yoktu çünkü istedikleri zaman oralarda neler olduğunu görebilirlerdi. O insanların televizyona, telefona, dünyayı saran iletişim kablolarına, hatta yazıya bile ihtiyaçları yoktu; çünkü sizin kitaplardan aldığınız tüm bilgiyi, başka yollarla anında alabiliyorlardı. O insanların iyileştirici haplar üreten ilaç sanayisine ihtiyacı yoktu, gereken en iyi ilaçları ellerini hafifçe sallayarak alabiliyorlardı çünkü hepsi doğada mevcuttu. O insanların ulaşım araçlarına ihtiyaçları yoktu. Arabalara, yemek üretim tesislerine de ihtiyaçları yoktu çünkü gerekli her şey temin edilmişti zaten.

“Dünya, yaşadıkları yerin yenilenmesi gerektiği zaman o insanlara bir başka yere yerleşmeleri için sinyaller verirdi. Onlar, evreni ve kendi gezegenlerini anlıyorlardı. Onlar düşünürdü, yaratılış amaçlarını bilirlerdi. Dünya gezegenini mükemmelleştirmeye çalışırlardı. Tüm evrende bir eşleri daha yoktu. Sadece Yüce Akıl'ın, Tanrı'nın zekâsı onlarınkinden üstündü.

“Aşağı yukarı on bin yıl kadar önce, şimdiki Avrupa, Asya, Kuzey Afrika ve Kafkaslarda yerleşmiş insan toplulukları arasında, Evrensel Akıl'la bağı kısmen ya da tamamen kopmuş bireyler görülmeye başladı. İşte insanlığın dünya çapında bir felakete sürüklenmesinin başlangıcı da bu noktadır. Felaketin mahiyeti önemli değil; bilim insanlarının tahmin ettiği ya da eskiçağ dinlerince, biraz ironik bir şekilde kehanet edildiği gibi ekolojik, nükleer, bakteriyolojik olabilir.”

“Dur biraz Anastasya, bu ‘özürlülerin’ ortaya çıkmasıyla, dünya çapında bir felaket arasındaki bağı hiç anlamadım.”

“Onlar için ‘özürlü’ gibi bir terim kullanman çok doğru. Evet, gerçekten özürlü, kusurlu insanlardı bunlar. Peki gözleri görmeyen birinin neye ihtiyacı vardır?”

“Ona yol gösterecek birine.”

“Duymayan birinin?”

“Özel cihazlara.”

“Kolu bacağı olmayan birinin?”

“Protezlere.”

“Onların özürleri çok daha büyüktü işte. Evrensel Akıl’la bağları yoktu. Bu yüzden dünyayı çekip çevirecek, mükemmelleştirecek bilgiyi kaybettiler. Çok gelişmiş bir uzay gemisinde, mürettebatın yüzde doksanının birden aklını yitirdiğini gözünün önüne getir. Hiçbir şey anlamadıklarından geminin panellerini söküp, kabinlerde ateş yakmaya, kontrol cihazlarını söküp kendilerine süsler, oyuncaklar yapmaya başladılar. İşte o insanlar da, böyle bir mürettebata benzetilebilir. O ‘özürlü’ dediğin insanlar, önce taş baltaları, sonra mızrakları buldular ve... Ve güya düşüncelerindeki gelişme sonucu nükleer başlıkları bulmaya kadar vardılar işi. Bugün bile ölçüsüz bir inatla zaten mükemmel yapıları yıkıp kendi ilkel yapılarıyla değiştiriyorlar.

“Onların torunları, daha da fazlasını icat etmeye ve dünyanın çok gelişmiş, doğal mekanizmalarını bile yıkıp yerine her türden, suni, sosyal yapıları koymaya devam etti. Sonra da insanlar birbirleriyle dövüşmeye başladı.

“Bu mekanizmalar, makineler, doğal olanları gibi kendi kendilerine var olamazlar. Kendilerini çoğaltamayacakları gibi, bir arızanın ardından, kendilerini tamir de edemezler, oysa bir ağaç bunu pekâlâ yapabilir. İşte bu yüzden teknokratlar, pek çok insanı bu mekanizmaların kölesi haline getirme ihtiyacı duyup halkın bir kısmını fiilen biyolojik robotlara dönüştürdüler. Bu biyrobotlar da tıpkı onlar gibi gerçeği anlama özürlü olduklarından, kolaylıkla yönlendirildiler. Örneğin suni bilgi yöntemleriyle içlerine ‘komünizmi kurmalıyız’ programı yerleştirildi, bunun için semboller, rozetler, rengârenk flamalar üretildi, sonra yine aynı yöntemlerle başka insanların içine de ‘komünizm kötüdür’ prog-

ramı yerleştirildi, tabii başka semboller ve renkler de verdiler. Ardından farklı şekilde programlanmış iki grup birbirinden nefret etmeye başladı, işi fiziksel saldırılara kadar vardırıdılar. Bunların hepsi de daha on yıl önce, insanlar Akıl'la bağlarını hepten yitirdiğinde başladı. Aslında bunlara akıl hastası de denebilir zira yaşayan hiçbir canlı dünyayı onlar kadar kirletemez.

“ O uzak zamanlarda, evrensel bilgeliği rahatça kullanabilen bir avuç insan kalmıştı. Bunlar, hava kirliliği nefes almayı güçleştirecek hale geldiğinde, sular içilemeyecek kadar tehlikeli olduğunda, o suni teknik ve sosyal yaşam destek sistemlerinin hantallığı ortaya çıkıp tamire daha sık ihtiyaç duymaya başladıklarında, insanların düşünmeye başlayacağını umuyorlardı...

“Uçurumun kıyısında duran insanlar, varlıklarının özünü, yaşamlarının anlamını ve yaratılış amaçlarını düşünmeye başlayacaklardı. O zaman içlerinden pek çoğu, ilk atalarının gerçeğine ulaşmak isteyecekti ve bunun tek yolu da atalarının yeteneğini geri kazanmak olacaktı. On bin yıl önce yaşayan insanlardan bazıları bu yeteneklere hâlâ sahipti. Bunlar bazı toplumların, klanların liderleriydi. Bunlar, daha doğrusu bunların buyrukları üzerine insanlar, büyük yassı taşlar kullanarak özel yapılar inşa etmeye başladılar. Bu yapıların içleri, aşağı yukarı bir buçuğa iki metre genişliğinde ve iki metre yüksekliğinde bir odacıktan ibaretti; bazen daha fazla ya da az olabiliyordu. Tavandaki taşlar hafifçe meyilli yerleştiriliyordu. Bazen bu odalar, yekpare kayalara oyulur, bazen de toprak altında gizlenip üzerlerine kurgan yapılırdı. Odanın taş duvarlarından birine, yaklaşık otuz santimetre çapında koni biçimli bir oyuk açılır ve uygun bir kapakla kapatılırdı.

“Bunların, bu oda-lahitlerin içine, evrensel bilgeliği kullanma yeteneğini kaybetmemiş insanlar giriyordu. Hâlâ yaşayanlar, hatta bundan on bin yıl önce doğanlar, bunlara gidip insanlığı ilgilendiren her sorunun cevabını alabilirlerdi. Bunun için odanın yanına oturup düşünmek gerekliydi. Cevap bazen hemen geliyor, bazen-

se biraz gecikiyordu ama mutlaka geliyordu çünkü bu yapılar ve içlerine girenler bir tür bilgi alıcısıydı. Onlar aracılığıyla Evrensel Akıl'la bağlantı kurmak daha kolaydı.

“Bu yapılar, Mısır piramitlerinin ilk örnekleriydi. Yalnız piramitler, boyutları çok daha büyük olmasına rağmen daha zayıf alıcılardır ama özleri ve amaçları aynıdır. Piramitlere gömülen firavunlar da düşünürdür; kısmen de olsa ilk atalarının yeteneklerine sahiptirler.

“Fakat piramitler aracılığıyla, sağ kalanlardan şu ya da bu sorunun cevabını almak için yalnız değil, kalabalık gitmeli. Piramidin dört yüzü boyunca dizilmeli, bakışlar ve düşünceler piramidin yüzeyinden kaydırılır gibi yavaş yavaş tepesine doğru yönelmelidir. Piramidin tepesinde insanların bakışları ve düşünceleri tek bir noktada toplanır ve Evrensel Akıl'la bağlantı kuracak kanal açılır böylelikle.

“Bugün bile aynısını yapmak ve istenen cevapları almak mümkün. Tepede toplanan düşünceler, radyasyona benzeyen bir enerji yayar. Piramidin tepesine bir aygıt yerleştirilirse bu enerjiyi saptayabilir. Aşağıda duranlar da alışılmadık bir his duyarlar.

“Ah, çağdaş insan o günahkâr gurura bu denli kapılmasa, geçmiş uygarlıkların az gelişmiş olduğunu söyleyen o aptalca fikir tüm kamuoyundan bu kadar kabul görmeseydi keşke; günümüz insanı da piramitlerin gerçek amacını anlayabilirdi o zaman. Çağdaş araştırmacılar dikkatlerinin büyük bölümünü onların nasıl yapıldığına ayırmış durumda ama bunu bile keşfedemediler hâlâ. Oysa her şey çok basit: İnşaat esnasında, insan gücü ve çeşitli ekipmanın yanında, yerçekimini azaltmak için düşünce gücü de kullanıldı daima. Bu yeteneğe sahip olanlardan bir dizi insan, piramit yapımında inşaatçılara yardım etti. Bugün de insanlar arasında düşünce gücüyle küçük nesneleri hareket ettirebilenler var. Fakat Evrensel Akıl'la etkili bağlantı kurma konusunda, taş yapılar piramitlerden kıyaslanmayacak ölçüde üstündür.”

“Neden Anastasya? Yapılışları ya da şekilleri yüzünden mi?”

“Çünkü onların içine girenler yaşayan insanlardı Vladimir. Ölümeleri de sıradan değildi. Ebedi bir meditasyona gittiler.”

“Yaşayan insanlar da ne demek? Niçin gittiler?”

“Torunlarına, atalarının gücünü geri kazanma fırsatı yaratmak için. Ölümünün yaklaştığını hisseden yaşlılar ki çoğunlukla klanın en bilge liderlerinden ya da kurucularından olurdu bunlar, bir kural olarak, akrabalarından kendisini en yakın taş odaya yerleştirmelerini isterdi. Buna değer olduğu düşünülüyorsa, yerleştirirlerdi. Odanın ağır tavanını kaydırır, ihtiyar içine girdikten sonra üzerine kapatırlardı. İçerideki insan dışarıdaki maddi dünyadan tamamen tecrit edilirdi böylece. Gözleri hiçbir şey görmez, kulakları hiçbir sesi duymazdı. Hep kullanılan organlarla duyuların; görme ve işitme duyularının etkisizleştiği, geri dönme düşüncesinin akla dahi gelmediği böyle bir tecrit altında, henüz öteki dünyaya intikal etmemişken, Kozmik Akıl’la tam bir ilişki kurma, dünyadaki insanların atalarının düşüncelerini ve pek çok olayı kavrama fırsatı yakalarlardı. En önemlisi, keşfettiklerini, hâlâ yaşayanlarla onların torunlarına sonradan aktarabilirlerdi. Bugün meditasyon dediğiniz şey aşağı yukarı böyledir işte. Fakat ebedi meditasyona kıyasla çocuk oynacağı gibi kalır. Sonradan insanlar bu taş yapılara gelir, oyuğu açar, düşünmeye başlar, içeride dolaşan düşüncelere akıl danışırlardı. Bilgeliğin ruhu daima oradadır çünkü.”

“İyi ama, ebedi meditasyon için içine girenleri bir yana bırak, böyle yapıların varlığını bugünkü insanlara nasıl kanıtlayabilirsin Anastasya?”

“Kanıtlarım! Bunları da o yüzden anlatıyorum ya.”

“Nasıl?”

“Çok kolay. Bu taş yapılar bugün de duruyor. Siz onlara dolmen diyorsunuz. Onları görebilir, dokunabilirsin. Tüm bu söylediklerimi doğrulayabilirsin.”

“Ne??? Nerede? Yerlerini gösterebilir misin?”

“Elbette. Örneğin Rusya’da, Kafkas şehirlerinde, az önce bahsettiğim Gelencik yakınlarında, Tuapse’de, Novorossiysk’de, Soçi’de var.”

“Doğrulatacağım. Özellikle bunlar için bir geziye çıkacağım. Var olduklarına hâlâ inanamıyorum. Teyit edeceğim.”

“Et tabii. Yerli halkın dolmenlerden haberi var ama ilgilenmiyorlar. Çoğu dolmen çoktan yağmalanmış. İnsanlar gerçek amaçlarını anlamıyor. Dolmenler aracılığıyla evrensel bilgelikle bağlantı kurabileceklerini bilmiyorlar. Ebedi meditasyon için gidenler asla tekrar cisimlenmeyecekler. Torunları için kendilerini sonsuzluğa kurban ettiler ama bilgileriyle potansiyelleri sahipsiz kalmış. Bu da onlara büyük bir keder veriyor.

“Belki dolmenlerde bulunan iskeletler, yaşayan insanların buralara ölmeye gittiklerine kanıt olarak gösterilebilir. Kimi uzanmış, kimisi dolmenin köşesinde oturmuş, kimisi de duvara yaslanmış yarı yatar vaziyette bulunmuş. Bunları günümüz insanları da doğrulayabilir. Bilim insanlarınız dolmenlerden bahsediyor ama onlar da amaçlarını bilmiyor. Dolmenler üzerine ciddi bir araştırma yapılmıyor. Yerli halk, dolmenleri yağmalıyor. Yassı taşlarını kendi evlerinin inşasında kullanıyorlar.”

Anastasya üzüntüyle başını öne eğerek sustu. Ona söz verdim ben de:

“Açıklayacağım. Her şeyi anlatacağım onlara. Ondan sonra yağmalayıp yıkmazlar. Saygısızlık da etmeyecekler. Hem bilmiyorlardı ki...”

“Peki, açıklayabileceğine emin misin?”

“Denerim. Buralara gidip açıklamaya çalışırım. Şu anda nasıl yapacağımı bilmiyorum ama denerim. Dolmenleri bulacak, onlara saygılarımı sunacak ve insanlara da anlatacağım.”

“İyi olur. Oralara gidersen, benim kadın atamın dolmenine de saygılarını sun lütfen.”

“İnanılmaz! Kadın atanın nerede yaşadığını nasıl öldüğünü nereden biliyorsun ki?”

“Bir insan, atalarının nerede yaşadığını, neler yaptığını nasıl bilmez Vladimir?” dedi. “Nasıl olur da isteklerinden arzularından haberdar olmaz? Benim kadın atam anılmayı kesinlikle hak ediyor. Tüm kadın atalarım onun bilgeliğini bilir. Hem bugün bile bana yardım ediyor. Kadın atam, bir bebeğe, emzirme yoluyla Evrensel Akıl’la bağlantı kurma yeteneğinin nasıl aktarılacağını iyi bilen kadınlardandı. Onun yaşadığı zamanda bile insanlar, tıpkı şimdikiler gibi buna önem vermemeye başlamışlardı. Bebeği emzirirken dikkat sürekli onun üzerinde olmalı, dikkat dış etkilerle asla dağılmamalıdır. İşte kadın atam da ne hakkında ve nasıl düşünüleceğini biliyordu ve bu bilgisini herkesle paylaşmak istiyordu.

“Klan liderinden dolmene yerleştirilmesini istediğinde o kadar yaşlı değildi. Çünkü lider yaşlıydı ve yerini alacak olan da bu isteğini asla gerçekleştirmezdi. Yaşlı lider, kadın atamı sayar, bilgisine değer verirdi; bu yüzden isteğini kabul etti. Yalnız dolmenin tavanının erkekler tarafından açılıp kapanmasına izin vermedi. Onun için, sadece kadınlar yaptı bu işi. Fakat kadın atamın dolmenini artık kimse ziyaret etmiyor. Ondaki bilgiyle kimse ilgilenmiyor. Oysa öyle çok istiyor ki herkesle paylaşmayı. Çocukların mutlu olmasını ve ailelerini de mutlu etmelerini istiyor.”

“Anastasya, istersen bu dolmene gidip ona bebeklerin nasıl emzirileceğini, bu esnada ne düşünmek gerektiğini sorayım. Yalnız nerede olduğunu söylemelisin.”

“Tamam söyleyeyim. Ama sen onu anlayamazsın. Sen emzikli bir anne değilsin çünkü. Bebeğini emziren bir annenin neler hissettiğini bilmiyorsun. Onu sadece emzikli anneler anlar. Sadece dolmene gidip dokunman yeter. Kadın atamla ilgili güzel bir şeyler de düşün, bu çok hoşuna gider.”

Bir süre konuşmadık. Dolmenlerin yerini, sonradan doğrulamam için yeterli bilgi verecek kadar ayrıntılı bilmesine şaşır-

miştım; artık varlıklarına dair bir şüphe yoktu içimde. Yine de bana hâlâ anlaşılmaz gelen, evrensel bilgelikle görünmez bir bağlantı kurma konusunda kanıt göstermesini istedim. Buna da cevabı şöyle oldu:

“Bak Vladimir, anlattıklarımın sürekli şüpheleneceksen, sana göstereceğim kanıtlar da manalı ve ikna edici olmayacaktır. Üstelik bunun için epey zaman harcamak gerek.”

“Hemen danılma Anastasya, senin şu sıra dışı, münzevi yaşam tarzın yüzünden hep...”

“Sadece dünyadaki herkesle değil, her şeyle, hatta çok daha fazlasıyla görüşme imkânım varken nasıl münzevi dersin bana? Dünyada çevresi benzerleriyle dolu olmasına rağmen yapayalnız yaşayan pek çok insan var; gerçek münzevi onlar. İnsanın tek başına olması o kadar korkunç değil; insanlar arasında yapayalnız olmak çok daha korkunç.”

“Pekâlâ, öyle olsun ama senin söylediklerini, insan uygarlığı hakkındaki düşüncelerini, bizim seçkin bilim insanlarımızdan birisi dile getirseydi, insanlar senden çok ona inanırdı. Günümüzün insanı da böyle işte, onun için tek resmi otorite bilim.”

“Dediğin gibi bilim insanları var, düşüncelerini görüyorum. Adlarını söyleyemem belki. Ama sizin ölçülerinize göre ünlü bilim insanları herhalde. Epey üretken düşünüyorlar. İyisi mi geri döndüğünde kanıtları kendin bul ve benim söylediklerimle karşılaştı.”

Kafkaslara varır varmaz, Gelencik yakınlarındaki dolmenlere gittim. Sonra da fotoğraflarını çektim. Şehirdeki tarih müzesinde dolmenleri biliyor fakat özel bir önem vermiyorlardı.

Anastasya'nın kadın atasının gömüldüğü dolmeni de buldum ve yosun tutmuş taş kapağın üzerine çiçek bırakarak ona saygılarımı sundum.

Dolmenlere baktığımda, Anastasya'nın söylediklerini doğrulayacak gözle görülür somut bir kanıt fark ettim. Eski Ahit'in Kral Süleyman ve sedirlerden söz eden 1. Krallar kitabını da tam o aralar okumuştum. Aslında bilime karşı mesafeli bir insanım, Anastasya'nın sözlerine kanıt bulmak için pek fazla bilimsel eser okuduğumu da söyleyemem. Fakat inanılmaz tesadüfler, Sibiryaya taygasının derinliklerinde yaşayan bu genç münzevinin söylediklerinin doğruluğunu uzaktan da olsa kanıtlar gibiydi, hem de çağdaş bilimin diliyle. Evrensel Akıl'dan bahseden çalışmaları bana insanlar kendileri getirip yolladı.

Rusya Tıp Bilimleri Akademisi asil üyesi ve Klinik ve Deneyisel Araştırmalar Enstitüsü yöneticisi, akademisyen V. Kaznaçev'le, Rusya Doğal Bilimler Akademisi'nin Uluslararası Teorik ve Tatbiki Fizik Enstitüsü başkanı A. Akimov'un, Mayıs 1996 tarihli *Çudes a i Priklyuçeniya* dergisinde yayımlanan makalelerinden, kitabın başında alıntı yapmıştım.

Gelencik'in kutsal yerleriyle ilgili bu bölümü, aynı şehirde yazıyordum. Metni, Drujba Sanatoryumu'nda görevli Marina Davidovna Slabkina bilgisayara aktarıyordu. Böylece, kitap daha basılmadan sanatoryum çalışanları okudu. Ve bakın neler oldu...

26 Kasım 1996 tarihinde, Moskova saatiyle sabah 10:30'da, dışarıdan bakıldığında hiçbir fevkaladelik ya da aykırılık bulunmayan bir olay meydana geldi. Fakat bence kesinlikle dünya çapında bir olaydı.

Bir grup kadın, Gelencik civarında, Pşada Köyü yakınlarında ki dağlarda bulunan dolmenlere gitmişti. Bunlar Drujba Sanator-

yumu çalışanları V.T. Larionovna, N.M. Gribanova, L.S. Zve-
gintseva, T.N. Zaytseva, T.N. Kurovskaya, A.G. Tarasova, L.N.
Romanova ve M.D. Slabkina'ydı.

Ara sıra buraların doğal güzelliklerinin keyfine varmak ve
dağlarda bir başına duran dolmene aval aval bakmak için ziyare-
te gelen turistlerden farklı olarak bu grup, belki binlerce yıl son-
ra, dolmene sırf eski çağlarda yaşamış atalarına saygılarını
sunmak için gelen ilk insanlardı. Bundan on bin yıl önce yaşamış
bir insanı, soylarının, kendi isteğiyle, sırf binlerce yıl sonra evre-
nin bilgeliğini torunlarına aktarmak uğruna canlı canlı bu taş lah-
de kapatılmış bilge liderini saygıyla anmak için.

Çabalarının kaç bin yıldır rağbet görmediğini kestirmek güç.
Çağımızın gaddarlığı, antik yassı taşların üzerinde kurumuş gra-
fitiler şeklinde ve dolmenin zorla genişletilmiş girişinde kendini
gösteriyor. Dolmeni ziyaret eden insanlar, en azından son yüz yıl-
da, onun anlamını, içindeki insanın bilgeliğini, arzularını ve ken-
disini yaşayanlar için feda edişindeki amacı hiç düşünmemişlerdi
belli ki. Tüm bunları hem devrim öncesine ait hem de günümüz-
de gördüğüm pek çok monografi, gayet güzel kanıtıyor maalesef.

Bilim insanları, araştırmacılar ve arkeologlar daha çok, dol-
menin ölçüleriyle ilgilenmiş, onlarca tonluk yassı taşların nasıl
hazırlanıp oraya yerleştirildiğine hayret etmiş ve hevesle sadece
bunu araştırmışlardı.

Oysa şimdi dolmenin karşısında duran kadınlara, getirip giri-
şine bıraktıkları çiçeklere bakarken şunu düşünüyorum: “En son
kaç yüzyıl ya da bin yıl önce çiçek almıştınız ey bilge atamız? Ne
hissediyor şimdi ruhunuz? Tam şu anda astral dünyada neler olu-
yor? Ey bizim uzak olduğu kadar yakın atamız, şu aldığınız çi-
çekleri, çabalarınızın boşa gitmediğine dair bir ilk işaret sayıyor
musunuz siz de? Çağımız insanları arasında, varlığınıza karşı çok
daha duyarlı torunlarınız var. Bunlar sadece ilk çiçekler. Muhte-
melen arkası fazlasıyla gelecek. Ama ilk olanlar en güzelleridir

hep ve siz de bugün yaşayanların evrensel bilgeliğe, varoluşun özünə ulaşmasına yardımcı olabileceksiniz artık. Evet siz bizim uzak atamızsınız.”

Dolmene yapılan geziye Gelencik Sağlık Hizmetleri müfettişi, Doktor Y.İ Pokrovskiy de katılmıştı. Onu davet eden de, müze idareciliği ve tur rehberliğinin yanı sıra, dolmenin bir dizi radyasyon ölçümlerini de yapmış V.T. Larionova'ydı.

Larionova bana, bir gün dolmene götürdüğü bir turist kafilisinde, Geiger cihazlı bir adam olduğunu, cihazın da yüksek derecede radyasyon ölçtüğünü anlattı. Turist, diğerlerini ürkütmemek için Larionova'yı bir köşeye çekip cihazı göstermiş ve dolmenin radyasyon yaydığını söylemiş.

Bu defa bölge sağlık müfettişi de epey donanımlı gelmişti, ölçüm aletleriyle dolu bir çanta vardı yanında. Daha biz dolmene gelmeden cihazların ibreleri oynamaya başlamıştı; müfettiş, dolmenin yanında, çevresinde hatta içinde de ölçümler yaptı.

Kadın grubu Larionova'nın açıklamalarını dinlerken, müfettişin yaptığı ölçümleri yüksek sesle söyleyeceğinden çekinmeye başlamıştım; sonuçta bu bir turistin değil, resmi bir görevlinin açıklaması olacaktı ve insanlar radyasyon yaydığını öğrenince dolmene gitmeyeceklerdi. Anastasya bana, radyasyona benzeyen bu enerjinin görünüp kaybolabileceğini söylemişti. Kontrol edilebileceğini ve insan üzerinde olumlu etkisi olabileceğini de. Ama pek de sıradan sayılamayacağını teslim etmemiz gereken bir kadının söyledikleri, modern bilimin gerçekleri ve ölçüm aletlerinin, özellikle de çağdaş insanın çok korktuğu radyasyon bulgularıyla kıyaslandığında bizim için ne ifade eder ki?

Aman Tanrım, zavallı Anastasya, diye düşündüm, insanların bu ilkçağlardan kalma, atalarımızın gömüldüğü mezarlara daha farklı, daha özenli yaklaşmasını öyle çok istiyordu ki! Ama şimdi resmi sonuç ilan edilecek ve en iyi ihtimalle bir daha kimse buraları ziyaret etmeyecek; en kötü ihtimalle yıkılacaklar! Hatta

önceden yaptıkları gibi inşaat için bile kullanılmayacaklar. Ama şu Evrensel Akıl gerçekten varsa ve Anastasya onu gerçekten kullanabiliyorsa bir an evvel bir şeyler yapsalar iyi olacak.

Pokrovskiy, dolmenin önünde bekleyen sanatoryum çalışanlarının grubuna yaklaştı ve ölçüm sonuçlarını okumaya başladı. Sonuçlar inanılır gibi değildi. Önce şaşkına dönmüş sonra da sevince kapılmıştı. Toprağın temel radyasyonu, dolmene doğru yaklaştıkça azalıyordu.

İnanılmaz olan bir başka şey daha vardı: Grubumuz dolmene yaklaşıırken, çevredeki temel radyasyona maruz kalmıştı. Yani dolmenin yanında duranlar, giysileri ve ayakkabılarıyla radyasyon getirmiş olmalıydı. Ama ölçümler buna rağmen temel radyasyondan düşük çıkmıştı. Görünmeyen birisi şöyle diyordu sanki: “Bizden korkmayın. Biz sizin atalarınız. Sizin iyiliğinizi istiyoruz. Bilgimizi alın çocuklar!”

Birden her şeyi kavrayıverdim: Anastasya! Bunlar onun sayesinde olmuştu. Bu dolmenden binlerce kilometre uzaktayken, bugün yaşayanlarla, antik bir uygarlık arasında binlerce yıllık görünmeyen bir bağ kurmuş ve insanların bilincinde iyiye yönelik bir dalga yaratmıştı. Varsın şimdilik sayıları az olsun, bu daha başlangıç. Ve bu, kesinlikle gerçek zira karşımda gerçek bir dolmen ve ona çiçek bırakmış gerçek kadınlar duruyor.

Bilimsel literatüre göre, dolmenlere Tuapse, Soçi, Novorossiysk, İngiltere, Türkiye, Kuzey Afrika ve Hindistan’da da rastlanıyormuş. Bu da, çok uzaktan da olsa aralarında iletişim kurabilen, aynı kültüre sahip, antik bir uygarlığın varlığını kanıtlıyor. Anastasya’nın bilgisi, kuşkusuz giderek yayılacak ve eğer sağlam kalmışlarsa, diğer dolmenlere karşı insanların tavrı da değişecek.

Gelenciklilerin tavrı, bunun kanıtı oldu. Ne olsa bu şaşırtıcı bilgilere dayanarak, dolmenlere yapılan ilk seyahat, kendisini “dünyanın en mutlu en şanslı insanı” olarak tanımlayan, otuz yıl-

lık tur rehberi ve bölge meclisi delegesi Valentina Terentyevna Larionova'nın rehberliğinde, Gelencik'te vuku buldu.

Ama hepsi bu kadar değil. Gelencikli bir grup, Larionova'nın başkanlığında, yaşlılara danışmak, azizlerin yaşamlarını incelemek gibi yöntemlerle edindikleri bilgileri, mevcut gerçeklerle karşılaştırarak, Gelencik civarında, Anastasya'nın bahsettiği kutsal yerleri tespit etmeye çalışıyor. Bunlar, broşürlerde adları dahi geçmeyen, Rusya'ya özgü kutsal yerler. Aralarında Lübnan sediri, Azize Nina Dağı, manastır hücreleri, "Kutsal El" Şifalı Kaynağı da var. Burada şifa bulan insanlar, bir ağaca çaput bağlıyorlar. Gelencik bölgesindeki kilise şu sıralar restore ediliyor. Troytsa-Sergiyev Manastırı'na bağlı bir kilise de inşa halinde. Tüm bunlara bakınca şöyle düşünüyorum: Rusya'nın tek bir bölgesinde ne çok kutsal yer var. Şifalı bir kaynak bile var. Oysa Ruslar, başkasının tanrısına tapınmak için dünyanın bir ucuna gidiyor. Rusya'nın diğer bölgelerinde kaç tane unutulmuş kutsal yer var acaba? Ve kim bulacak onları?

Elimden geleni yapmıştım. Elbette çok azdı ama Anastasya'nın bana oğlumu göstereceğine dair bir umut da vermişti doğrusu. Böylece bebek tulumları, oyuncaklar, mamalar satın alıp Anastasya'yı ve oğlumu bir daha görebilmek için yine Sibiryaya taygasının yolunu tuttum.

Devam edecek.

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı Vladimir Megre'nin eserleriyle ilgili internet siteleri:

www.VladimirMegre.com

Vladimir Megre'nin kitaplarını diğer dillerde yayımlayan yayınevleriyle, konferans, sempozyum vb. gibi davetlerle, Vladimir Megre'nin kitabını ya da bir kısmını film, dokümanter film, tiyatro oyunu vb. aktarma teklifleriyle, Vladimir Megre'yle televizyon, radyo, gazete, dergi vb. röportajı yapmakla, kitabın veya bir kısmının telif hakları, basımı, yeniden basımı ve Vladimir Megre'nin eserleriyle ilgili her konuda bilgi almak için lütfen şu e-postayı kullanınız:

polina@megre.ru

Fond of Culture and Art of the City of Vladimir "ANASTASIA"

www.Anastasia.ru

fond@anastasia.ru

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı Vladimir Megre'nin okurlarına yönelik internet siteleri:

TR.RingingCedarsForum.com Türkçe bilgiler

RU.RingingCedarsForum.com Rusça bilgiler.

www.RingingCedarsForum.com İngilizce bilgiler.

Yukarıdaki internet siteleri yardımıyla:

Vladimir Megre'nin kitaplarıyla ilgili ilave bilgilere ulaşabilir,
Vladimir Megre'nin kitaplarına dair tartışma forumlarına katılıp,
paylaşımında bulunabilir,

Görüş ve izlenimlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki adreslerden:

Vladimir Megre'nin Türkçe ve diğer dillerde yayımlanmış kitaplarına, Sibiryas sediri ürünlerine, çınlayan sedir logolu görsel, işitsel ve diğer ürünlere ulaşabilirsiniz.

Türkiye ve Avrupa

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.eu

Posta Adresi:

P.O. Box 10 14 18

Reklinghausen

45614

Germany.

Tel: +49-2361-499639 (Almanca)

+44-0870-068-9694 (İngilizce)

Fax: +44-0870-068-9693

info@ringingcedarsofrussia.eu

Amerika Birleşik Devletleri

www.RingingCedarsofRussia.us

Posta Adresi:

130 Church Street Suit 366

New York, NY

10007

USA.

Tel/Fax: 646-429-1985

Tel: 1-877-TO-CEDAR (862-3327)

(Toll free within US)

Fax: 1-877-549-6902

(Toll free within US)

info@ringingcedarsofrussia.us

ABD harici

Tel: +1-646-429-1985

Kanada

www.RingingCedarsofRussia.ca

Posta Adresi:

1057 Steeles Ave. W.

P.O. Box 81768

M2R3X1

Toronto, ON, Canada.

Tel/Fax: 416-628-8976

Tel: 1-888-994-6495

(Toll free within Canada)

Fax: 1-888-994-9495

(Toll free within Canada)

info@ringingcedarsofrussia.ca

Kanada harici

Tel: +1-416-628-8976

Diğer tüm ülkeler

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.com

Lütfen, genel listeden ülkenizi seçip yönergeleri izleyiniz.

Posta Adresi:

130 Church Street Suit 366

New York, NY

10007, USA.

Tel/Fax: +1-646-429-1985

Saygılarımızla,

www.RingingCedarsofRussia.org

«Çınlayan Sedir» Resmi Temsilcisi.

KURALDISI

BİR SEVGİ EVRENİ YARATABİLİRSİNİZ...

**VLADIMIR
MEGRE**

Sadece Rusya'da on milyon satan, yirmi iki dile çevrilen ve yayımlandığı onlarca ülkede yüz binlerce satan Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı, eski bir işadımı. Artık Sibirya'nın çınlayan sedirleri için kurmuş olduğu vakfın çeşitli ülkelerdeki çalışmalarını yönetiyor.

Dizinin bu ikinci kitabında Anastasya ilk kitapta ortaya koyduğu evrensel kavramları ve yaklaşımları daha etraflıca ele alırken okuru uzay, zaman, ruh gibi geniş alanlarda maceralı bir yolculuğa çıkarıyor. Okuru kâh Sibirya'nın tayga ormanlarındaki cennet gibi köşelere, kâh Rusya'nın büyük kentlerindeki kaba gerçeklerine; kâh atalarımızın gizemli geçmişine, kâh insanlığın parlak geleceğine doğru götürürken yeni bir yaşam anlayışını da ortaya koyuyor. Bu anlayışın temeli ise bir Sevgi Evreni yaratmak...

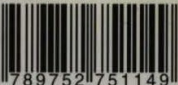
"Fiziksel hastalıkların başlıca birkaç sebebi vardır: Zararlı duygular, yapay rejimler, yanlış beslenme, kısa ya da uzun vadeli hedef eksikliği ve kendi özünü, misyonunu yanlış anlama. Olumlu duygular, çeşitli bitkiler, özünü ve misyonunu yeniden değerlendirmek, beden hastalıklara karşı koymasına yardımcı olurken, fiziksel durumu olduğu kadar ruhsal durumu da değiştirir..."

"İnsanın, sizin dünyanızın şartlarında yitirdiği, bitkilerle bağını olabildiğince geri getirmek gerek, bunu daha önce de söylemiştim. Bu bitkilerle kişisel ve doğrudan ilişki kurmakla geri kalan her şey kolaylıkla anlamlandırılır."

"Sevgi ışığı da yakınlarının hastalıklarının çoğunu iyileştirebilir, hatta onların etrafında bir Sevgi Evreni yaratarak ömürlerini de uzatabilir."

"Kendi içinde olumlu duygular uyandırabilen insan, onların yardımıyla ağrısını dindirip, bedenini iyileştirebilir, hatta zehre bile karşı koyabilir."

ISBN 978-975-275-114-9

9 789752 751149

İnternette sipariş için
www.kuraldisi.com

İnsan kurallara sığmaz!